FAMILJEFIENDET

udda vänskap

av Ola Montán

Förord

Denna bok kan ses som ett fristående fortsättning av min tidigare bok, ”Ashley”, men kopplingen till tidigare böcker är mycket lös. Man behöver inte läsa några av min tidigare böcker för att förstå handlingen i denna bok.

Boken handlar om några ungdomar som fått problem i livet och blivit omhändertagna. Jag har inga kunskaper eller erfarenheter av familjehem eller ungdomar med problem, utan hela handlingen är enbart ett resultat av min fantasi. Alla eventuella likheter med verkliga händelser eller personer är en ren slump. Slutligen vet jag att det inte finns några barnhem i Sverige längre, men jag hade svårt att få till den svenska texten utan ett sådant, så jag har tagit mig lite konstnärlig frihet.

Känsliga läsare varnas för att en av personerna i boken har ett ovårdat språk med många svordomar. Jag övervägde att självcensurera svordomarna, t ex f*n, men valde till slut att skriva ut dem för att boken annars skulle vara svårläst. Jag ber om ursäkt ifall det väcker anstöt hos läsaren.

Jag hoppas att boken kan vara underhållande och fantasifull.

Slutligen vill jag tacka min dotter Sarah, som har skapat bokomslaget från bilder med licenser CC0 Creative Commons.

Författaren

KAPITEL 1

Therese

Therese satt och slappade på ett cykelställ i city. Gänget hon hängde med satt runt omkring och drack öl. Även Therese hade en ölburk i handen, trots att hon bara var tretton år. Hon såg äldre ut eftersom hela ansiktet var täckt med olika typer av piercing och tatueringar. Kläderna var slitna, trasiga och smutsiga och hennes hår var ovårdat, ja hela hon såg ovårdad ut. Gänget accepterade henne, trots att alla var flera år äldre, eftersom hon såg så tuff ut, och pratade lika tufft.

– Asså, vi måste för fan göra något snart, annars drar jag för helvete härifrån, sade hon. Är de' inget fett ös nånstans där vi kan släppa loss på riktigt? Det här suger jävligt fett, för fan.

– Jag håller med, för fan, sade Sparkie.

Sparkie var bara ett par år äldre än Therese och den som hade introducerat henne i gänget.

– Vad säger du Tank? Ska vi dra nånstans?

Tank var äldst i gänget och den inofficiella ledaren. Det var han som brukade köpa öl och sprit, eftersom han var gammal nog att köpa ut.

– Varför drar vi inte ner till parken och ser om vi kan fixa lite röka? Nån som har stålar för en joint eller två?

Therese skakade på huvudet men några andra rotade i sina fickor. Sedan drog gänget högljutt ner mot parken där man brukade hitta knarklangarna. Snart hittade Tank ett bekant ansikte på en man med ruskigt utseende som han visste brukade sälja. Han fick ett par haschcigaretter av honom för pengarna de samlat

ihop. Snart satt hela gänget på några bänkar vid en lekplats och lät cigaretterna cirkulera i gänget. Det var inte första gången som Therese rökte hasch, så hon drog vant ner röken i djupa halsbloss.

– Vad säger din morsa om att du sitter mitt i natten och röker på så här, frågade Svempa, som hängt med Tanks gäng den här dagen.

– Fan, det jävla fyllot skiter i vad jag gör. Hon sitter säkert hemma och häller i sig sponken, ifall hon inte själv är ute och super med sina suparkompisar. Helvete, hon är alltid så jävla packad att hon inte ens märker var fan jag är. Fuck henne.

– Men skolan då? Du verkar fortfarande vara rätt ung, Tess. Du går väl i skolan fortfarande?

– Skitskola. Det finns ingen där som bryr sig heller. Mina betyg är som fan, lärarna bara dissar mig och alla i klassen tycker jag är en skit. Jävla as, alltså. De kan alla dra åt helvete, för jag hamnar ändå i helvetet sen. Fan i helvete, jag tror ibland att jag är där redan.

Flera andra nickade. De hade alla dåliga liv bakom sig, med fylla, knark, småstölder och vandalisering. Ingen av dem hade någon erfarenhet av föräldrar som verkligen brydde sig om dem, precis som Therese. I stället satt de här tillsammans och var allmänt stökiga. Lekplatsen som de satt vid var övergiven vid den här tiden på dygnet, och tur var väl det. Inte för att någon i gänget var våldsamma och startade bråk, men de såg alla tuffa och elaka ut och hade säkert skrämt barnen som brukade leka här.

Therese såg hur två unga killar kom vinglandes längs gången. Hon tyckte de såg rätt snygga ut så hon visslade åt dem. De fick syn på henne och kom fram till henne och satte sig ner och började prata. Therese var egentligen rätt snygg under all piercing, och eftersom blusen var sönderriven så visade hon egentligen upp lite för mycket hud. Hon brydde sig inte om sina kläder. Faktiskt brukade hon riva sönder dem och smutsa ner dem för att se ovårdad ut. Plötsligt tog en av killarna henne mellan benen. Hon flög upp och skrek.

– Vad i helvete håller du på med, din jävla slusk? Vem fan tror du jag är, va?

– Det är väl ingen tvekan om att du är en horunge, som du ser ut, svarade han.

Hon knuffade till killen så att han trillade baklänges av bänken. Trots att hon inte puttat så hårt så föll han på rygg, dels för att han togs med överraskning, men mest för att han var full. Han blev rasande när hans kompis och flera från gänget skrattade, så han ställde sig upp och klippte till Therese med knytnäven. Hon träffades på sidan av hakan och stöp handlöst omkull baklänges på marken.

– Vad fan! Ger du dig på min kompis, skrek Sparkie.

Han gick fram mot killen som slagit Therese. Resten av gänget reste sig också upp och alla började puckla på de två killarna, eftersom den andra killen kom till sin kompis försvar. Therese valde att sitta kvar på marken för att inte bli indragen i handgemänget. Hon var kort och spenslig så slagsmål var definitivt inte hennes grej. Snart var det fullt slagsmål när några andra killar kom springandes för att förvara sina kompisar.

Det tog inte lång tid förrän en polisbil kom körandes och en stor, tuff polis klev ut bilen och röt åt dem att sluta slåss. Som på en signal så slutade alla att slåss och stod och tittade surt på polismannen. Han var välkänd av båda gängen, och var respekterad av de flesta, både för sin råstyrka och tuffhet men mest för att han hellre pratade än använde våld. Han brukade alltid ha några vänliga ord över.

– Vad är det ni håller på med här då? frågade han.

– Alltså, Adam. Det är vara ett lite vänskapligt småkurr, sade killen som antastat Therese. Ingenting allvarligt. Inte sant, killar?

– Visst, bara lite småbråk. Inget som polisen behöver blanda sig i, sade Tank.

Adam sträckte fram sin hand till Therese som fortfarande satt på marken.

– Här, Tess. Ta min hand så hjälper jag dig upp.

– Jag behöver fan ingen hjälp att komma upp. Ser jag handikappad ut?

– Nej, men det ser ut som om någon har slagit dig. Säg inte att du varit inblandad i slagsmålet, du som alltid brukar hålla dig lugn?

– Den där skiten tafsade på mig och sedan knuffades vi lite och jag tappade balansen. Ta det lugnt, Adam. Ingen av oss vill strula med snuten, det vet du fan redan.

– Det ser mera ut som om någon har slagit dig i ansiktet. Vill du göra en anmälan om misshandel?

Killen som slagit till Therese började se orolig ut.

– Nej, det är cool. Jag tål mer än så.

Killen blev lättad och kände sig rätt skuldmedveten medan Therese reste sig upp. Hon var lite yr av kombinationen av alkoholen, haschet och smällen på hakan, så hon vinglade till lite och tog tag i Tank för att återfå balansen. Snabbt rätade hon dock på ryggen och återfick sin tuffa min.

– Tack som fan, förresten, för att ni försvarade mig. Han tog med med överraskning den jäveln. Sicket fucking as, alltså!

– Alltså, Tess. Du är ett riktigt bad-ass, det vet vi redan. Vi vet också redan att du inte kan slåss, och du ska fan inte behöva det heller. Du är ju för fan en tjej, och inte så stark heller.

Adam studerade henne noga och insåg att hon var påverkad av både det ena och det andra. Tyvärr var det inte första gången han sett henne så här.

– Du ser ut som om du druckit igen, Tess, sade han. Har jag inte förklarat för dig förut att du är alldeles för ung för att hålla på så här? Kom, jag skjutsar hem dig så du inte råkar mera illa ut i natt.

Therese tittade lite surt på polisen, men ville inte bråka med honom. Adam brukade alltid behandla henne sjysst. Så hon lyfte handen till hälsning åt gänget och satte sig i polisbilen. Adam hade gjort detta förut, så han visste redan var hon bodde. Det var inte så långt, eftersom hon och hennes mamma bodde i en lägenhet nära city. Snart släppte han av henne utanför huset och hon gick vingligt upp för trapporna och gick in. Hennes mamma låg utslagen på soffan som vanligt, så hon gick in i sitt rum för att sova. Det var ju trots allt skola dagen efter. Hon gillade inte skolan så mycket, men skolkade ändå sällan. Snart sov hon oroligt av ruset.

~ ~ ~

Dagen efter tog hon skolbussen till skolan. När hon var på väg till sitt skåp så passerade hon ett flickgäng som tittade hånfullt på henne när hon gick förbi. Hon

bara ignorerade deras blickar och gick fram till sitt skåp och hämtade skolböckerna för nästa lektion. På väg därifrån så hörde hon en kommentar från en av tjejerna i gänget.

– Kolla, freakshowen är i stan!

Therese reagerade direkt och gick fram till den som pratat och konfronterade henne på nära håll.

– Vad var det du sa?

– Du hörde mig. Eller är du döv också?

Therese tog fram en tändsticka från byxfickan och tände den på en nagel. Sedan höll hon upp den mot tjejens ansikte och sade lugnt:

– Tänk vad lätt en olycka händer. Man vänder bara ryggen till för några sekunden och sedan, ops!

Hon släppte den brinnande tändstickan så den landade i tjejens öppna ryggsäcken. Tjejen skrek till av skräck och kastade sig ner på golvet och vände upp och ner på sin ryggsäck för att släcka branden. Men tändstickan hade till hennes lättnad slocknat på sin väg mot golvet, så ingenting hade hänt. Therese grep tag i hennes hår medan hon stod där på knä och drog det bakåt. Sedan placerade hon sitt ansikte en decimeter ovanför den andras och väste:

– Hörde jag dig kalla mig för freak, eller hörde jag fel?

Skräcken lyste i tjejens ögon över att nästan ha fått sin ryggsäck uppeldad. Hon såg för sin inre syn hur alla hennes böcker, dator, telefon och andra prylar gick upp i rök nästa gång hon vände ryggen till den.

– Ingenting. Jag sade ingenting. Snälla Therese, jag ska inte säga någonting i framtiden. Jag lovar.

– Det är säkrast det. Samma sak gäller er andra.

Therese släppte hennes hår och gick därifrån. Alla i gänget höll tyst tills hon gott och väl var utom hörhåll.

– Shit, vad nära det där var. Den vill man inte ha som fiende!

– Nej, jag ska då hålla mig så långt borta från henne som möjligt.

– Inte en chans att jag vill ha något alls med henne att göra.

Therese hade blivit van att gå ensam på skolan, särskilt sedan hon skaffat sig all piercing. Hon hade bara en enda vän på skolan, och det var Sparkie som gick i avgångsklassen. När Therese förra året hade kommit till skolan full med piercing i ansiktet, så hade han blivit intresserad av henne. Han hade dock aldrig varit hennes pojkvän. Visserligen var Therese intresserad av honom, men hennes känslor var inte besvarade, så de var bara kompisar. Hon fick syn på honom på lunchrasten och gick fram till honom.

– Är det något drag på gång i helgen? Jag börjar fan bli uttråkad av samma skit varje gång vi träffar gänget.

Sparkie hade full respekt för Therese och hennes tuffhet, och hade blivit hennes länk till buslivet nere på stan. Han var lika tuff som hon, och var fruktad av alla andra på skolan, på grund av att det gick rykte om att han suttit i fängelse.

– Asså, på lördag tänkte jag hänga med en snubbe nere på streetan, som ska ha ett party. Det brukar vara fett ös på hans fester, sprit, röka, syra och jävligt hög stämning. Kan nog fixa in dig ifall du är hård nog.

– Du vet att jag är hård som fan. LSD, va? Låter fan intressant. Har inte testat något starkare än brass, så vad fan. Jag hänger på.

Så när lördagen kom så skippade hon och Sparkie gänget och gick till lägenheten där hans kompis bodde i stället. De blev insläppta och Sparkie försvann in i lägenheten och kom snart tillbaka med ett par tabletter i handen.

– Här har du lite syra. Testa för fan!

Han svalde själv den ena tabletten och Therese svalde den andra. Sedan följde hon med honom in i lägenheten. Cannabisröken låg tung över rummet och de flesta låg på filtar på golvet och rökte på eller trippade av LSD. Efter cirka en kvart började hon känna sig illamående och hela kroppen började darra. Hon tittade sig runt och tyckte att alla i rummet förvandlades till monster. Paniken steg i hennes

hjärna och hon fick för sig att alla i rummet försökte våldta henne, trots att ingen ens kom i närheten av henne.

Fullständigt paranoid rusade hon i ett sovrum, men när hon såg sängen så blev hon övertygad om att några skulle komma in från det andra rummet för att ta henne på sängen. I panik kröp hon in i garderob och stängde dörren bakom sig. Hon darrade och det kändes som om hjärtat skulle sprängas när pulsen gick upp samtidigt som hon skakade av köld trots att hon också svettades. Varenda ljud från det andra rummet fick henne att vilja skrika, men hon fick inte fram ett ljud. Det händes som om hennes strupe var hopsnörd och hon hade svårt att få luft.

Plötsligt hörde hon ett högt brakande ljud och någon som skrek ”polisen” följt av dunsar, svordomar och höga, upprörda röster. Therese blev om möjligt ännu mera panikslagen och kröp ihop på golvet inne i garderoben. När garderobsdörren slets upp så såg hon flera stora, kraftiga män som såg farliga ut. Hon skrek för full hals när de drog ut henne ur garderoben och fäktade för fullt för att bli fri. Men männen tryckte ner henne på mage och låste fast hennes händer bakom ryggen med handbojor.

Till hennes fasa så släpandes hon ut till en bil och blev körd ner till polisstationen. Hon skrek osammanhängande och det var uppenbart för kriminalarna som hade ansvaret för operationen att hon var hög som ett hus. De placerade henne i en cell för att nyktra till över natten. Hon låg på en brits och förstod inte vad det var som hände omkring henne. Allt kändes fullständigt overkligt och otäckt. Hon var helt övertygad om att hon inte skulle överleva natten utan att otäcka män skulle komma in i cellen vilken sekund som helst för att slå ihjäl henne. Det kändes som om mardrömmen aldrig skulle ta slut.

Till slut tog natten i alla fall slut, och hennes snedtripp började långsamt gå över, och hon blev sig själv igen. På morgonen hämtades hon av kriminalarna från dagen innan och placerades vid ett bord i ett förhörsrum.

– Var har du köpt knarket du använde?

– Dra åt helvete, snutjävel!

– Försök inte spela tuff. Du kommer bara att råka värre ut då.

– Satans skithög. Kom inte här och hota mig, för fan!

– Kom igen. Du var i en lägenhet full av knark. Du måste veta något om var allt knark kommit från.

– Tror du verkligen att skulle berätta något för en skit som du, så är du bra korkad. Du kan gå hem och knulla din morsa i stället!

– Passa du dina ord. Du är redan illa ute. Om du inte berättar vad du vet så kanske du hamnar i fängelse, så sätt igång och snacka nu, oförskämda unge!

– Fängelse, så helvete heller. Jag är bara tretton bast. Fuck off, snutjävel!

– Du kan bli åtalad som vuxen, så var lagom kaxig nu.

– Tro inte jag är rädd för dig, din jävel. Jag är fan kaxigare än du och din bögkompis tillsammans, så håll bara käften med dig.

Kriminalarna blev allt mera uppretade av hennes dåliga attityd och fula språk. Deras frågor blev aggressivare och det triggade Therese att bli ännu mera oförskämd mot dem. Hon gav dem inga svar alls, bara svordomar och förolämpningar. Plötsligt slogs dörren upp och en polisinspektör stod i dörren och avbröt dem.

– Karl och Sammy. Kom med ut hit.

– Vänta lite, inspektören. Vi håller på med ett förhör med en av knarkarna från gårdagens tillslag.

– Ni två. Härute. Nu.

Kriminalarna såg inspektören blick, så de följde med ut stängde dörren bakom sig. Polisinspektör hade låtit så arg, så Therese blev nyfiken och smög fram till dörren och tjuvlyssnade genom dörren genom att lägga ena örat mot dörren.

– Vad är det ni två håller på med? Har ni överhuvudtaget kontrollerat den här flickans ålder?

– Hon är gammal nog att hålla på med knark i alla fall.

– Hon är tretton år för tusan. Det sade hon själv, och en enkel slagning i registret bekräftar det. Hennes namn är Therese Fergusson och vi har haft med henne att göra förut.

– Då är det väl inga problem, hon är tungt kriminell.

– Kriminell, inte ens i närheten. En del fylla och omhändertagande är allt vi har på henne. Men hon är minderårig och får inte förhöras utan att vårdnadshavare eller socialsekreterare är närvarande, det vet ni mycket väl.

– Det kan väl inte vara så viktigt...

– Viktigt! Självklart är det viktigt! Om ni hade fått henne att säga något så hade det inte varit användbart i domstol i alla fall, så vad i helvete tror ni att ni gör? För att inte tala om att ni haft henne i arresten hela natten. Tretton år! Tillsammans med grova brottslingar! Fullständigt oacceptabelt. Ni är bortkopplade från allt som rör den här flickan från och med här och nu.

– Men, inspektören! Det var ju vi som ledde hela operationen...

– Ni kan vara tacksamma ifall jag inte sätter er på att dirigera trafiken i stället. Jag tar hand om Therese från och med nu, och ni håller er långt borta från henne. Förstått?

Therese insåg att polisinspektören var på väg in i rummet igen och skyndade tillbaka till bordet och ordnade ansiktet i en ilsken min igen när han kom in.

– Fröken Fergusson. Jag ber om ursäkt för mina underordnades behandling av er. De har uppfört sig på ett oacceptabelt sätt som förhör er och till och med placerat er i en cell över natten. Det kommer att bli konsekvenser av detta.

– Släng in de där jävlarna i samma förbannade cell som jag slaggade i och kasta bort nyckeln.

– Vi får se. Jag kommer att ringa socialkontoret eftersom ni bara är tretton år, så får de avgöra vad som skall hända. Tills de kommer hit kan ni vila ifred här.

– Fan, ska du ringa den där förbannade Maggy också? Den jävla horan har aldrig gjort något rätt, för fan. Men om är det enda din jävla, korkade hjärna kan komma på så får du väl göra det, ifall du är klyftig nog att veta hur en telefonjävel fungerar.

Polisinspektören fick anstränga sig för att inte explodera. Han insåg att avdelningen kunde vara illa ute ifall socialen skulle anmäla dem, så han bet ihop och

lämnade rummet utan att säga något. Therese satt ensam och väntade. Efter en timme så kom hennes socialsekreterare Margaret in i rummet.

– Kom med här, Therese. Vi går härifrån nu.

Therese tyckte hjärtligt illa om henne, men var trots sitt tuffa yttre riktigt rädd vid det här laget av att för första gången blivit förhörd på polisstationen, så hon blev nästan glad att få se henne, fast hon aldrig skulle visa det för Margaret. Hon följde därför oväntat fogligt med henne ut från rummet. När de skulle passera genom lokalen så protesterade Sammy mot att de var på väg ut genom dörren.

– Vänta där ett ögonblick. Den där flickan är misstänkt för grova brott. Hon kan inte bara vandra ut härifrån. Några kolleger till mig skall hålla förhör med henne, och ni får sitta med när vi gör det.

– Vi går härifrån i detta nu. Ni skall vara tacksamma ifall vi inte stämmer polisen för ert totalt oacceptabla uppträdande. Om ni vill hålla förhör med henne, så gör ni det på socialkontoret.

– Vi kan inte gå med på ...

– Det är okey. Ni får ge er i väg nu. Konstapel Sammy är inte längre ansvarig. Vi kontaktar er när vi vill hålla förhör med fröken Fergusson.

Margaret nickade åt polisinspektören och hon och Therese lämnade polishuset tillsammans. Margaret vände sig bekymrat till Therese.

– Therese, jag hoppas att du inser att det här är det värsta som du har gjort fram till nu. Du har mycket allvarliga anklagelser mot dig, och kan faktiskt hamna i ungdomsfängelse ifall du fälls.

– De där klantarslerna har fått allt skit om bakfoten. Men vad fan berättar jag det för dig? Du skiter ju ändå i var jag hamnar, då dra åt helvete med dig.

– Jag bryr mig faktiskt om dig även om du inte tror det. Du skall få en advokat som kan hjälpa dig. Men du inser säkert att du inte kan bo hos din mamma just nu, hon verkar vara berusad igen när jag ringde henne. Du är tillfälligt omhändertagen och blir placerad på ett jourhem, i varje fall till dess att den här händelsen är avlutad, och vi vet om det blir rättegång eller inte.

– Omhändertagen nu igen! Fy fan. Kan du inte hitta på något nytt sätt att fucka med mig? Du är så jävla enkelspårig.

Margaret suckade och lät Therese ta plats i hennes bil. När polisinspektören hade ringt så hade hon först försökt få tag på Thereses mamma, men hon verkade som sagt berusad. Därefter hade hon letat efter någonstans där Therese kunde bo och hade hittat ett familjehem som efter stor tvekan accepterat. De tyckte inte om vad de fått reda på om Therese med hade alltså låtit sig övertalas att ta emot henne under en kortare tid.

Margret körde dit med Therese. Hon hade onda aningar om att det här skulle bli värre än tidigare placeringar.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 2

Diana

Diana höll stickan i handen inne på skoltoaletten. Hon tittade otåligt på den och skakade den lite, som om det skulle ge snabbare resultat. ”Måtte det inte bli två streck” tänkte hon. Hon spände sig och väntade med skakande händer. Efter några minuter skymtade ett streck i rutan och hon började hoppas. Men sedan dök den andra strecket upp också och hon blev alldeles kall inombords trots att hon kallsvettades.

– Neej, skrek hon högt.

Desperat läste hon på pappret som följde med förpackningen. ”Om det syns två streck i testfönstret, är testresultatet positivt. Testet har funnit hCG i urinen och detta betyder att du med stor sannolikhet är gravid.” Hon lämnade toaletten med robotliknande rörelser. Utanför träffade hon en klasskamrat som hette Leonard men kallades Lenny av de flesta.

Diana såg rätt alldaglig ut, med utslaget brunt hår och enkel klänning, och var så osäker och skygg att hon nästan verkade osynlig. Men för Lenny var hon allt annat än osynlig, för han tyckte att Diana var det snyggaste han sett, och hade varit kär i henne på avstånd under en längre tid. Så när han hörde hennes förtvivlade utrop blev han orolig för henne. Han tog mod till sig och tilltalade henne för första gången.

– Hur står det till, Diana? Du verkar upprörd.

Hon gömde snabbt stickan i en klänningsficka och tittade tomt på honom. Vad hon inte visste var att han hade varit intresserad av henne mer än ett halvår, men utan att våga närma sig henne förut. Hans ansikte uttryckte både medkänsla och

sorgsenhet. När hon förstod att han verkligen brydde sig om hur hon mådde så kunde hon inte längre kontrollera sina känslor. Hon slog armarna om honom och började gråta okontrollerat. Han blev både överraskad och glad men samtidigt väldigt osäker på vad han skulle göra. Till slut lade han tafatt sina armar omkring hennes midja och kramade tillbaka.

– Diana, jag vet inte vad du har för problem, men jag vill att du skall veta att jag är beredd att hjälpa dig. Det spelar ingen roll vad det är.

– Det finns ingenting du kan göra, Lenny. Kan du inte bara hålla om mig ett tag, för jag behöver verkligen tröst just nu?

Diana kramade honom hårt och han blev alltmera förundrad över hennes plötsliga känsloutbrott. Hans hjärta dunkade allt fortare och han kände en blandning av lycka för att han äntligen fick krama sin förälskelse samtidigt som han var bekymrad över varför hon var så ledsen. Han strök henne försiktigt över håret och blev lättad över att hon inte ryggade undan. När klockan ringde in för dagens sista lektion blev han nästan besviken för att rasten var över, och därmed att den här angenäma kramen tog slut.

– Jag antar att vi måste till lektionen nu, Lenny. Det är bara några veckor kvar på läsåret, så vi måste fokusera.

– Antar det. Känns det lite bättre nu, Diana?

– Lite grann kanske. Tack för att jag fick låna din axel att gråta på.

– När som helst.

De gick tillsammans nerför korridoren till klassrummet. Båda två hade svårt att koncentrera på lektionen. Leonard var fortfarande upphetsad över att han fått krama sin förälskelse för första gången, Diana grubblade på hur hon skulle kunna berätta för sin pappa att hon var gravid fast hon bara var fjorton år gammal. Egentligen borde det inte komma som en överraskning för honom, eftersom det var han som gjort henne gravid när kondomen sprack.

När hon tänkte på alla åren sedan hennes mamma hade dött, och han hade tvingat sig på henne så kom tårarna igen. Det var så fruktansvärt att han krävt att

hon skulle ha sex med honom bara för att mamma var död. Och inte kunde hon berätta det för Leonard eller för någon annan, för hennes pappa hade hotat henne om att hon skulle få stryk ifall hon sade något om det till. Ironiskt, egentligen. En pappa skulle ju skydda sina barn mot ”fula gubbar” och inte bli en sådan själv.

Leonard tittade på henne resten av lektionen och såg tårarna som rullade och tänkte bara att han måste hitta på något sätt att få henne att må bättre. Han hade alltid varit osäker och blyg, men nu kände han att det var nödvändigt för honom att försöka visa sig stark för hennes skull. Oron fick hans hjärta att dunka hårdare i hans bröst igen. Eller var det kärlek som fick det att dunka så hårt? När lektionen var slut så skyndande han sig fram till henne. Till hans glädje så slog hon armarna om honom igen.

– Åh, Lenny. Jag önskar att jag kunde berätta för dig, men det är omöjligt. Kanske en annan gång.

– Du behöver inte berätta något ifall du inte vill. Men när du känner dig redo att berätta så lovar jag att lyssna. Allt ska ordna sig, på ett eller annat sätt, ska du se. Tillsammans kan vi lösa vad än det är för problem du har.

Diana var tacksam för hans ord, även om det inte fanns något han kunde göra åt det. Hon släppte honom och sade att hon måste gå hem, för hennes pappa blev arg ifall hon var sen hem från skolan.

– Vi syns i morgon, hoppas jag, sade han.

– Naturligtvis. Kanske känner jag mig bättre då. Hej då, Lenny.

– Hej då, Diana. Försök att lugna ner dig lite. Det ordnar sig!

Diana försökte le mot honom som tack och gick mot bussen hem. Väl hemma så tvingade hon sig till att göra sina rutiner, för att distrahera sina tankar. Så hon inventerade kylskåpet och gick sedan och handlade det som saknades. Sedan började hon laga mat. Hennes pappa krävde att maten stod på bordet i samma stund som han kom hem från jobbet, annars fanns det risk att han slog henne. Hon kunde höra dörren slå igen samtidigt som hon lade upp maten på faten för att ställa dem på bordet.

– Maten är klar, pappa, ropade hon.

– Kommer, ska bara tvätta händerna först.

Peter kom snart in i köket och satte sig ner vid bordet. Han började äta utan att säga ett ord. Diana hade svårt att få ner maten och satt och våndades över vad hon måste säga. Att försöka hålla hemligt att hon var gravid skulle bara göra det värre, för med tiden gick det inte att undvika att han skulle märka det. Då skulle han bli vansinnig ifall hon hållit det hemligt i flera månader. Hon väntade i alla fall tills han hade ätit färdigt. Han brukade vara på bättre humör ifall han var mätt.

– Pappa, det är en sak jag måste säga. Något som har hänt.

– Jag är trött, tar det lång tid att berätta? Fotbollen börjar snart på TV.

– Nej, det går nog snabbt. Alltså, pappa, jag är sen.

– Sen till vad? Har du kommit för sent till skolan igen?

– Nej, inte det. Jag är... liksom... titta här.

Hon plockade fram graviditetsteststickan från fickan och gav till honom. Han tittade irriterat på den och frågade.

– Vad betyder det här? Jag har inte tid med gissningslekar nu!

– Det är en graviditetstest. Ett streck innebär att man inte är gravid.

Han tittade i avläsningsfönstret och blev iskall när han såg att det var två streck som syntes.

– Menar du att du, nej det kan inte stämma. Du kan inte vara gravid.

– Jag är sen också, pappa. Det var därför jag köpte den där stickan. Två streck är positivt, pappa.

– Fa-an sade han och blev röd i ansiktet.

Diana blev rädd åt hans ansiktsuttryck.

– Det är för fasen omöjligt. Vem är det som har gjort dig gravid? Har du någon pojkvän som du inte berättat om?

– Nej, pappa. Ingen pojkvän. Det är bara du som... du vet...

– Men, jag använder alltid... fa-an. Är det den där gången den sprack? För sjutton, det är ju bara en enda gång. Inte fasen kan du ha sådan otur. Hur kan du göra så här mot mig. Alltid skall du ställa till med trubbel! Jag ville inte ens ha någon unge, det var din mamma som var så envis. Är du verkligen säker? Du brukar ju aldrig ha koll på något.

– Jag vet bara att jag är sen och så stickan.

– Håll tyst med dig och låt mig fundera hur vi löser det här.

Diana plockade undan disken med stela rörelser. Hon var rädd av sin pappas ansiktsuttryck och var rädd för att han skulle slå henne igen. Det var det han brukade göra när han inte kände att han hade full kontroll.

– Alltså, det finns bara en lösning. Du måste göra abort. Om det skulle komma ut att du är gravid så blir det skandal. Ännu värre om de upptäcker att det är jag som är pappan. Allt skulle rasa samman och hela ditt liv skulle bli förstört. Förstår du inte det?

– Men, abort? Är inte det, liksom, fel att göra?

– Nej, inte alls. Fast vi kan förstås inte göra det här. Vi får inte riskera att läkaren rapporterar det. Vi åker till någon annan stad i stället. Någon privat klinik som inte ställer några frågor.

– Men, pappa. Abort, det låter så hemskt.

– Sak samma, det är det vi ska göra. Jag letar rätt på en mindre abortklink så löser vi problemet en gång för alla. Så gör vi. Sätt igång du och städa. Det ser så skitigt ut i hela lägenheten.

Diana hämtade dammsugaren och började städa. Hon funderade på vad hennes pappa hade sagt. Abort? Det betydde väl att barnet som växte i hennes mage skulle dö? Ju mera hon tänkte på det, desto sämre tyckte hon att det kändes.

Hon gick in i sitt rum och insåg att det var dags att tvätta också, så hon gick ner i tvättstugan och bokade en tvättid till helgen. Sedan sade hon ”godnatt” till sin

pappa som satt framför TVn. Han grymtade bara något ohörbart så hon gick och lade sig och grät sig till sömns.

~ ~ ~

Nästa dag gick hon till skolan som i en dröm. En mardröm. Leonard stod och väntade på henne och såg direkt att ingenting blivit bättre under natten, snarare värre. Hon mådde så dåligt, men kunde inte berätta något. Hennes pappa hade ju sagt att hennes hela liv skulle bli förstört ifall någon annan fick reda på allt det hemska. Leonard blev nöjd när hon desperat tryckte sig mot honom för att känna någon form av trygghet. Han höll om henne och försökte trösta utan att egentligen veta vad han skulle säga.

Några dagar gick medan Peter försökte hitta en abortklinik som var villig att hjälpa till utan att han skulle behöva uppge några namn. Till slut hittade han en klinik och meddelande det till sin dotter.

– Jag har fått en tid nu på lördag för abort på en klinik som inte ställer några frågor. Vi åker direkt på morgonen så vi kommer fram i god tid.

– Men, pappa. Jag har funderat på det där. Jag vill faktiskt inte göra abort. Det känns som om jag skulle mörda mitt eget barn.

– Nu är du bra dum. Förstår du inte vilka konsekvenser det skulle bli ifall du skulle föda ett barn när du bara är fjorton år? Självklart skall du göra abort, och därmed basta.

– Jag kan inte göra det, pappa. Snälla, du måste förstå. Jag kan bara inte. Du kan inte tvinga mig.

Peter blev helt vansinnig och började slå Diana med knytnävarna. Han slog henne i magen upprepade gånger.

– Se där, är det här bättre? Jag kan slå dig i magen till du får missfall i stället.

– Nej, pappa. Sluta! Det gör ont! Snälla, jag gör som du vill, men sluta slå!

Diana kröp ihop på golvet och Peter sparkade henne ett par gånger innan han lyckades besinna sig.

– Vi åter till kliniken på lördag, och du gör en abort. Du ska göra som jag säger, hör du det, unge?

– Visst, pappa. Jag skall göra som du säger. Ursäkta mig för att jag var dum. Det ska inte hända igen, jag lovar.

Veckan gick plågsamt långsamt och Diana mådde allt sämre av tanken på aborten. Leonard försökte desperat muntra upp henne, men hon sjönk ner allt djupare i sin förtvivlan. På fredag kväll så kunde hon inte somna, för en tanke ville inte lämna henne i fred. Ifall hennes ofödda barn ändå skulle dödas, så ville hon inte leva själv heller. Hon gick upp och smög sig in i badrummet där medicinskåpet stod. Hon hade många gånger sett de tabletter som hennes mamma hade tagit på slutet mot sina smärtor av cancern, och hon hade varnat Diana för att tabletterna kunde vara farliga, och att hon skulle låta dem vara.

Diana hittade burken och tittade i den. Den var nästan halvfull, så hon tänkte att det borde vara nog för ett självmord. Hon hällde upp vatten i ett glas och tömde sedan hela burken i munnen och svalde. Sedan stod länge och tittade sig i spegeln och funderade på hur lång tid det skulle ta innan de verkade. Attacken av yrsel kom så hastigt att hon inte hann reagera utan tappade balansen och trillade ner i badkaret med ett brak.

Peter hörde braket och gick upp för att kontrollera vad det var. Var det någon som försökte bryta sig in, eller vad? Badrumsdörren stod öppen, så han gick in och fick genast syn på sin dotter. Hon låg medvetslös, halvt i halvt utanför badkaret. Han störtade fram och kände efter livstecken. Hennes hjärta slog, men kändes så svagt. Då fick han syn på den tomma medicinburken och blev panikslagen. Hade Diana försökt ta livet av sig?

Han insåg att det var bråttom så han bar ut henne i sin bil och körde i full fart ner till sjukhuset. Där visade han upp den tomma burken för läkaren som insåg allvaret och beordrade att Diana skulle tas in direkt. Peter fick sitta i väntrummet och våndas. Herregud, om hon skulle dö, vad skulle folk tro då? Skulle de göra en obduktion och upptäcka att hon var gravid? Skulle polisen bli inblandad? Han kallsvettades vid tanken på att allt skulle explodera i hans ansikte. Efter det som kändes som en evighet så kom läkaren ut igen.

– Jag är glad att kunna berätta att vi lyckats rädda livet på er dotter genom att magpumpa henne. Det var verkligen tur att ni kom in med henne så snabbt. Tyvärr så verkar det som om hon har större problem.

– Vilka problem menar ni, frågade han oroligt och tänkte på graviditeten.

– Det mesta tyder på att hon försökt begå självmord, och betyder med största sannolikhet att hon är deprimerad. Och ifall inte hennes depression behandlas så är det stor risk att hon kommer att försöka igen. Ni måste söka hjälp åt henne hos en psykolog.

– Det ska nog inte vara nödvändigt, sade han lättat. Hon tog nog bara fel på burken, ska ni se.

– Högst osannolikt, tyvärr. Dels med tanke på tiden på dagen och dels med tanke på antal tabletter som hon har tagit. Även ifall ni uppenbarligen inte sett några tecken, så kan det finns åtskilliga skäl till att en tonåring blir deprimerad, det är vanligare än många tror. Men ifall det mot förmodan skulle vara så att hon inte är deprimerad, så kan det ju ändå inte skada att låta henne prata med en psykolog i alla fall, inte sant?

– Visserligen, men jag tycker ändå att det känns helt onödigt. Men tack för tipset, jag skall fundera på det.

– Ni skall göra mera än att bara fundera på det. Om ni inte kontaktar en psykolog så känner jag mig tvingad att kontakta socialen för att göra en orosanmälan av henne. Det kan få andra konsekvenser som ni säkert förstår. Ni skall inte vara orolig att ta henne till en psykolog. De har ju trots allt fullständig tystnadsplikt.

– Tystnadsplikt, sade ni?

– Just det. Så oberoende vad er dotter säger så kommer ingen annan att få reda på det, inte ens ni själv. Alla tonåringar har någon form av problem, så det kan vara skönt för henne att få anförtro sig till någon i förtroende. Bättre en psykolog än att en socialsekreterare gör en komplett utredning av hennes situation, inte sant?

– Det har ni rätt i. Tystnadsplikt. Ja, det låter bra. Jag kontaktar en psykolog så hon kan tala ut. Ni behöver inte oroa er, eller ringa till socialen. Det här kan jag hantera själv.

– Utmärkt, så säger vi så. Men ni måste be psykologen kontakta mig så snart ni fått en tid, så jag vet att jag kan släppa det här ärendet.

– Det skall jag göra. Tack så mycket för all er hjälp, doktorn.

Dagen efter kunde ha ta hem Diana igen. Hon hade inte sagt ett enda ord sedan hon vaknat upp. Peter förklarade att han skulle låta henne prata med en psykolog. Diana tittade oroligt på sin pappa och frågade tyst:

– Och aborten då?

– Vi väntar med den tills du fått prata med psykologen. Det är inte så bråttom, och nu måste du först må bättre. När du pratar med psykologen, så ser du till att prata på så att hon kan friskförklara dig snabbt. Psykologer har tystnadsplikt, så det är ingen risk att de pratar bredvid munnen i alla fall.

På måndagen så ringde han till en psykolog som hette Ashley. Hon fick en tid en månad senare, men Peter bad Ashley att ringa till läkaren för att bekräfta att Diana hade en tid. Det gjorde Ashley och läkaren blev nöjd. Nu kände sig Peter säker på att krisen var över för denna gång. Fostret hade kanske till och med fått såna skador av medicinen så det skulle bli missfall. I annat fall fanns det tid för att fixa aborten senare också. Peter var trots allt nöjd att han lyckats få allt under kontroll.

Föga anade han att tystnadsplikten för psykologer hade vissa begränsningar.

KAPITEL 3

Mia

Mia vaknade och sträckte på sig. Solen lyste redan in genom fönstret så hon antog att det var morgon och dags att gå upp. Som vanligt hade hennes mamma inte väckt henne. Hon klev ur sängen och letade efter rena kläder i byrån, men där var det tomt igen. Hon ryckte på axlarna eftersom hon var van vid det. ”Det får väl gå en dag till med samma underkläder” tänkte hon.

Hon gick in i sovrummet där hennes mamma låg och sov. Hon skakade på henne för att väcka henne, men det blev ingen reaktion. Som vanligt, alltså. ”Jag får väl fixa frukost själv” tänkte hon och gick ut i köket. Hon tog fram mjölken från kylskåpet och ställde på bordet där flingpaketet med Coco Pops stod kvar sedan dagen innan. Det fanns inga rena tallrikar, så hon sköljde en som låg på diskbänken. Mjölken luktade lite konstigt så hon försökte läsa på datummärkningen, men förstod ingenting. Det var inte så konstigt eftersom hon bara var tre år.

När hon ätit färdigt så gick hon tillbaka till sitt rum och lekte lite med sin slitna Nalle. Hon hade fått en dålig smak i munnen av den sura mjölken. Dagen gick långsamt medan hon väntade på att hennes mamma skulle vakna. Plötsligt knackade det på dörren. Hon visste att hon inte borde öppna, och försökte väcka sin mamma igen, utan att lyckas. Det fortsatte att knacka, så hon tänkte att hon måste kontrollera vem det är i alla fall, så hon lade på säkerhetskedjan och sen öppnade hon dörren.

– Hej, mitt namn är Adrian och jag kommer från socialkontoret. Är det du som är Mia?

Mia nickade bara genom springan i dörren.

– Kan du släppa in oss, Mia. Vi skall bara titta lite på hur du har det.

– Mamma har sagt att jag inte ska öppna dörren för främlingar.

– Det har hon i princip rätt i, men det går bra den här gången. Titta, jag har en polis med mig, så du behöver inte vara orolig. Öppna dörren är du snäll.

Mia skakade bara på huvudet och försökte stänga dörren igen. Men Adrian hade placerat sin fot i dörrspringan så hon fick inte igen dörren. Han sade någonting till polisen, som tog en bultsax och klippte av kedjan. Sedan föste polisen upp dörren trots att Mia spjärnade emot. Mia trillade baklänges när de tvingade upp dörren. De kom båda in och Mia blev skräckslagen och försökte komma undan. Men polisen var snabb att gripa tag i henne och hålla henne fast medan Adrian började titta runt i lägenheten.

– Ta det lugnt, flicka lilla, sade polisen. Vi vill dig inget illa.

Mia sprattlade för att komma loss, men polismannen höll henne så hårt att det gjorde riktigt ont. Adrian gick från rum till rum och undersökte och antecknade. Han hittade den sura mjölken och flingpaketet som stod öppet på bordet, liksom all smutsig disk. Resten av lägenheten var också en enda röra, det låg ingrodd smuts överallt, smutstvätt och till och med kanyler helt öppet. Mias mamma, Angela, var fortfarande utslagen, men Adrian skvätte iskallt vatten i hennes ansikte och lyckades väcka henne till slut.

– Fru Bolton! Hör ni mig? Mitt namn är Adrian Väst från socialkontoret. Kan ni komma ut till hallen en stund?

– Vad handlar det om?

– Det handlar om er dotter.

Angela blev plötsligt klarvaken.

– Mia? Har det hänt något med Mia?

Hon skyndade ut till hallen och tvärstannade när hon såg polisen som höll fast i hennes dotter med ett stadigt tag. Mia grät förtvivlat och försökte slita sig loss för att komma till sin mamma, men utan framgång.

– Släpp henne! Hör du det, släpp min dotter!

– Jag får be er lugna ner er, fru Bolton. Vi kommer att ta med oss er dotter härifrån nu, på grund av att ni inte kan ta hand om henne.

– Vaddå, ta hand om? Jag älskar henne mer än allt annat. Hon har det bra och ni skall inte ta henne någonstans.

– Er dotter är nu tillfälligt tvångsomhändertagen. Jag har tittat runt i lägenheten, och det här är ingen hälsosam miljö för en treåring.

– Jag är hennes mamma! Det är jag som avgör det!

Angela grep tag i Mia och försökte dra loss henne från polisen. Han släppte Mia och tog i stället tag i Angela för att hindra henne från att ta Mia. Angela började värja sig mot polisen och tappade greppet på Mia. Då passade Adrian på att slå armen om henne och började släpa ut henne från lägenheten medan polisen tvingade ner Angela på golvet.

– Mamma, låt dom inte ta mig! Mamma, hjälp mig!!

Angela blev rasande och försökte komma loss medan Mia skrek så det ekade i trappuppgången hela vägen nerför trapporna och ut på gatan. Snart mötte polisen upp och med gemensamma ansträngningar fick de in henne i polisbilen och körde därifrån. Angela hade försökt följa efter med var alltför ostadig på fötterna så hon trillade i trappan och kunde bara hjälplöst se hur de körde iväg med hennes dotter. Hon sjönk ihop i rännstenen och började gråta. Slutligen gick hop upp för att läsa pappret som Adrian hade lämnat för att räkna ut hur hon skulle kunna få tillbaka Mia.

Under tiden så satt Mia och grät i en soffa på socialkontoret. En vakt stod över henne och tittade strängt på henne och varnade henne för att försöka fly. Adrian stod i korridoren och diskuterade med sin chef om vad som hänt och vad de skulle göra nu.

– Det är uppenbart att hennes mamma var upprörd och inte kunde acceptera omhändertagandet. Risken att hon skall försöka kidnappa sin dotter från hennes boende är överhängande.

– Då är det uteslutet att placera henne på ett akuthem här i stan. Vi får se till att placera henne längre bort, och hålla hemligt var hon befinner sig.

– Jag har hört talas om ett privat barnhem i grannstaden. De har ett bra rykte om att barn inte rymmer därifrån, säkerheten är hög där.

– Det låter bra, kontakta dem och berätta att vi har ett barn som akut behöver placeras, och fråga ifall de har en plats ledig.

Så snart satt Mia i en bil igen, på väg till en annan stad. Denna gång var det Adrian själv som körde medan vakten satt med Mia i baksätet och höll fast henne så hårt att det gjorde ont. Hon hade inte slutat gråta än, utan satt och snyftade och ropade efter sin mamma under hela den långa, jobbiga färden som varade mer än en timme.

Bakom en hög mur låg det vita, stora huset som rymde barnhemmet. Mia visades in i ett rum där det fanns fem sängar och leddes fram till den av sängarna som hon skulle sova i. Vakten släppte nu hennes arm och hon gned sig på armen som gjorde ont av den hårda behandlingen. Hon stod stilla och snyftade, men i samma stund som vakten vände ryggen till för att gå så så sprang hon iväg ut genom dörren. Vakten gjorde min av att springa efter men hejdades av en vårdare som hette Fred.

– Låt henne springa iväg. Hon kommer ingenstans för dels är ytterdörren låst så man måste ha nyckel för att komma ut, och därefter är grinden i muren runt hemmet också låst. Det finns ingenstans att gömma sig, utan vi hittar henne snart.

– Då lämnar jag över barnet i era händer, sade Adrian. Ni har fått all information om flyktrisken och allt om hennes knarkande mamma, så ni vet vad ni måste göra.

– Ni kan lugnt lämna henne här, sade Fred. Just nu verkar hon ledsen, men hon vänjer sig snart. Vi har gjort det här förut.

– Jag är övertygad om det. Vi håller kontakten, det finns en stor risk att mamman kommer att överklaga omhändertagandet. Vi hör av oss i så fall.

Adrian lämnade barnhemmet medan Fred gick från rum till rum för att leta efter Mia. Det tog nästan en timme innan han hittade henne under ett bord i köket, och vid det laget var han ordentligt irriterad. Han grep hårt tag i Mia och släpade in henne till hennes säng. Där satte han sig ner på sängen och lade henne över sina knän och började slå henne på hennes bakdel. Mia skrek allt högre och försökte komma loss.

– Sluta skrika och sluta att sprattla! Det hjälper ändå inte, och jag kommer att fortsätta slå tills du lugnar ner dig.

Mia skrek och sprattlade medan slagen gjorde alltmera ont. Till slut insåg hon vad han hade sagt och hon slutade tvärt att göra motstånd. Hon fick ett par hårda slag till och släpptes sedan loss. Mia trillade ner på golvet men ställde sig upp efter några sekunder och gned sig där bak medan tårarna tyst rann ner för hennes kinder.

– Nu stannar du här i din säng tills vi ropar in dig till mat. Och du ser till att följa alla regler och göra som du blir tillsagd hela tiden, annars kommer du att få stryk igen. Har du förstått, unge?

Mia snyftade men nickade. Hon satte sig ner på sängen men det gjorde för ont så hon lade sig ner på sidan i stället. ”Mamma, var är du” tänkte hon förtvivlat. När det var dags för mat så blev hon hämtad till matsalen som var full med barn av alla åldrar. Ljudvolymen var skrämmande hög, och Mia vågade sig inte gå in. Fred drog då in henne i armen och tvingade ner henne på en stol. Det gjorde ont att sitta, men hon tvingades ändå göra det.

– Nu sitter du här och äter, annars vet du vad som väntar dig!

Mia tyckte att maten såg äcklig ut, och hon hade ingen aptit heller, så hon satt bara och petade i maten. Plötsligt stod en kvinna bakom henne, grep tag i hennes sked och tvingade in mat i hennes mun. Hon kände sig nästan spyfärdig av att få maten nästan tryckt ner i strupen, men vågade inget annat än att svälja. Efter maten så tvingades hon in i badrummet för att duscha. En kvinnlig vårdare skrubbade henne från topp till tå så hårt att det gjorde ont.

– Det var förfärligt vad skitig du var! Brukar du aldrig tvätta dig? Har din värdelösa mamma aldrig gett dig ett riktigt bad?

Mia började hulka igen. Borsten gjorde riktigt ont, och dessutom älskade hon sin mamma och tyckte inte om att höra henne kallas för ”värdelös”.

– Tyst med dig, unge. Jag har fått nog av dina fasoner vi det här laget!

Efter att kvinnan torkat henne torr med en allt annat än mjuk handduk, kom Fred in och gav henne en tandborste och sade åt henne att borsta själv. Hon visste inte hur man gjorde, så hon snurrade tafatt runt med borsten i sin mun tills han verkade nöjd. Sedan leddes hon i till sovsalen igen, där de andra sängarna redan var fyllda.

– Godnatt på er alla, sade Fred.

– Godnatt, sir, sade de andra barnen i kör.

Lampan släcktes och Mia blev rädd. Hon brukade alltid sova med ljuset tänt. Hon sträckte sig efter sin Nalle och filt men kunde inte hitta dem. Då insåg hon att ingen hade tagit med dem från lägenheten, och hon blev helt skräckslagen. Hur skulle hon kunna sova utan sin Nalle och sin filt? Det kändes som om hela rummet började sluta sig runt henne, så hon lämnade sin säng och sprang fram till dörren, men den var låst så hon kom inte ens ut i korridoren. Hon började gråta högljutt igen, något som fick övriga barn att börja klaga.

– Kan du inte hålla tyst!

– Jag vill sova!

– Sluta gråta, unge, det hjälper inte ändå!

Plötsligt öppnades dörren och ljuset strömmade in. Mia blev glad över ljuset där hon satt bredvid dörren. De andra barnen hade blivit knäpptysta och låtsades sova när Fred kom in.

– Jasså, är det du som för en massa liv? Jag skall lära dig att sova!

Han lade henne över sitt knä igen och gav henne stryk. De andra barnen blev om möjligt ännu tystare när de hörde smackandet av hans hand. De visste alltför

väl hur det kändes. Mia skrek till en början men kom sedan ihåg vad som hänt tidigare, så hon blundade hårt och blev tyst igen.

– Sådär, har du lärt dig läxan nu? Lägg dig och sov nu.

Hon lade sig i sängen och drog täcket över huvudet. Fred gick ut igen och stängde dörren bakom sig. Mia låg vaken hela natten utan att kunna sova, skräckslagen för mörkret och vårdarna och de andra barnen, utan någon Nalle som kunde ge henne någon form av trygghet.

Dagen efter var hon så trött att hon bara ville ligga kvar i sängen. Men då tvingades hon äta frukost och sattes sedan i ett rum med alla andra barnen. Hon var livrädd för de andra barnen, och ännu mera rädd för de vuxna. Hon lärde sig att nästan vad hon än gjorde så råkade hon illa ut. Hon var ju van vid att vara ensam och ta hand om sig själv. Hon saknade sin mamma så det riktigt gjorde ont.

Efter några dagar så blev hon tillsagt att följa med ut. Hon vågade inte protestera när de satte henne i en bil och körde iväg. Snart leddes hon in i ett stort rum med diverse stolar och bord som var fullt med människor. Plötsligt fick hon syn på sin mamma och började rusa mot henne.

– Mamma, mamma, skrek hon. Äntligen kommer du!

Angela vände sig om och började gå mot Mia, men en polis ställde sig i vägen samtidigt som vårdaren som kört dit Mia grep tag i henne bakifrån och släpade bort henne till ett bord mittemot ett annat bord där hennes mamma satt. Sedan satt han och höll fast henne hela tiden.

– Så då börjar vi den här processen, sade en man som satt i mitten. Det handlar alltså om fru Bolton som överklagat tvångsomhändertagandet av sin dotter Mia. Vill socialsekreteraren uttala sig om hemförhållandena först.

– Det skall jag göra, sade Adrian som satt vid samma bord som Mia. Vi gjorde en oanmäld inspektion efter att ha fått en orosanmälan. Lägenheten var i ett bedrövligt skick, det var smutsigt och rörigt överallt, på gränsen till ohälsosamt. Barnet var också ofattbart smutsigt, och det fanns inte ens några rena kläder till henne. Den enda mat som barnet verkade leva av var flingor och mjölk, men mjölken var gammal och hade surnat.

– Jag har alltid sett till att det finns mat hemma, protesterade Angela.

– Fru Bolton, ni kommer att få tillfälle att prata om en stund, men fram till det så är det bäst för ert fall att ni håller tyst.

Angela tystnade och Adrian fortsatte.

– Som om det inte hade varit nog med det så fanns det kanyler i badrummet, helt öppet. Det var direkt livsfarligt för en treåring att vistas i lägenheten. Inte heller fanns det några barnskydd på spis eller knivlådor. Barnet mor påträffades helt utslagen i sovrummet och helt oförmögen att övervaka sin dotter. Vi kan fortsätta att räkna upp på vilket sätt som denna miljö är ytterst olämplig för ett litet barn att bo i, ja direkt livsfarlig. Låt mig dock bara sammanfatta med att säga att det ligger i barnets bästa intresse att vara omhändertagen av samhället.

Domaren tackade Adrian och lät nu Angela komma till tals. Hon pratade länge, men rätt osammanhängande om hur hon älskade sin dotter och tog hand om henne väl. Det var delvis svårt att förstå henne när hon sluddrade eller tappade ord hela tiden. Domaren studerade henne medan hon pratade och blev allt mera övertygad om att hon var påverkad.

– Mia måste få bo hon sin mamma. Titta bara på henne! Hon längtar efter mig lika mycket som jag längtar efter henne. Säg åt den där busen att släppa henne nu! Ni kan väs se att hon gråter, och behöver mig?

– Problemet är inte det, fru Bolton. Frågan är ifall ni är kapabel att ta hand om henne på ett tryggt sätt.

– Klart att jag är kaba... krap... äsch kan ta hand om henne. Fatta det!

– Är ni påverkad av någon drog just nu, fru Bolton?

– Självklart inte. Jag tar inga droger.

– Är ni beredd att bevisa det med ett blodprov?

– Äh, kanske tar jag lite, ibland. Men jag kan ändå ta hand om Mia!

– Det är uppenbart för alla i salen att ni är påverkad i detta nu. Ert rörelseschema och pupiller avslöjar er. Finns er dotters far kvar i livet, så han kan ta hand om henne i stället?

– Alltså, jag vet inte riktigt vem det är. Det finns några tänkbara personer, men jag vet inte vem. Ofta får jag inte reda på namnet på mina kunder och så, hrm...

– Menar ni att ni arbetar som prostituerad?

– Jag menar att jag gör vad jag måste för att försörja Mia.

– Med tanke på att det både saknades mat och kläder till er dotter, så låter det som om ni i första hand använder de pengar ni tjänar på knark. Det råder tyvärr ingen tveksamhet att er dotter inte har en säker levnadssituation med er, och domstolen beslutar därför att hon skall vara fortsatt omhändertagen.

– Men hon behöver mig! Jag måste få tillbaka henne! Du måste förstå att hon inte klarar av att leva utan mig, för vi älskar varandra. Vad måste jag göra för att få henne tillbaka?

– Om ni kan visa att ni är drogfri, har ett stadigt jobb och dessutom har en städad och välskött lägenhet så är ni välkommen att återkomma till denna familjerätt för att begära att återfå vårdnaden. Men till dess så anses ni som olämplig som förälder till Mia.

– Olämplig! För sjutton! Du kan inte mena det.

– Domstolen har fattat sitt beslut.

– Vänta, vänta. Jag har hennes Nalle och filt här. Hon kan inte sova utan dem. Låt mig i alla fall ge dem till henne!

– Ni kan ge föremålen till polismannen där så kan han lämna över dem till er dotter.

Angela lämnade över nallen och filten som gav dem till Mia. Hon grep ivrigt tag i dem och kramade dem hårt. Sedan såg hon hur hennes mamma med tunga steg lämnade salen utan henne.

– Mamma, lämna mig inte. Det där barnhemmet är hemskt! Mamma!

Angela vände sig om och tittade på sin dotter med tårar i ögonen innan hon föstes ut från salen av polismannen.

– Mamma!!!

✯ ✯ ✯

KAPITEL 4

Rättegång

Therese satt i sitt rum på jourhemmet och såg argare ut än vanligt. Hon hade just fått en genomgång av Mattias om reglerna som de hade på det här jourhemmet. Det var ovanligt stränga regler och han hade presenterat dem med väldigt lite respekt. Troligen berodde det på att hon hade ett åtal för knarkinnehav hängandes över sig. Mattias hade varit väldigt tydlig med att hon inte fick lämna huset annat är för att gå till skolan. I praktiken hade hon rumsarrest, och det var därför som hon var så arg just nu. ”Han ska fan få se”, tänkte hon.

Så redan första kvällen smet hon ut genom ytterdörren när ingen såg henne och hängde med sitt gäng nere i city. När hon kom hem, lagom rund under fötterna, så fick hon värsta utskällningen. Hon bara skrek tillbaka och kallade Mattias fula namn och gick ut igen nästa kväll, trots att gänget inte samlades den kvällen. Det var bara för att visa trots mot Mattias som hon lämnade huset.

Tredje kvällen när hon skulle lämna huset på samma sätt så upptäckte hon att Mattias hade låst dörren till hennes rum, så hon kröp i stället ut genom fönstret. Det här pågick några dagar tills Mattias upptäckte det och skällde ut henne igen.

– Har du inte förstått någonting, din ligist? Du skall stanna inomhus, särskilt på kvällar och nätter! Och därmed basta!

– Dra åt helvete! Jag skiter i dina förbannade regler, gubbjävel!

– Kalla mig inte det! Du använder mitt namn eller ”sir” när du pratar med mig.

– Jag kallar dig vad fan jag vill, gubbjävel.

– Det kommer bara bli värre för dig, unga dam, ifall du håller på så här.

– Tror du för en enda jävla sekund att du kan skrämma mig, din gubbjävel, så är fan mer korkad än du ser ut!

– I vilket fall som helst så är det slut med ditt springande ute på kvällarna.

Mattias stegade ut från hennes rum med ilskna steg. Hans blod kokade och han bestämde sig för att inte låta henne vinna, så han tog en hammare och stora spikar och gick runt och spikade igen hennes fönster så det inte gick att öppna. Therese märkte det och blev bara ännu argare, men stannade inne den natten.

Dagen efter slapp hon gå till skolan, eftersom polisen hade krävt att få förhöra henne nere på socialkontoret. Mattias körde dit en ytterst irriterad Therese en timme i förväg, för att hon skulle kunna prata med sin advokat som också kommit tidigt.

– God dag, fröken Fergusson. Mitt namn är Michael Kardell och det är jag som anlitats av er socialsekreterare för att hjälpa er vid eventuellt åtal.

– Dra åt helvete med dig och din jävla slipskostym.

– Det finns ingen anledning för dig att vara aggressiv mot Michael, sade Margaret. Han försöker hjälpa dig.

– Precis som du din jävla hora, va? Ni kan båda två dra åt helvete! Eller varför tar ni inte och knullar varandra istället för att tracka mig? Ingen av er bryr sig ändå ett enda skit om mig, tror du inte fan att jag fattar det?

Michael svor inombords för att han behövde försvara en sådan otacksam person, men hans professionalism gjorde att han kände att han trots allt måste göra sitt bästa.

– För att jag skall kunna hjälpa dig, och du behöver sannerligen hjälp just nu, så behöver jag höra din sida av den här olyckliga incidenten.

– Jag klarar mig själv, gubbjävel. Fuck of!

– Det är inte säkert att du gör det. Jag är läst anklagelserna mot dig. Du står anklagad för innehav av stora mängder knark och dessutom för att försökt sälja knarket. Om du blir fälld så kommer du att tillbringa många år i fängelse.

– Dra åt helvete, tror du jag är korkad? Dom slänger fan inte en trettonåring i fängelse, det vet du för Djävulen.

– De kan teoretiskt sätt åtala dig som vuxen eftersom du är över tolv. Och då blir det inte roligt för dig.

– Som om jag skulle vara rädd för kåken!

– Snälla, ge mig någonting som jag kan använda för att försvara dig. Hade du knark i fickorna när du togs av polisen?

– Skit du i det, gubbjävel. Jag är trött på ditt jävla dravel, så stäng igen!

Michael kokade av ilska på insidan. Hur skulle han kunna försvara en som bara visade dålig attityd? Ville han ens försvara den här ligisten? Han suckade och gav upp att ställa frågor och de bara väntade på att polisen och åklagaren skulle dyka upp. Efter en lång, plågsam väntan under irriterande tystnad så kom de in i rummet tillsammans med Margaret och förhöret kunde börja.

– Innan vi börjar så måste jag informera dig om några saker, sade polisen artigt. Du är alltså anklagad för narkotikabrott i överlåtningssyfte. Ni har rätt att tiga. Det ni säger kan och kommer att användas mot er vid rättegång. Ni har rätt till juridiskt ombud och att ha detta närvarande vid förhör. Om ni inte har råd med ett juridiskt ombud kommer ni att tillhandahållas ett sådant på statens bekostnad.

– Du verkar bara blind också, snutjävel, inte bara korkad. Annars hade du redan sett att jag redan har en advokatjävel här.

– Det finns ingen anledning att vara oförskämd. Jag måste upplysa dig om dina rättigheter innan vi kan förhöra dig. Har du förstått dina rättigheter?

– Jag har förstått att jag har rättigheten att be dig dra åt helvete, så varför gör du inte det, snutjävel?

Både polisen och åklagaren var vid det här laget lika irriterade som advokaten. De ställde sina frågor med fick bara förolämpningar till svar. Efter en halvtimme insåg de att det var bortkastad tid, så åklagaren avslutade.

– Eftersom du vägrar samarbeta, så kommer jag att åtala dig för knarkinnehav av grövsta graden samt för narkotikabrott i överlåtningssyfte. Du kommer dessutom att åtalas som vuxen, så du kan se fram mot en lång tid i fängelse. Vi får se hur kaxig du är efter tjugo år i fängelse.

– Jag är inte rädd för dig eller för något du kan hota med ditt jävla as. Fuck off och lämna mig i fred nu.

Mattias tog med sig Therese hem till jourhemmet igen. Den enda ljusningen han såg i eländet var att det verkade som om hon snart skulle hamna i fängelse, och då skulle han slippa henne. Och fram till rättegången skulle han hålla henne inlåst i hennes rum.

Men Therese hade andra planer. På kvällen var hon så rasande på allt prat om fängelse samtidigt som hon redan var inlåst, så hon kastade ut stolen genom fönstret för att sedan hoppa ut genom det krossade glaset. Innan Mattias hade hunnit reagera så var hon redan försvunnen. Den här gången höll hon sig borta i flera dagar. Det var sommar, så hon sov bakom några buskar i parken. Hon hade däremot svårt att få tag på mat, och ville inte tigga mat av sina vänner hela tiden, så till slut bestämde hon sig för att återvända.

Innan hon gick tillbaka, så gick hon dock till socialkontoret och krävde att få prata med Margaret. Hon beskrev hur hon blivit inlåst i rummet, och sade att hon ansåg att det var farligt ifall det skulle börja brinna, och antydde att hon skulle tända eld själv. Margaret ogillade hennes attityd men var tvungen att hålla med, så hon följde med henne tillbaka och förklarade för Mattias att han inte kunde låsa in henne så där av säkerhetsskäl.

Mattias försökte övertyga Margaret om varför han måste hålla fönstret stängt, men det var meningslöst. Han hade fått sätta in en ny ruta och tvingades nu att ta bort spikarna från det. Han hade redan insett att det var omöjligt att hålla henne inlåst. Så i ett försök att använda list i stället så gav han Therese en mobiltelefon.

– Här, den här telefonen är din nu. Du har surf i den och fria telefonsamtal.

– Varför i helvete ger du mig en telefon, gubbjävel?

– Alla tonåringar idag har ju en smartphone, så jag tänkte att du saknat en. Jag tänkte bara att du och jag kommit lite på fel kant med varandra från början, så jag vill helt enkelt försöka igen och vara snäll i stället. Du kan se den här telefonen som en fredsgåva från mig till dig.

– Fan ta dig och din så kallade snällhet. Tro inte att du kan köpa mig för en löjlig telefonjävel!

Men hon stoppade ändå ner telefonen i byxfickan. Det här var första gången hon hade en mobiltelefon, så lite glad blev hon i alla fall. Dock inte tillräckligt glad för att ändra attityd, till Mattias besvikelse. Samma kväll smet hon åter ut genom fönstret, nu när Mattias inte längre fick spika igen det. Han bestämde sig för att ta reda på vart hon tagit vägen och aktiverade spårningsfunktionen som han laddat ner till telefonen som hon hade fått. Till hans förvåning så verkade Therese sitta still framför huset. Han gick ut men kunde inte se henne. På en plötslig ingivelse så tittade han i brevlådan och där låg telefonen tillsammans med en lapp. ”Trodde du att du skulle kunna spåra mig, gubbjävel”. Mattias svor själv svavelosande. Lurad! Hon fortsatte att gå ut på nätterna, och Mattias blev allt mera irriterad på hennes attityd och uppförande.

Till slut en dag så rann droppen över och han skrek åt henne:

– Du ska inte tro att du kan göra vad du vill här, din ligist. Från och med nu får du ingen mat förrän du gör som jag säger och stannar inomhus på kvällar och nätter. Har du förstått? Inte en enda smula mat får du ifall du ränner ut hela tiden!

– Fuck off, gubbjävel! Du tror du kan knäcka mig, men jag är åt helvete för stark för dig. Du kan fan lika gärna ge upp!

Therese fortsatte att gå ut och Mattias implementerade sitt straff och hon fick inte längre någon mat. Det fanns dock inte en chans att hon skulle börja lyda, så hon gick till sin mamma varje dag för att äta. Hon var för det mesta utslagen, och det var beklämmande tomt i kylskåpet, men Therese började bli expert på att laga mat av nästan ingenting. Hon kunde ta gammalt, torrt bröd och steka i en stek-

panna tillsammans med ägg och grönsaker. Med fantasifull kryddning blev det riktigt gott.

Mattias blev allt mera irriterad. Inte nog med att Therese försvann på kvällarna, nu kom hon inte ens hem från skolan förrän efter en eller ett par timmar. Inte verkade hon vara det minsta hungrig heller när hon kom hem. Sjutton vad han längtade till rättegången när han äntligen skulle slippa den här irriterade flickan!

~ ~ ~

Till slut kom dagen för rättegången. De skulle vara i domstolen klockan ett på eftermiddagen, så Therese fick gå till skolan på förmiddagen. Sedan skulle de hämta upp henne vid lunch. Hon hade fruktat den här dagen, trots att hon aldrig i liven tänkte visa det. Men i själva verket kände hon sig skräckslagen över risken att hamna i fängelse, så smet iväg från skolan på förmiddagsrasten. Så när Mattias kom för att hämta henne så var hon försvunnen. Han och kuratorn letade överallt där han kunde komma på, men till slut tvingades han gå själv till rättegången där alla personer från lägenheten skulle dömas samtidigt. Han fick medge att Therese hade avvikit och att han inte visste var hon var.

– Ers nåd, började Margaret. Jag gissar att hon bara tagit fel på dagen. Det här är inte första gången hon skolkar, men jag är övertygad om att hon inte medvetet avvikit från rättegången.

– Jag är inte alls övertygad om det. Men med tanke på hennes ålder så är jag beredd att se genom fingrarna för denna gång. Hon kommer att få en ny kallelse vid ett senare tillfälle.

– Tack så mycket, ers nåd. Jag är säker på att Therese uppskattar det.

Rättegången fortsatte därefter utan henne, och de flesta närvarande dömdes till mycket långa fängelsestraff, inklusive Sparkie. Mattias diskuterade med Margret utanför salen.

– Den här flickan är fullständigt utom kontroll. Hon gör aldrig som man säger till henne. Jag är övertygad om att hon visste att hon skulle hit, för jag pratade om det i morse innan skolan.

– Jag tror också att hon medvetet håller sig undan. Men jag har en plan hur vi skall göra nästa gång. Det finns en polis som känner henne lite grann och som brukar kunna hantera henne. Jag skall be honom hjälpa till nästa gång.

Therese fick alltså en ny tid för rättegång en vecka senare, denna gång direkt på morgonen. När hon vaknade den dagen och gick ut från sitt rum så mötte hon en kraftig polis som stod och väntade på henne.

– Vad i helvete gör du här, Adam? frågade hon.

– Hej Tess. Det är trevligt att träffa dig också. Jag skall hjälpa dig att komma till domstolen idag.

– Inte fan behöver jag en barnvakt till snut.

– Jag är inte en barnvakt. Du är väl inget barn heller? Men även om du är stark så skadar det väl inte med någon som stöttar dig?

– Jamen för helvete, du får väl hänga med då.

Adam log mot henne. Han brukade alltid visa respekt och ha tålamod även mot de värsta skurkarna. Det brukade ge resultat, särskilt med ungdomar som Therese som egentligen inte var dåliga, utan bara hade kommit vilse i världen. Snart så anlände Therese, Mattias och Adam till domstolen och Adam höll upp dörren till rättegångssalen åt henne.

– Lycka till, Tess. Du ska se att det här går bra.

– Det är lugnt, Adam. Jag är van att vara i centrum.

Hon höll huvudet högt och visade en kaxig uppsyn, trots att hon egentligen var livrädd. När hon satte sig ner bredvid Michael så tog hon upp en ölburk som hon fått kvällen innan av Tank. Till advokatens irritation så öppnade hon ljudligt burken och började dricka för att lugna nerverna. Han viskade:

– Stoppa undan den där ölburken! Är du galen eller?

– Nej för fan, bara törstig. Skål för fan!

Hon skålade med burken mot Michaels vattenglas som stod på bordet och fortsatte att dricka.

– Stå upp i salen! utropade en vakt när domaren kom in.

Alla ställde sig upp förutom Therese som trotsigt satt kvar. Advokaten viskade till henne att ställa sig upp, men hon bara höjde sin ölburk och drack en klunk till.

– Advokaten, har ni inte informerat er klient om rättegångsprocedurerna?

– Det har jag gjort, ers nåd. Tyvärr väljer hon att ignorera dem.

– Är det där öl hon dricker? Hon är väl dessutom minderårig. Vakt, ta undan den där ölen omedelbart!

En vakt gick fram och försökte ta ölburken från bordet, men Therese snappade tag i den först och lyckades tömma den innan vakten fick tag på den. Domaren tittade irriterat på henne och uppmanade henne att skärpa sig. Sedan fick åklagaren gå igenom åtalspunkterna och advokat Michael sade bara kort att hans klient förklarade sig oskyldig till allt.

Konstapel Sammy blev sedan kallad som vittne av åklagaren och han beskrev målande hur det hade sett ut i lägenheten, men knark överallt och utslagna personer spridda över hela lägenheten. Enligt hans beskrivning var det uppenbart att alla i lägenheten var förhärdade brottslingar, inklusive Therese. Han påminde också domaren om att alla andra som varit närvarande redan hade dömts till dryga fängelsestraff. Han avvek flera gånger från ämnet och domaren sneglade mot Michael och förväntade sig protester men han satt bara tyst.

När det blev dags för honom att förhöra så bemödande han sig inte ens att ställa sig upp, utan ställde sina frågor sittande i stolen.

– Hur mycket knark hittades på den åtalade eller i hennes eventuella väska?

– Inget, men hon var påverkad av knark.

– Vilket inte är olagligt. Hon påträffades alltså i en garderob. Hur mycket knark hittades i garderoben där hon satt?

– Inget, men vi letade inte...

– Hur mycket knark hittades i rummet där hon befann sig?

– Inget heller, men...

– Inga flera frågor.

– Vittnet kan kliva ner nu, sade domaren.

Åklagaren kallade flera vittnen som bara ytterligare beskrev hur lägenheten sett ut, och att den åtalade hade gjort våldsamt motstånd vid arresteringen. Advokaten satt tyst trots att domaren uppfordrande tittade på honom och fråga ifall han ville korsförhöra. Han sade dock bara ”inga frågor”. Slutligen var det dags för slutplädering och åklagaren målade upp en bild av en djupt kriminell knarkare som var en stor fiende till samhället. Han pekade på henne och gjorde domaren uppmärksam på hennes utseende och attityd.

– Det finns inget annat tänkbart domslut är skyldig, ers nåd. Ni har ju själv bevittnat den åtalades fullständiga respektlöshet mot lag och ordning.

Slutligen var det dags för försvarets slutplädering. Nu äntligen ställde sig Michael upp och gick fram till mitten av salen.

– Ers nåd, jag vet att min klient saknar respekt, vilket jag beklagar, men det är inget brott. Det är också uppenbart att hon inte är en främling till alkohol eller narkotika, och att hon var påverkad vid händelsen. Detta är dock heller inget brott. I stället är det så uppenbart att min klient är oskyldig. Det närmsta knarket i lägenheten låg åtskilliga meter från var hon befann sig. Hon kan knappast anses vara innehavare av knark som ligger i andras fickor eller i andra rum än hon befinner sig. Åklagaren borde veta att det inte går att utdöma kollektiva straff för alla i en lägenhet där brott begås. Hon har alltså inte innehaft knark och därmed är det också omöjligt att hon försökt överlåta något. Slutligen finns det inga andra åtalspunkter mot henne, så hennes motstånd vid arrestering är inte en fråga för den här rätten. Dessutom torde det vara uppenbart att eventuellt motstånd, bara var orsakat av hennes påverkade tillstånd och polisens övervåld. Det enda tänkbara utslaget är att min klient är oskyldig på alla åtalspunkter.

Domaren trummade lite med fingrarna och samlade sig. Trots att han hjärtligt avskydde attityden och uppförandet hos Therese så måste han hålla sig objektiv i sin bedömning. Det var uppenbart för honom att åklagaren troligen hade velat statuera exempel gentemot Therese, kanske för att han själv blivit provocerad.

– Åklagaren borde skämmas för att ödsla domstolsväsendets dyrbara tid med sådant här nonsens. Nog verkar den åtalade ha problem med attityd och uppförande, men det finns inte tillstymmelse till bevis eller vittnesmål som styrker någon åtalspunkt. Det här åtalet borde överhuvudtaget inte drivits. Jag kommer personligen att begära en undersökning hos överåklagaren ifall det finns personliga motiv bakom att åklagaren valt att gå vidare med detta nonsens.

Han vände sig nu till Therese och Michael men valde att inte begära att de stod upp som brukligt eftersom han inte förväntade sig att hon skulle göra det.

– Ni har funnits oskyldig till alla åtalspunkter och är fri att gå. Den här rättegången är nu avslutad.

Therese rörde inte en min men inombords var hon djupt lättad. Det var som ett helt stenröse hade fallit från hennes bröstkorg. Hon vände sig mot åklagaren, räckte honom fingret och gick trotsigt ut genom dörren där Adam stod och väntade på henne.

– Gratulerar, Tess. Du kan inte ana vad jag är glad för att du blev friad!

– Tack, Adam. För att vara snut så är du faktiskt sjysst ändå.

Under tiden hade Mattias stoppat Margaret för att prata med henne. De hade båda tillåtits vara publik, trots att rättegången för övrigt hade hållits bakom lyckta dörrar. Han var nästan besviken när han hörde domen och insåg att han troligen skulle fortsätta att få dras med Therese nu.

– Margaret, jag måste få säga en sak ifall du har tid. Jag har ju redan sagt att den där flickan är fullständigt utom kontroll. Hon struntar i allt jag säger och går ut varje kväll. Det spelar ingen roll vad jag hotar med eller straffar henne med, ingenting hjälper.

– Jag vet att hon kan vara en handfull, flickstackaren.

– Flickstackaren? Ligisten skulle jag kalla henne. Alltså, jag vill meddela att jag vägrar ta ansvaret för henne längre. Det finns inte en chans att jag är beredd att ta på mig skulden ifall något händer med henne. Du måste hitta någon annanstans för henne att bo!

– Hon har inte haft det lätt, men jag förstår dig. Jag såg att hennes mamma satt med vid rättegången. Hon verkade vara nykter för en gångs skull. Antar att jag kan låta Therese följa med sin mamma hem i stället, utan att undersöka alltför mycket ifall hon kan hålla sig nykter.

Therese hade hört hela diskussionen och suckade. Hon började bli van vid att ingen vill ha med henne att göra och kände sig gråtfärdig inombords. Men på utsidan var hon lika tuff som vanligt.

– Therese, kan du komma hit? Nu när du blivit friad från alla anklagelser så kan du följa med din mamma hem. Det tycker du väl om?

– Dra åt helvete med dig. Du vet inte vad fan jag tycker om och du bryr dig inte heller, lika lika som jag bryr mig om dina skitåsikter.

Så Therese följde med sin mamma hem. När hon kom in så svor hon åt henne för att lägenheten var uppochnervänd igen. Till slut så insåg hon att hon måste bita samman och försöka städa själv, för annars skulle hon tvingas leva i en sophög. Hon suckade och hämtade en sopsäck och började plocka ihop alla tomflaskor som låg och drällde runt i hela lägenheten.

På kvällen gick hon ut ut för att träffa sitt gäng igen. Hon ville som vanligt bomma några starköl så hon kunde glömma bort sitt liv igen.

KAPITEL 5

Psykologen

Diana satt i väntrummet tillsammans med sin pappa och våndades. Det var hennes första besök till psykologen. Det kändes som om golvet gungade under henne. Ingenting kändes säkert längre. Hon var fortfarande gravid. Vad skulle hända med barnet? Skulle hennes pappa fortfarande kräva en abort? Hur skulle hon reagera då? Hur skulle hon förklara för den här psykologen varför hon försökt ta livet av sig? På vilket sätt skulle det hjälpa att prata om det? Hade hennes foster blivit skadat av sömntabletterna? Om hon behöll barnet, vad skulle se säga i skolan? Vad skulle hända med pappa ifall sanningen kom ut? Vad skulle hända med henne själv?

Desto mera hon funderade, desto flera frågor fick hon. Men inga svar. Hon kände att hon behövde Leonard nu. Men han visste ingenting än. Hon träffade inte honom längre, eftersom det var sommarlov. Vad skulle hända ifall han visste att hon var gravid? Vad skulle hända ifall han visste varför hon var gravid? Nej, inte ännu flera frågor. Hon hade svårt att hålla tårarna borta och ville gripa tag i någonting, med det fanns ingenting stabilt att hålla i. Pappa? Nej, han gav ingen trygghet längre. Lenny? Nej, han visste ju inget.

– Diana!

Hon ryckte till när hon hörde sitt namn och tittade sig förvirrat runt. Det fanns ingen i närheten som såg ut som en psykolog.

– Diana, varsågod och följ med!

Den som hade kallat vad en ung kvinna som satt i rullstol. Rullstol? Satt den här psykologen i rullstol?

– Hej, det är du som måste vara Diana, sade kvinnan i rullstol. Det är jag som är Ashley och du har visst bokat tid med mig.

– Vi... visst. Det är jag, svarade hon osäkert.

Hon reste sig upp och tog Ashleys utsträckta hand för att hälsa. Peter reste sig också upp och gjorde min av att följa med.

– Ni måste vara pappan, eller hur? Det är ni som bokade tiden.

– Det stämmer, Peter Davis. Hej.

Han sträckte fram sin hand mot Ashley som tog emot den och hälsade.

– Jag får be er vänta här på er dotter av sekretesskäl, ni förstår väl?

– Jamen, hon är minderårig. Visst måste en vårdnadshavare vara med då?

– Inte när det gäller terapi. Sekretessen är okränkbar, och gäller även för barn. Dessutom har forskning visat att barn i alla åldrar har lättare för att öppna upp sig ifall föräldrarna inte är närvarande, och det är naturligtvis helt nödvändigt att patienten kan öppna sig vid terapi.

Peter kunde bara oroligt stå och titta när Diana försvann nerför korridoren med Ashley, som var otroligt smidig när hon tog sig fram i rullstolen. Hon visade in Diana till sitt mottagningsrum och bad henne lägga sig på bristen. Sedan rullande hon fram bredvid henne och log.

– Så, Diana. Din pappa har berättat att du inte mår så bra. Jag hoppas att du förstår att du kan prata med mig om allting, och att det du säger stannar mellan dig och mig.

– Jo, ja. Pappa sa att du har tystnadsplikt.

– Precis. Och det gäller som jag sade därute även mot din pappa. Så om det finns något som trycker dig som du inte vill att din pappa skall få reda på, så är det inga problem. Han kommer inte att få reda på något om det i så fall.

– Tja, det är väl bra, antar jag.

Diana tystnade. Det var svårt att prata om vad som hänt. Hon visste inte riktigt vad hon borde berätta och inte på grund av att hon hållit tyst i så många år. Ashley väntade tålmodigt och försökte sedan lirka lite.

– Han berättade att du tagit en hel hög tabletter, som om du försökte ta livet av dig. Stämmer det?

– Nja, jo, kanske...

– Kan du berätta varför du gjorde det?

– Jag, alltså, det är så svårt. Svårt att prata om det.

– Det ligger i sakens natur att det svårt att prata om det, så du behöver inte skämmas för det. Om det vore enkelt att prata, så skulle man prata i stället och kanske komma på andra tankar. Tro mig, jag vet hur det känns.

– Gör du?

– Ja, det är klart att jag vet ju inte vad ditt problem är. Men jag vet hur det känns att tro att självmord är lösningen. Känn på min handled här.

– Vad är det här? Det känns som en sorts ärr, eller?

– Din metod var tabletter, min metod var att skära mina handleder.

– Menar du att... nej, du kan inte mena att...

– Jodå, jag försökte ta livet av mig flera gånger. Jag tyckte att jag inte hade någon framtid när jag blev förlamad i benen och hamnade i den här rullstolen.

Ashley började prata om sina problem i stället, om hur hon hade blivit deprimerad när hon var sexton år på grund av att hon hamnat i rullstol. Hon berättade ingående om hur hon kände då, och vad det var som fick henne att slutligen bestämma sig för att ge livet en chans. Diana lyssnade på allt hon sade och började slappna av lite. Det var just det som var Ashleys speciella metod, att utnyttja sina egna problem för att nå fram till sina patienter. Hon hade själv haft såna djupa problem, men hade bestämt sig för att bli psykolog som en metod för att finna en mening i alla sina problem, nämligen att utnyttja sina erfarenheter för att hjälpa andra som hade det svårt.

När tiden för sessionen var slut så hade Diana fortfarande inte sagt någonting betydelsefullt, utan det var mest Ashley som hade pratat. Men Ashley kände ändå att det hade hjälpt en del att prata, så hon bokade in en ny session en månad senare.

Andra sessionen gick något bättre eftersom Ashley valde att inte direkt börja prata om självmordsförsöket, utan backade i tiden. Diana började prata om hur jobbigt det var för henne när hennes mamma hade insjuknat i cancer tre år tidigare och snabbt blivit så dålig att hon hade dött. Hon beskrev också hur hon då tvingades ta hand om hela hushållet, eftersom hennes pappa var trött när han kom hem. Ashley lyssnade men hade ännu inte hört något som kunde vara så jobbigt att det kunde trigga ett självmord. Hon förstod att det måste finnas någonting mera allvarligt, som Diana ännu inte klarade av att prata om, så hon bokade åter in ett möte mindre än en månad senare.

Peter började undra vad som hände på mötena och frågade Diana om det. Vad han fick reda på gav honom ingen anledning till oro. Därför började han lirka med henne om att göra aborten, men hon blev bara helt tyst när han tog upp ämnet. Han hade inte riktigt förstått kopplingen mellan aborten och självmordsförsöket, utan trodde att det fanns andra problem som han inte ens kände till.

Vid tredje besöket så var Diana därför ovanligt upprörd. Hon hade blivit duktig på att dölja sina riktiga känslor, men Ashley var tränad att upptäcka sådant.

– Diana, jag ser att du är mera ledsen än vanligt idag. Är det något speciellt som har hänt sedan sist?

– Nja, egentligen inte. Eller kanske ändå. Pappa har börjat tjata igen.

– Hm. Vad tjatar han om, då?

– Ja, aborten och så.

Ashley hoppade nästan till. Abort? Nu började hon kanske närma sig problemets kärna.

– Sa du abort? Det betyder alltså att du är gravid just nu?

– Oj, jag skulle kanske inte...

–Ta det lugnt, jag skvallrar inte, det har jag redan sagt. Du har en pojkvän, antar jag? Vem är det?

– Det är Lenny. Eller, tja, jag vet inte om han är min pojkvän och så. Men han verkar intresserad på något sätt.

– Hm. Jag är inte det minska förvånad. Du är en fantastisk flicka, snygg är du också. Inte alls konstigt att pojkar börjar bli intresserade. Vet din pappa om det?

– Nej, det gör han inte. Jag vågar inte berätta.

– Så din pappa vet alltså inte heller om att Lenny gjort dig gravid, antar jag?

– Alltså, det är inte så. Vi har inte gjort... ja... det. Det är bara kramar och så.

– Hm. Du är fjorton år, inte sant? Jag är övertygad om att du vet att man inte blir gravid av kramar. Det finns inget fel i att ha sex med sin pojkvän i din ålder, även om de flesta försöker låtsas att det inte förekommer. Jag dömer dig inte på något sätt, utan jag vill bara hjälpa till.

– Jag vet hur barn blir till, svarade Diana med ovanligt häftigt tonfall. Med det är inte Lenny.

– Inga problem. Du behöver inte bli upprörd. Jag har själv varit fjorton så jag vet hur det är när hormonerna börjar göra sig gällande och man börjar titta på jämngamla pojkar med andra ögon.

– Men, jag har inte haft sex med några pojkar, sade jag ju!

– Fast ändå är du gravid?

– Jo, det är jag faktiskt.

– Du kan berätta för mig vem som du tror är pappan. Jag kommer inte att berätta det för någon, inte ens din egen pappa.

– Han vet mycket väl vem som gjort mig gravid.

– Så, han känner till det redan? Vad säger han om det hela då?

– Han vill jag skall göra abort, sa jag ju. Annars kommer det ut att...

Diana tystnade plötsligt började gråta. Ashley såg hur tårarna började rinna från hennes ögon. Hon lämnade över en pappersnäsduk till henne och väntade på att hon skulle lugna ner sig.

– Diana, lyssna på mig nu. Var inte rädd att berätta sanningen. Du kommer att må bättre ifall du får ut det ur systemet. Din pappa kommer också att förstå så småningom.

– Det är så svårt. Pappa, han... det är han som är... nej... det är han som har...

Plötsligt började Ashley gissa vad som hänt, men kunde ändå inte tro på det. Hon bestämde sig för att gå rakt på sak för att få klarhet.

– Jag förstår att det är svårt. Försöker du säga att det är din egen pappa som gjort dig gravid?

Diana kunde inte svara, men nickade. Ashley kände det som något kallt började krama hennes hjärta. Det här var fruktansvärd information, ja värre än hon någonsin hört förut. Hennes röst blev ostadig när hon fortsatte.

– Hur... Hur länge har din pappa förgripit sig på dig?

– Sedan mamma dog. Han sade att han hade vissa behov. Och när mamma var död så fanns bara jag kvar. Så...

Ashley fick anstränga sig för att inte reagera. Ett raseri började bubbla upp inom henne, men hon samlade sig för att inte visa det utåt. Hennes händer skakade och hon insåg att hon inte skulle kunna fortsätta så mycket längre.

– Är det därför som du försökte ta livet av dig?

Diana började plötsligt bubbla på. Nu när hon sagt det värsta, så var det som om allting rann ur henne.

– Jag orkar inte leva det här livet längre. Pappa håller på hela tiden, och jag hatar det. Sen gjorde han mig gravid, men ingen kan få reda på det, säger han. Så han säger jag måste göra abort. Med då dödar jag ju mitt eget barn, och det kan jag inte göra. Så kanske är det bättre om jag också dör, tänkte jag. Det är dumt att tänka så, men det gör så ont, och jag orkar inte längre.

– Det kanske är dumt, men jag förstår hur det känns. När man är i den situationen så känns självmord som rätt sak att göra. Jag vet, jag tänkte så själv. Men jag lovar dig att jag av egen erfarenhet vet att det inte stämmer.

Ashley började må riktigt illa. Hon tittade på klockan och såg att det var halva tiden kvar, men hon hade svårt att fortsätta på grund av sina egna minnen. Så kom hon på en idé, som kanske skulle fungera för dem båda.

– Diana, jag ser på dig att det här är väldigt jobbigt för dig. Vad säger du om ifall vi pausar den här sessionen till i morgon? Du kommer helt enkelt hit klockan tio i morgon för att avsluta. Tycker du det låter som en bra idé?

Till hennes lättnad så gick Diana med på det hela. Ashley kände det som om hon ville spy och Diana i sin tur var lättad över att inte behöva prata mer om det just då. Ashley rullade ut och meddelade Peter, som var lite förvånad men accepterade hennes oväntade begäran.

När Diana hade gått så rullade Ashley långsamt tillbaka mot sitt kontor. Hennes chef kom från andra hållet och blev chockad när han såg henne.

– Ashley, du är likblek! Vad är det som har hänt?

– Det är patienten jag just haft. Hennes berättelse fick mig ut balans.

– Kom in på mitt kontor och berätta. Ibland behöver vi psykologer också lite terapi, det ligger i arbetets natur.

Inne på kontoret berättade Ashley.

– Jag fick just reda på att hennes pappa förgripit sig på henne sedan hon var tolv år, och nu dessutom gjort henne gravid så nu vill hon ta livet av sig. Det landande lite för nära mig själv, jag har ju också varit suicidal. Dessutom blev min mamma gravid med mig i ungefär samma ålder som hon är. Men herregud! Hennes egen pappa...

– Det är sannerligen fruktansvärt. Du vet att du måste anmäla det till polisen, inte sant? Så här grova brott är vi skyldiga att anmäla, trots tystnadsplikten.

– Jo, jag vet. Jag har vissa planer för i morgon. Men alltså...

Dagen efter så kom Diana med sin pappa igen. Ashley bad henne komma in på rummet, och stängde sedan dörren bakom henne. Diana blev överraskad när hon såg att det var två andra kvinnor i rummet redan.

– Diana, jag är ledsen över detta, men jag ville inte berätta något för att inte riskera att din pappa förstår vad som är på gång och gör något desperat. Det här är Carissa från socialförvaltningen och Olivia från polisen. Jag har berättat för dem om din pappas övergrepp, och de vill båda prata lite med dig.

Diana blev chockad och vacklade till. Ashley petade påpassligt fram en stol bakom henne och hon satte sig ner.

– Men, men... Tystnadsplikten...

– I det här fallet gäller den inte, sade Olivia. Om en psykolog eller läkare får information om ett grovt brott, ett som kan rendera ett mångårigt fängelsestraff, så måste han eller hon rapportera det till polisen. I detta fall handlar det inte bara om mångåriga övergrepp, utan om ren våldtäkt. Och det kan ge ett mycket långt fängelsestraff ifall man fälls för det.

– Våldtäkt. Alltså, jag kanske inte gjort motstånd... Jag vet inte om...

– Det är våldtäkt utan tvekan. Dels är du i beroendeställning till honom och det gör det till våldtäkt. Dessutom var du minderårig och han är många år äldre, det kallas för våldtäkt oberoende av ifall det skulle råka finnas ett medgivande. Så hur man än ser det så kan din far se framemot lång tid i fängelse.

– Men, snälla. Jag då? Vad skall hända med mig? Pappa varnade mig för det här! Jag kommer att hamna på gatan, som han sagt!

– Det är därför som jag är här, sade Carissa. Jag kommer att se till att du får det bra, jag lovar. Inget dåligt kommer att hända med dig och ingenting av det här är ditt fel.

– Nej, sannerligen inte, sade Ashley. Precis som jag inte rådde för att någon körde in en kniv i ryggen på mig så jag hamnade i rullstol, lika lite rår du för vad din pappa har gjort mot dig. Jag skall hjälpa dig igenom varje steg av det här. Du skall se att allting blir bra när du har landat till slut.

Diana tittade från den ena till den andra. Ashley fortsatte att prata och lät så övertygande så att hon började känna att hon skulle klara det här. Olivia bad som att få ställa några frågor, och Diana fick allt lättare att svara på frågorna. Även Carissa hade en del frågor. Ashley stöttade henne hela tiden och hon tyckte nästan att det var skönt att äntligen få berätta allt.

När Olivia och Carissa hade fått tillräcklig information, så bad Olivia att Ashley skulle hämta in Peter. Hon rullade ut i väntrummet och bad honom följa med för att ”få några tips” som hon sade. Han chockades djupt när han blev presenterad för dem som befann sig i rummet. Olivia tog över direkt.

– Herr Davis. Ni är anklagad för grov våldtäkt av er dotter och övergrepp av minderårig under ert ansvar. Ni har rätt att tiga. Det ni säger kan och kommer att användas mot er vid rättegång. Ni har rätt till juridiskt ombud och att ha detta närvarande vid förhör. Om ni inte har råd med ett juridiskt ombud kommer ni att tillhandahållas ett sådant på statens bekostnad. Har ni förstått era rättigheter?

– Diana, vad har du gjort! Hur kan du göra det här mot mig?

– Jag har ba.. bara gjort vad du sagt. Pratat med Ashley.

– Du, du din förrädare! sade han på pekade på Ashley. Du har inte bara förstört mitt liv, du har förstört min dotters liv också. Tro inte att du skall komma undan med det här!

– Det där klassas definitivt som olaga hot och övergrepp i rättssak, som härmed läggs till övriga åtalspunkter. Var vänligt och följ med här.

Olivia satte på honom handklovar och förde ut honom ur rummet för att ta med honom till polisstationen. Han fortsatte att ösa okvädningsord över Olivia, Ashley och Diana. När han hade försvunnit tog Carissa till orda.

– Diana, min vän. Du skall inte bry dig om vad han säger. Det är bara han som kommer att råka illa ut. Jag har hittat ett hem där du kan bo i väntan på vad socialtjänsten kommer att besluta. Det beslutet kommer tidigast efter eventuell rättegång mot din pappa. Oroa dig inte, även ifall han inte fälls så kommer du inte att behöva bo hos honom längre. Från och med nu är det socialtjänsten som kommer att ta hand om dig och dina behov, inte han.

– Han sade att jag måste bo på gatan...

– Inte alls. Det sade han bara för att du inte skulle våga säga något. Jag har redan sett ut ett nytt, tillfälligt hem åt dig. Det är ett par som heter Ronald och Ruth Clayton. De bor i en villa strax utanför city här i staden. Vi brukar använda dem som jourhem av barn som blivit tvångsomhändertagna. För det är just det som har hänt med dig, du har blivit omhändertagen, vilket innebär att din pappa inte längre kan bestämma över dig.

– Menar du verkligen det?

– Du kan lita på mig. Ronald och Ruth är inte bara kompetenta i den här typen av ärenden, utan dessutom mycket vänliga. De har alltid plats i sina hjärtan för barn med problem. Jag är beredd att garantera att du kommer att få det bra hos dem.

– Vad... Vad kommer att hända med mitt barn då? Måste jag... göra abort?

– Det beslutet är ditt att fatta, och ingen annans, svarade Carissa.

– Jag kan hjälpa dig att fatta beslutet, sade Ashley. Jag kan även hjälpa dig med vad du än väljer att göra. Men beslutet är som sagt ditt.

Diana suckade djupt av lättad och tittade på Ashley med tacksamma ögon. På något sätt kände hon att med Ashleys hjälp skulle allting ordna sig nu.

KAPITEL 6

Jourhemmet

Ruth knackade på dörren till Dianas rum. Hon höll på att packa in de sista av sina saker in i garderoben och byrån. Carissa hade föreslagit att de skulle passera hemma innan de kom hit, så Diana skulle kunna hämta alla sina kläder och andra saker. Carissa hade sagt att det var helt tryggt för Diana att gå hem denna gång, eftersom hennes pappa förhördes på polisstationen. Rummet här i jourhemmet kändes trivsamt med en säng, bord och andra möbler. Hon tittade sig runt och tänkte att det skulle definitivt vara möjligt att vänja sig vid att bo här. Sängen hade varit skön att sova i när hon vilat i den fram till du av pur utmattning av allt som hänt under dagen. Hon försökte fortfarande smälta alla intryck.

Nu knackade det på dörren en andra gång och hon vaknade ur sin dagdröm och öppnade dörren och släppte in Ruth.

– Varför kom du inte bara in? frågade hon.

– Det här är ditt eget rum, och jag vill att du skall känna att det här är din privata sfär där ingen får störa dig.

– Åh, det var konstigt med det känns faktiskt bra. Pappa brukar alltid bara gå in, utan att ens bry sig om ifall jag klätt på mig eller inte.

– Det kommer inte att hända här, det lovar jag. Jag hoppas att du känner att du är välkommen hit, och att jag och Ronald skall göra allt vi kan för att du skall ha det bra här.

– Jag känner mig verkligen välkommen hit, fru Clayton. Jag är så tacksam.

– Kalla mig bara Ruth. Anledningen till att jag knackade på är att Olivia från polisen ringde mig nyss. Hon berättade att de är klara med förhören av din pappa, och att han inte blev häktad och därmed är hemma igen, eller på väg hem. Hon bedömde att din situation bör behandlas som en högrisk.

– Vad innebär det? Tror du pappa är arg på mig?

– Inte alls otänkbart. Det är omöjligt att förutspå hur en person i hans situation reagerar. Han kan bli våldsam och få för sig att ge sig på dig. Antingen som en ren hämnd, eller tyvärr också för att eliminera bevisen för hans brott.

– Eliminera? Menar du att han kommer att försöka döda mig!?!

– Vi kan inte utesluta det, även om det inte är särskilt sannolikt. Du kanske har svårt att tro att han kan vara våldsbenägen, men med ryggen mot väggen är det inte omöjligt att har blir desperat.

– Han har slagit mig förut, många gånger. Om han inte får som han vill så blir han galen.

– Så därför måste vi vara försiktiga. En annan tänkbar risk är att han kidnappar dig och flyr till ett annat land och sedan fortsätter som förut. Som sagt tror jag inte att risken att han gör någondera är särskilt stor, men Olivia vill i alla fall att vi skall vara förberedda för det värsta.

– Vad ska vi göra då?

Du har i praktiken husarrest. Inte för att du varit olydig, inte alls, utan för din säkerhet. Om du behöver lämna huset så måste jag eller Ronald vara med dig. Skolan har väl precis börjat igen efter sommarlovet, inte sant? Så någon av oss kommer att köra dig till och från skolan varje dag, lyckligtvis ligger den rätt nära vårt hus. Medan du är i skolan stannar du också inomhus.

– De brukar säga att man skall gå ut på rasterna.

– Just därför kommer jag att prata med rektorn i morgon efter att jag kört dig till skolan. Han måste också se till att du aldrig blir lämnad ensam, utan alltid har någon personal med dig tills jag eller Ronald hämtar dig.

– Jag blir rädd av det här.

– Du skall inte vara rädd. Risken är minimal att något dåligt kommer att hända dig, vi skall bara vara försiktiga.

Så dagen efter kördes Diana till skolan av Ruth, som pratade med rektorn om riskerna. Han hade också fått ett samtal från Olivia, så han var redan införstådd med problemet.

– Jag skall låta elevassistenten gå med henne på rasterna, och efter skolan får hon vänta i lärarrummet tills ni hämtar henne. Ni kan lita på oss, fru Clayton. Vi skall inte låta något hända er dotter. Får man fråga vad hennes problem är?

– Det är inte min dotter. Hon är omhändertagen från sin far, och det är allt ni behöver veta. Det råder sekretess runt hennes ärende, ni förstår säkert. Diana bor hos mig och min make tills vidare men det är socialtjänsten som har ansvaret över henne.

Rektorn insåg att han inte skulle få sin nyfikenhet tillfredsställd, så han fick nöja sig. Han upprepade att Diana skulle vara trygg i skolan. Ruth tackade och körde hem igen. Under tiden satt Leonard och tittade i smyg på Diana på lektionen. Såg hon kanske lite gladare ut? Eller, kanske inte ändå. På rasten så frågade han henne hur hon mådde, och varför hon inte varit i skolan i några dagar.

– Snälla Lenny. Fråga ingenting. Jag mår så dåligt just nu. Kan du inte bara göra som du brukar för att få mig att tänkta på andra saker?

Hon slog armarna om honom och han var alltför villig att krama henne tillbaka. Hon kände sig så trygg i hans armar.

– Det är klart, Diana. Du kan lita på mig, det vet du.

– Jag vet det, Lenny. Du är så snäll och förstående hela tiden. Det här kommer nog att gå över, jag vågar tro på det nu. Då kommer jag att berätta allt för dig, men just nu vill jag bara slippa tänka på det.

– För att tala om något annat, har du sett att elevassistenten verkar följa efter oss hela tiden? Undrar ifall han tror att vi skall göra dumheter med varandra?

– Jag tror jag vet varför han bevakar oss, men jag kan inte säga någon om det heller. Men det har inte med dig att göra i alla fall.

– Du är så mystisk. Jag gillar att du är så mystisk på något sätt. Det gör dig så spännande! Varje killes dröm med andra ord.

Diana skrattade till. Leonard var den enda som kunde få henne att skratta just nu, och det var så befriande. Skoldagen var till slut över och Leonard gav henne en sista kram för dagen. Han tyckte det var helt overkligt att han numera fick krama flickan han varit kär i på avstånd så ofta han ville. Det var en underbar upplevelse som han aldrig ville skulle ta slut. Samtidigt var han orolig för vad det var som gjorde henne så ledsen hela tiden.

Han gick mot bussen för att åka hem medan Diana gick in i lärarrummet för att vänta på Ruth. När hon kom så följde elevassistenten med dem ut medan han berättade att dagen varit lugn. När de kom utanför skolgården så kom en man ut från en bil och gick hastigt fram mot trion.

– Diana, vänta!

Diana flämtade till när hon såg att det var hennes pappa som ropat. Ruth, som hade fått se bilder på honom, ställde sig omedelbart mellan Diana och honom.

– Sir, jag hoppas att ni minns att ni har besöksförbud gentemot er dotter.

– Jag vill bara prata lite med henne. Flytta på dig!

Elevassistenten insåg vem det var och tog upp sin telefon och ringde numret som han hade fått tidigare under dagen. Sedan kom han också fram och grep tag i Peter, som försökte fösa Ruth åt sidan. Snart kom flera lärare ut och stämningen blev snabbt hetsig och högljudd när alla skrek åt Peter som skrek tillbaka. Efter bara fem minuter så kom en polisbil körandes i full fart med sirener på. Ut ut bilen klev Olivia och hon gick med bestämda steg fram mot gruppen.

– Herr Davis! Ni borde inte vara här, och det vet ni. Lugna ner er!

– Den enda jag vill är att prata med min dotter! Prata, inget annat.

– Jag får be er avlägsna er omgående!

– Vänta lite, sade Diana tyst. Det är okey, låt honom prata.

Olivia rynkade på ögonbrynen men nickade sedan.

– Var vänlig och fatta er kort, herr Davis. Och se till att hålla avstånd till er dotter, annars kommer ni att få följa med till stationen.

Peter nickade och vände sig till Diana som fortfarande gömde sig bakom Ruth.

– Diana, älskling. Jag vill bara veta varför du har gjort det här mot mig. Allting rasar samman nu, förstår du inte det?

– Det var du själv som sade att jag skulle berätta allt för Ashley. Jag kunde inte veta att hon måste berätta för polisen. Jag gjorde bara som du sa.

– Du måste förklara för dem att du och jag har det bra tillsammans, älskling. Vi älskar varandra och det är ingenting fel med det vi har gjort. Berätta bara för polisen här att du ville själv.

– Men du har ju sagt att jag inte skall ljuga.

Peter blev ställd av det hon sade. Olivia tog över.

– I lagens mening spelar det ingen roll ifall er dotter gjorde det frivilligt eller inte. Det är fortfarande våldtäkt och ni kommer att få betala för det.

Ruth puttade till Olivia och hyssjade.

– Herregud, Olivia, se dig omkring. Det är fullt med folk runt omkring, och nu har du plötsligt röjt något av det mest pinsamma du kan säga om Diana. Dessutom är det sekretessbelagt, som du mycket väl vet.

Olivia tittade sig runt och bet sig i tungan. Det var åtskilliga lärare som stod runt dem, och flera av dem hade fått ett chockat uttryck av vad de just hade hört.

– Jag ber om ursäkt för det där. Det var verkligen inte meningen. I vilket fall som helst så har ni fått nog med tid nu, herr Davis. Jag får be er att avlägsna er nu.

Peter insåg att det inte var lönt att stå kvar och käbbla, så han satte sig i sin bil och körde därifrån. Olivia vände sig till lärarna som stod runtomkring dem.

– Får jag be er alla om att hålla det ni just hört för er själva? Det som Diana utsatts för är traumatiskt, och jag är övertygad om att ni inte vill förvärra hennes situation.

Diana tittade ner i marken med tårar i ansiktet. Ruth lade sin arm runt hennes axlar och gick bort till bilen. Hon tittade oroligt på Diana medan hon satte sig i bilen.

– Det är kanske nästan bra att de fick veta, Diana. Om jag förstått rätt så tänker du föda ditt barn, så alla hade oavsett fått se att du är gravid.

Diana tittade ut genom fönstret och svarade inte. Hon var tacksam för att Ruth gjorde sitt bästa, men det räckte inte på långa vägar. Hela bråket med hennes pappa framför skolan hade bara förvärrat hennes humör. Och nu skulle det snart bli rättegång mot honom, och hon skulle behöva berätta allting igen. Samtidigt som hon längtade efter rättegången för att få ett slut på det hela, så var hon livrädd för den. Hon visste inte hur hon skulle orka med den och allt annat. Hon suckade djupt och Ruth kände sig så hjälplös över att inte kunna hjälpa Diana på riktigt.

~ ~ ~

Till slut kom dagen för rättegången. Diana satt bredvid Ruth och Ronald på samma sida som åklagaren när hennes pappa fördes in av en vakt. Diana fokuserade sina ögon på en liten kvist i bordet framför sig och vågade inte möta någons blick. Snart nog blev det dock hennes tur att vittna och hon reste sig osäkert upp och började gå fram till vittnesbåset.

– Var stark, viskade Ruth.

Efter att hon svurit eden så lyfte hon slutligen blicken och tittade på åklagaren. Han log vänligt mot henne.

– Fröken Davis. Jag förstår att detta är mycket svårt för er att prata om men kan ni berätta för rätten om hur er mor dog och vad som hände sedan.

Diana suckade djupt, blundade och tänkte på Ruth hade sagt om att vara stark. Till slut så började hon prata med en svag röst.

– Min mamma blev sjuk i cancer när jag var elva år. Det tog mindre tid än ett år innan hon dog. Sedan var jag och pappa ensamma, för jag är deras enda barn.

– Så din mor dog alltså tragiskt. Jag antar att det var jobbigt för dig. Hur hanterade du och din pappa det?

– Det var jättejobbigt, jag kunde inte gå i skolan på flera veckor. På begravningen grät vi båda två. Eller, i alla fall jag.

– Efter begravningen, hur blev då relationen med din far?

– Han satte sig ner med mig när vi kommit hem från begravningen och sa att nu när jag var enda kvinnan i huset så måste jag göra allt som mamma brukade göra. Laga mat, diska, städa, tvätta och så. När jag sade att jag inte hann med allting för att jag hade läxor så blev han arg och slog mig. Han sa att han själv var för trött efter jobbet att göra allt det där, så jag måste göra det och att det var viktigare än skolarbetet.

– Var hushållsarbete den enda som du var tvungen att göra?

– Nej. Det var en annan sak också...

Rösten svek på henne och hon klarade inte längre av att titta framåt, utan tittade ner i bordet i stället. Åklagaren väntade en stund och bad henne sedan vänligt att fortsätta.

– Alltså. Han sade att han hade vissa behov som man. Och... Och att jag som enda kvinna måste hjälpa honom med dem.

– Jag vet att det är svårt att prata om det här. Men jag måste ändå be dig vara tydlig. Vilka sorts behov var det du skulle tillfredsställa?

– Den handlade om sex...

– Han krävde alltså att få ha samlag med dig?

– Ja.

– Hur gammal var du första gången?

– Tolv år.

– Hur reagerade du till en början?

– Det gjorde jätteont och jag bad honom sluta.

– Och gjorde han det?

– Nej, han fortsatte bara. Sen efteråt så slog han mig för att jag hade klagat.

– Du menar att han slog dig ifall du inte gick med på att ha samlag med honom?

– Ja.

– Och hur ofta krävde han det?

– Två - tre gånger i veckan. Ifall jag inte hade min period.

– Detta började alltså när ni var bara tolv år gammal?

– Ja.

– Hur länge pågick det här?

– Tills polisen tog honom.

– Det är alltså för mindre än en månad sedan. Du är nu fjorton år?

– Ja.

– Då är det ditt vittnesmål att den åtalade har våldtagit dig mellan två och tre gånger per vecka under cirka två år?

– Ja.

– Det blir alltså runt två till trehundra gånger totalt?

– Något sådant, ja.

– Varför har du inte kontaktat någon om det här? Polis, kurator eller så?

– Pappa sade att ifall jag gjorde det skulle han slå mig. Och sedan skulle han kasta ut mig på gatan så att jag skulle svälta ihjäl.

– Och du trodde på honom?

– Jag hade ingen anledning att misstro honom.

– Vad var det som till slut gjorde att det kom till polisens kännedom?

– Jag blev gravid.

– Du är gravid just nu?

– Ja.

– Och vem är barnets pappa?

– Pappa ... alltså ... den åtalade.

– Jag vill presentera detta papper som bevis. Det är en faderskapstest som har gjorts på fostret som visar att den åtalade är fostrets fader.

Han lämnade över ett papper till domaren.

– Det syns inte på dig än, Diana. Vem var det som upptäckte att du är gravid redan?

– Ingen. Pappa sa jag måste göra abort, så jag försökte ta livet av mig.

– Varför det?

– Allting var så hemskt så jag orkade inte med det. Jag vill inte döda mitt barn, och om jag måste göra det så vill jag också dö själv.

– Eftersom du lever så antar jag att du fick hjälp?

– Pappa körde mig till läkare som räddade mitt liv.

– Vad gjorde läkaren mera?

– Han krävde att jag pratar med psykolog om mina självmordstankar.

– Och som vi alla vet, kontaktade psykologen polisen och din far blev arresterad. Var bor du nu?

– Jourhem.

– Tack så mycket, Diana. Inga flera frågor för närvarande.

Advokaten började fråga ut Diana med lyckades inte rubba hennes berättelse, särskilt som det redan stod klart att hon var gravid med sin egen pappa. Han försökte misskreditera henne och få det som att det var hennes idé allting, men det ekade väldigt tomt.

– Har du någon pojkvän?

– Tja, jag tror det.

– Tror! Du måste väl veta ifall du har en pojkvän eller inte.

– Det finns en pojke i klassen som jag gillar.

– Har du haft sex med den här pojken?

– Eh, alltså...

– Kom ihåg att du är under ed. Var vänlig och svara på frågan!

– Eh, jo, det har vi nog. Men bara en gång, liksom.

– Och du vill inte kalla det för våldtäkt?

– Nja. Det var liksom jag som föreslog det.

– Samma som med din far. Du vill alltså ha sex, och när du inte får det i skolan så ordnar du det hemma, inte sant?

– Det är inte samma sak.

– Vad är det för skillnad? Du är uppenbarligen sexuellt aktiv. Så när du förförde din pappa, så blev det svårt för honom att stå emot. Är det inte så?

Diana började snyfta och försökte protestera, men advokaten bara fortsatte att insinuera att hon var lika skyldig som sin far. Ronald var på vippen att protestera, men insåg att det bara skulle reta upp domaren. Till slut var ändå advokaten nöjd. Diana fick återvända till bordet med Ruth och Ronald, och bröt samman av gråt. Ruth kramade henne och viskade:

– Du skötte dig bra, Diana. Allt kommer att bli bra nu.

Åklagaren kallade flera vittnen, bland annat Ashley och Olivia. Advokaten gjorde sitt bästa att misskreditera vittnena med misslyckades kapitalt. När rättegången, inklusive slutpläderingarna var klara, så drog sig nämdemännen tillbaka för att överlägga. De kom mycket snabbt fram till utslaget ”skyldig” och domaren bad Peter ställa sig upp.

– Peter Davis, ni har befunnits skyldig till grov våldtäkt, grovt övergrepp mot barn, övergrepp i rättssak samt olaga hot. Jag skulle helst vilja döma er till sekven-

tiella straff för varje våldtäkt ni begått till femhundra års fängelse, men lagen tillåter inte det. I stället dömer jag er till lagens strängaste straff. Ni döms härmed till tio års fängelse för grov våldtäkt mot barn.

Peter kollapsade när han hörde domslutet och skrek okvädningsord till åklagaren och Diana medan han snabbt fördes ut. Diana var också chockad över det hårda straffet och insåg att hon skulle vara vuxen sedan länge innan hon skulle se sin pappa igen i frihet. På ett sätt kändes det bra ändå, eftersom hon nu för första gången insåg hur allvarligt det hennes pappa gjort mot henne var. Alla tårar som hon fällt, all förtvivlan hon känt, alla skuldkänslor som hon haft för att hon inte varit tillräckligt tacksam mot sin far bara släppte. Det han hade gjort var inte på något sätt okey. Samtidigt kände hon fullständig skräck över vad som skulle hända henne nu, när hon i praktiken var föräldralös och samtidigt gravid. Ruth slog armarna om Diana som börjat gråta hejdlöst. Även Ronald stod bredvid och försökte trösta henne.

– Diana, mitt barn. Nu är det här över och du kan lägga det bakom dig och börja ett nytt, bättre liv. Jag och Ruth kommer att göra allt vi kan för att hjälpa dig med det.

– Hur ska jag kunna få ett liv? Vad ska hända med mitt barn?

– Det har du väl redan bestämt, svarade Ruth. Du skall föda ditt barn och ta hand om det, inte sant? Du vill inte göra abort, har du sagt.

– Nej, det kan jag bara inte.

– Du vill inte heller adoptera bort det?

– Jag kan inte lämna mitt barn till främlingar.

– Så då skall du föda ditt barn och sedan sköta det och uppfostra det. Det är en fantastisk upplevelse, som jag aldrig kommer att få uppleva själv. Jag kan inte själv få barn, förstår du. Därför ville jag och Ronald bli ett jourhem för barn, för då får vi möjligheten att ha barn ändå.

– Vad händer med mig nu då? Hur skall jag klara mig?

– Du är formellt jourhemsplacerad hos oss. Men vi har redan pratat med din socialsekreterare Carissa om att vi vill bli dina fosterföräldrar i stället. Så du kommer att bo kvar hos oss. Jag och Ronald har redan pratat om det. Vi har också bestämt att när du blir myndig och inte längre är fosterbarn, så får du stanna kvar ändå ifall du vill. Vi kommer att behandla dig som vårt eget barn.

– Men varför? Varför är jag speciell? Ni har ju haft så många olika barn.

– Det har vi, men ingen som varit gravid. Förstår du inte? Ditt barn är ditt och ingen annans. Men jag kommer att få ta hand om det också medan du är i skolan. Det ska bli underbart för mig att få ta hand om en baby och få se den växa upp. Nästan som om jag har fått en egen baby.

– Menar du det? Du ska hjälpa mig att ta hand om barnet?

– Det menar jag verkligen. Ansvaret är ditt, men med din tillåtelse blir jag din stående barnvakt.

– Men jag är så rädd. Jag vet ingenting om hur man tar hand om en baby.

– Liksom alla förstföderskor, log Ronald. Ingen vet hur man tar hand om en baby förrän man har en. Men det har ändå fungerat i tusentals år och det kommer att fungera för dig också.

– Det stämmer nog, kanske.

– Naturligtvis ska vi nu boka tid hos gynekolog för regelbundna undersökningar som gravida brukar få. Vi bokar också in föräldrakurs åt dig där du tillsammans med andra blivande mammor får lära dig hur man gör. Allt kommer att gå bra, och jag och Ruth kommer att hjälpa dig genom alla problem.

Diana slog armarna om honom och han kramade förvånat tillbaka. Det var första gången hon hade velat röra vid honom, än mindre kramat honom. Sedan fick också Ruth en bamsekram av henne och hon blev lika rörd.

– Tack, Ronald. Tack, Ruth. Det känns nog faktiskt lite bättre nu. Jag är inte lika rädd nu, för om jag får er hjälp så måste det väl gå.

– Jag har en fråga till dig, Diana. Först vill jag säga att jag mådde riktigt illa när advokaten började ifrågasätta dig. Ja, även Ronald såg ut som han var nära att ex-

plodera. Men du tvingades säga en sak som jag undrar över. Du har tydligen en pojkvän från skolan. Vem är det, eller vill du inte prata om det?

– Han heter Lenny och går i min klass. Eller egentligen heter han Leonard. Jag tror inte att jag hade klarat mig igenom det här utan honom, för han har tröstat och kramat mig varenda dag. Det känns som om han stark för oss båda två.

– Vad säger han om allt det här som hänt dig?

– Alltså, jag har inte vågat berätta för honom. Jag är rädd att han skall överge mig ifall han fick reda på sanningen.

– Han kanske vet redan, på grund av Olivia pratade bredvid mun. I vilket fall som helst så bör du berätta för honom. Jag är övertygad att om han verkligen tycker om dig så blir han bara glad att få veta sanningen.

– Och om man inte kan acceptera det, så är han ingenting att ha i alla fall, sade Ronald. Jag håller med om att du borde berätta.

– Varför bjuder du inte in honom till lunch på söndag, så kan vi hjälpa dig att berätta allt?

Diana var tveksam men lät sig i alla fall övertalas. Hon bjöd in Leonard men utan att berätta att det var ett familjehem eller något om det som hänt henne. Leonard blev lite nervös över att bli presenterad för de som han trodde var hennes föräldrar. Men han vågade inte tacka nej, för han var verkligen kär i henne.

Så när söndagen kom så ringde han på ytterdörren strax innan tolv inklädd sina allra snyggaste kläder. Diana öppnade dörren och gav honom en kram. Det kändes som om detta kunde vara hennes sista kram från honom, så hon var oväntat intensiv till hans förtjusning. Ruth kom också fram till dörren och log när hon såg ömhetsbetygelsen. Sedan visade hon in dem i köket och de åt den redan framdukade maten. Samtalet flöt allt lättare, mest för att de medvetet lät bli att ta upp några djupare frågor. Efter maten så satte de sig i vardagsrummet.

– Så, Lenny, började Ruth. Du och Diana har alltså varit ett par i ett par månader nu, eller hur?

– Tja, jag vet inte om vi är ett par, men jag har varit intresserad av henne i nästan ett år. Fast det är väl kanske två månader sedan vi började prata regelbundet.

– Det stämmer, Ruth, vi har varit ett sorts par i ett par månader redan. Du vet att jag inte vill ha hemligheter för dig eller Ronald, men jag har som du vet inte mått så bra.

Leonard såg lite förvånad ut. Han undrade varför hon kallade sina föräldrar vid förnamn och inte som ”mamma” och ”pappa”. Han sade dock inget om det när han fortsatte.

– Det inte heller så att jag velat att Diana har hemligheter för sina föräldrar, men jag har inte velat pressa henne att prata som sånt som är svårt för henne.

– Alltså, Lenny, jag måste förklara en sak först. Ruth och Ronald är inte mina föräldrar, de är mina fosterföräldrar. Jag är omhändertagen för att min mamma är död och min pappa inte tagit bra hand om mig.

– Åh, det förklarar varför du tilltalar dem med deras förnam.

– Det stämmer, men de är jättesnälla mot mig, så jag trivs här.

– Vi har ingenting emot att Diana har en pojkvän, tvärtom. Jag hoppas verkligen att ni är ett par, med tanke på att ni redan har legat med varandra. Ja, det är inte Diana som har skvallrat till mig, men jag fick reda på det ändå. Nu är det så att hon har mycket att berätta för dig, och det är därför jag bjöd in dig. Diana, varför börjar du inte med att berätta hur du blivit gravid?

Leonard satte sig spikrakt upp och såg panikslagen ut. Ruth ångrade direkt att avslöjat Dianas graviditet, eftersom det var uppenbart att Leonard inte hade känt till den.

– Gravid? Menar du att jag... nej! Jag använde... oj!

– Ta det lugnt, Lenny. Du ska inte bli pappa. Diana, du måste berätta allt nu.

Diana suckade men långsamt och stötvis så lyckades hon förklara allt om sin pappa, övergreppen, graviditeten och rättegången. Hon vågade inte titta Leonard i ögonen när hon berättat färdigt, av oro för hur han skulle reagera. Han sade ingenting på en lång stund och till sist lyfte Diana blicken och mötte hans blick.

– Herregud, vad fruktansvärt, fick han chockat fram.

– Kan du förlåta mig, Lenny?

– Förlåta dig? För vad!?!

Han drog sig närmare henne i soffan och slog armarna omkring henne. Hon kramade lättat tillbaka.

– Du har ingenting att be om förlåtelse för, Diana. Inget av det där du berättat är ju ditt fel. Jag är bara så chockad över att din egen pappa kan göra något så hemskt. Inte konstigt att du alltid varit så ledsen.

– Kommer du ihåg den där första dagen du kom fram och tröstade mig?

– Hur kan jag glömma den dagen? Den är på ett vis den lyckligaste dagen i mitt liv samtidigt som det var den jobbigaste dagen. Jag fick krama dig, men samtidigt var du så ledsen.

– Jag hade just gjort ett graviditetstest på toaletten och upptäckt att jag var gravid. Det var därför jag var så förtvivlad.

– Det kan jag verkligen förstå.

– Om det inte hade varit för dig så hade jag inte överlevt det här. Till och med när jag tog de där sömntabletterna så tänkte jag på dig, och gjorde det undermedvetet på ett sätt så att jag skulle bli upptäckt. Ja, det är min psykolog Ashley som kom fram till det, så det stämmer nog?

– Psykolog? Sömntabletter? Herregud, har du försökt ta livet av dig? Inte för att jag är förvånad egentligen, för du har verkligen varit nere.

– Pappa krävde att jag skulle göra abort, men jag vill inte döda mitt barn. Det var därför jag gav upp och försökte ta livet av mig tillsammans med barnet.

Leonard och Diana kramades länge och det kändes som om en hel hög med stenar föll ner från Dianas bröstkorg. Leonard försäkrade henne om att ingenting var förändrat, mer än möjligen till det bättre. Efter en lång, belåten tystnad så var det till slut Ruth som tog till orda.

– Så, Lenny. Nu har jag ett par frågor till dig. Du verkar verkligen vara intresserad av Diana, och inte som vissa killar bara med ett syfte.

Leonard såg lite förvånad ut tills han förstod vad hon menade.

– Jag har ärliga intentioner, det lovar jag. Alltså, vi har redan haft sex en gång, och jag är fortfarande kvar. Det skulle jag väl inte vara ifall det hade varit mitt mål?

– Nej troligen inte. Den viktigaste frågan jag har till dig, Lenny, är ifall du känner dig redo för att bli pappa?

– Men, det är ju inte mitt barn, sade ni ju!

– Nej det är det inte, men det är Dianas barn. Och hon har fattat beslutet att ta ansvaret för det och uppfostra det. Jag stöttar hennes beslut till ett hundra procent. Så om hon skall ta hand om ett barn, och du fortsätter umgås med henne, då kommer du att bli inblandad i barnets liv vare sig du försöker eller inte. Så, är du beredd på det? Att ta hand om ett barn tillsammans med Diana?

Leonard blev orolig. Naturligtvis hade Ruth rätt. Barnet skulle inte bry sig om ifall hans gener fanns i det eller inte, det skulle ändå betrakta honom som pappa.

– Jag skulle tro att jag är lika redo som Diana, svarade han till sist med osäker röst.

– Det vill säga inte alls. Ingen i er ålder är redo för en sån här sak. Ni har båda två cirka ett halvår på er att bli redo. Jag har lovat Diana att hjälpa henne, och det gäller dig också. Om jag fick bestämma, så bör du vara med på hennes besök hos gynekolog och föräldrautbildningar. Vad säger du, är du med?

– Ni skall ha klart för er att jag inte kommer att överge Diana nu. Allt det här har bara fått mig ännu mera övertygad om att jag vill vara din pojkvän, Diana. Du skulle göra mig stoltast i skolan ifall du vill vara min flickvän.

– Det är väl klart jag vill, Lenny.

Hon plutade lite med läpparna och fick till både sin och Leonard s glädje sin första kyss.

– Men, Lenny, snälla. Berätta ingenting för någon annan än. Jag tror inte att jag orkar med det just nu. Så småningom kanske jag klarar av att prata med flera om vad pappa gjorde, men just nu känns det för jobbigt.

– Naturligtvis, Diana. Din hemlighet är trygg med mig.

Diana kände sig för första gången på många år riktigt lycklig. Leonard fortsatte att umgås med henne och det blev allt trevligare, i takt med att Diana blev gladare. Magen började växa och snart stod det klart för alla på skolan att hon var gravid. Eftersom hon var så kärvänlig med Leonard så antog de flesta att det var han som gjort henne gravid. Båda två fick utstå gliringar och menande blickar från andra på skolan, men de var båda så lyckliga tillsammans så de struntade i dem.

– Låt dem snacka, sade Leonard. Vi vet sanningen, men de har ingenting med det att göra.

Diana höll med och stängde sina öron för alla som försökte reta henne.

KAPITEL 7

På rymmen

Mia satt i sitt vanliga hörn i lekrummet på barnhemmet och lekte med sin Nalle. Det var nästan ett halvår sedan hon kommit till barnhemmet nu, men hon hade ännu inte blivit trygg där. I stället hade hon blivit allt skyggare och vägrade leka med de andra barnen. Personalen ansåg att hon måste lära sig att umgås med dem för att bli mera social, så Fred gick fram till henne.

– Mia, sitter du här i ett hörn igen? Gå till de andra barnen och lek i stället!

– Men, jag är rädd för dem.

– Dumheter. Kom här nu!

Fred slet bryskt upp henne från golvet och halvt släpade henne över till en grupp lite äldre barn som lekte med klossar. Fred pekade uppmanande på ett torn av klossar som ett annan barn byggt upp, och Mia tog till slut en kloss själv och placerade på toppen. Fred nickade belåtet och gick därifrån.

– Du är dum, sade ett av de andra barnen.

Mia svarade inte utan försökte i stället lägga ytterligare en kloss på tornet för att inte Fred skulle bli arg på henne igen. Hon missade och tornet rasade.

– Du är dum och klumpig, se du vad du har gjort!

Det andra barnet tog en av klossarna och kastade på Mia som fick den mitt i pannan. Hon skrek högt, varpå Fred kom tillbaka och tittade strängt på henne.

– Vad skriker du för, unge? röt han.

Mia vågade inte svara men det andra barnet sade:

– Hon är dum och hon rev mitt torn med vilje!

– Varför skall du alltid ställa till det, Mia. Nu får du bygga upp Carls torn igen!

Fred vände ryggen till medan Mia försökte bygga, men hennes händer skakade av rädsla, så hon bara rev ner tornet hela tiden. Carl blev arg på henne och kastade flera andra klossar på henne. Hon blev arg och kastade tillbaka en kloss precis som Fred vände på sig. Då kom han tillbaka och gav Mia stryk igen.

– Har du inte förstått än att du inte skall bråka med de andra barnen, du skall leka som en snäll flicka. Men alltid skall du vara elak och göra alla andra ledsna.

Mia snyftade högt medan Carl skadeglatt tittade på när Mia fick stryk för något som han hade gjort.

– Seså, gå in i ditt rum nu och kom inte ut igen förrän du kan uppföra dig!

Mia sprang lättad in till sitt rum igen. Det här var enda chansen hon hade att få vara ifred. Alltså att första råka illa ut, få stryk och sedan som ”straff” gå in till sin säng och få vara ensam ett tag. Hon låg på mage i sin säng och lekte med sin Nalle som hon brukade göra. Tyvärr var de här stunderna alltför korta så snart blev hon hämtad igen.

Tillbaka i lekrummet så satte hon sig i sin hörna igen och försökte bli så osynlig som möjligt. Det fungerade ett tag, tills någon reagerade och ville att hon skulle leka med de andra, och historien upprepade sig igen, som varje dag. Ibland blev hon så arg på det hela så att hon desperat sparkade och slogs för att inte behöva umgås med de andra, men då fick hon i stället stryk för att hon inte ville lyda. Då brukade hon springa in till sitt rum, bara för att bli hämtad igen, ibland med våld.

Alla måltider var också en kamp. Frukosten hatade hon, och slängde ibland tallriken med Corn Flakes på golvet och skrek att hon ville ha Coco Pops. Enda resultatet blev att hon fick stryk igen, och fick sedan sitta på sin ömmande bakdel och äta Corn Flakes.

Varenda kväll grät hon sig till sömns, men hon hade tvingats lära sig att gråta tyst för att inte råka illa ut. Hennes Nalle och filt blev allt blötare av hennes tårar, eftersom de var hennes enda tröst. Hon sov sällan hela nätterna utan vaknade fle-

ra gånger varje natt, fylld av skräck över mörkret, ljuden från de andra barnen i rummet och för att hon kände sig så fruktansvärt övergiven av alla.

Mia blev allt mera desperat och tänkte hela tiden på att hon måste rymma för att leta rätt på sin mamma igen. Visserligen hade hon inte alltid haft mat hos sin mamma, men hon hade i varje fall aldrig blivit slagen där eller tvingad att göra saker hon inte ville. En dag stod ytterdörren öppen så hon smet ut genom det när ingen tittade. Utanför var en gård där de stora barnen kunde spela fotboll eller basket. Men runt gården var en hög mur. Hon smög fram till grinden i muren, men den var låst. Hon tittade upp för att se ifall den skulle gå att klättra över.

–MIA! Vad gör du här ute! Har vi inte sagt att du skall stanna inne i huset ifall du inte har någon med dig!

Mia blev livrädd när hon insåg att hon blivit upptäckt. Hon visste så väl vad som väntade henne nu. Hon försökte springa iväg, men det gick inte så snart låg hon mycket riktigt på mage i sin säng igen med en värkande bakdel. Den här gången hade föreståndaren använt en träslev, så det gjorde extra mycket ont. Hon grät hejdlöst och bestämde sig för att hon bara *måste* komma härifrån. Alla var så elaka mot henne, precis som hennes mamma hade varnat henne för. ”Var är du, mamma” snyftade hon tyst.

Veckorna gick och hon gjorde allt för att hålla sig undan från ännu mera trubbel. Mestadels genom att försöka göra sig så osynlig som möjligt. En dag hade hon lyckats gömma sig i sovsalen under några timmar när hon hörde en oväsen i korridoren. Hon tittade oroligt ut genom dörren och såg att en pojke som var mycket äldre än hon höll på att bråka med personalen. Av de höga rösterna förstod hon att pojken just kommit dit, men att han vägrade att göra som någon sade. Det var en hel del knuffandes och dragandes och Mia blev riktigt rädd när hon såg det.

Sedan tittade hon åt andra hållet i korridoren och hjärtat började bulta lite snabbare. Ytterdörren stod på vid gavel och hon kunde se att grinden i muren också stod öppen. Tydligen hade de inte stängt någondera när de tagit in den nya pojken. Mia tog snabbt sin Nalle och filt och smög ut genom dörren och sedan ut genom grinden. Så fort hon kommit ut på gatan började hon springa så fort hon orkade. Hon sprang och sprang tills hon inte orkade längre. Då först tittade hon

sig om för att se ifall någon jagade henne. Det var helt tomt bakom henne. I själva verket hade ingen upptäckt att hon smitit än, på grund av bråket.

Hon började ändå springa igen för att vara på den säkra sidan. Till slut var hon så utmattad av springandet, att hon inte orkade ett steg till. Då kröp hon in bakom en buske och satte sig ner på sin fortfarande ömmande bakdel. När hon vilat lite så gick hon vidare och försökte hitta något hon kände igen. De hade kört ganska långt när hon kom till barnhemmet, i själva verket var barnhemmet i en helt annan stad, flera mil från hennes hemstad. Efter ett tag började hennes fötter göra ont av att gå så mycket, så när en bil stannade bredvid henne och en man frågade om hon ville ha skjuts, så tackade hon ja. Hon satte sig bredvid mannen, och berättade vart hon var på väg.

– Det är precis dit jag också är på väg. Jag skall hjälpa dig att komma dit på nolltid, sade mannen som faktiskt verkade snäll.

Mia började känna sig trött så hon slumrade till lite. När hon sedan plötsligt vaknade så kände hon en hand som rörde vid hennes privata delar. Hon skrek och handen försvann. När hon tittade sig runt så såg hon att bilen hade stannat och mannen satt och tittade på henne med ett konstigt ansiktsuttryck. Hennes kjol vad uppdragen över midjan och trosorna var borta. Hon skrek igen, öppnade bildörren och hoppade ut. Hennes Nalle trillade samtidigt ner på marken, så hon plockade upp den och sin filt och började springa iväg från bilen och den hemska mannen allt hon orkade.

– Mamma hade rätt, alla andra vuxna är farliga, sade hon högt till sig själv.

Lyckligtvis hade mannen faktiskt kört till hennes hemstad, så hon var betydligt närmare nu. Men hon kände fortfarande inte igen något så hon började att gå in mot stan. Det hade blivit rätt sent, så hon började bli riktigt trött. Till slut orkade hon inte längre, utan hon gick in i en park, kröp in bakom några buskar och föll i sömn inlindad i sin filt, helt utmattad.

Mia vaknade på morgonen när solen började lysa genom buskarna. Hon kände sig alldeles utkyld och stel av den kalla luften. Hon började gå igen för att försöka få upp värmen. Magen gjorde riktigt ont nu av hunger och hon började förtvivla allt mera. Efter många timmar började hon äntligen närma sig centrum av staden.

Hon visste att det var många bilar runt där hon bodde, så det måste ju vara i centrum. Hon gick gata upp och gata ner för att hitta någonting som hon kände igen. Samtidigt undvek hon all kontakt med andra personer, av rädsla för att de skulle vara lika elaka som mannen som kört henne. Dessutom höll säkert de elaka personerna från barnhemmet på att leta efter henne, och att de skulle skicka tillbaka henne till dit ifall hon hittades.

På eftermiddagen så orkade hon inte mera. Hon satte sig på en bänk i en park och funderade hur hon skulle kunna fylla sin tomma mage. Vatten hade hon ju hittat, men ingenting att äta. Plötsligt fick hon en underbar doft i näsborrarna. Hon letade runt tills hon kom på varifrån doften kom. Det var en plåt med nybakade bullar som någon satt ut på en balkong för att svalna. ”Man får inte stjäla, men jag är jättehungrig” tänkte hon och började klättra upp till balkongen. Det var en kvinna innanför balkongdörren, så Mia gömde sig på utsidan och sträckte in handen över räcket för att ta några bullar. Hon fick tag på några stycken, men när hon skulle stoppa dem i klänningsfickan så tappade hon greppet och trillade ner. Det gjorde jätteont när hon landade så hon skrek högt. Kvinnan kom ut på balkongen och fick syn på Mia.

– Hallå där! Var det du som skrek? Har du slagit dig?

Mia tog sig snabbt upp på fötter, grabbade tag i bullarna som hade trillat ner på marken och sprang iväg. Pannan på henne värkte från fallet, och hon tog sig för pannan och upptäckte att det kom blod på händerna. Hon började gråta igen av förtvivlan.

– Mamma, var är du? Jag blöder och jag är hungrig!

Hon insåg genast att folk som bodde här skulle undra, så hon skyndade iväg medan hon började tugga på bullarna. De var det godaste hon smakat, mest troligt för att hon var så hungrig. Visserligen hade de blivit smutsiga, men hon brydde sig inte om det. Efter några kvarter så fick hon syn på några kvinnor som gick fram och tillbaka. Ingen av dem hade särskilt mycket kläder på sig, trots att det var rätt kyligt i luften. Hennes hjärta klappade lite snabbare. Det var ju så som mamma brukade klä på sig när hon gick ut för att arbeta. Vänta ett tag! Mia fick syn på en kvinna som var på väg bort som såg ut precis som hennes mamma.

– Mamma, mamma! Vänta på mig! Det är jag, Mia! Vänta...

Kvinnan hörde henne och vände sig om. Då insåg Mia att det inte var hennes mamma, bara en kvinna med liknande kläder och hår. Horan, för det var förstås det hon var fast Mia inte förstod det, satte sig på huk och svarade.

– Nej men hej på dig, lilla vän. Har du tappat bort din mamma?

– Rör mig inte, sade Mia förskräckt. Jag trodde du var mamma för du klär dig likadant som hon.

– Jag ska inte röra dig, ta det lugnt. vad heter din mamma? Kanske känner jag henne och kan hjälpa dig.

– Hon heter Angela, men ibland kallar hon sig för Ängeln.

– Ängeln, hm. Jag har nog hört talas om henne, faktiskt. Själv heter jag Krissy. Kom här, ta min hand så ska vi leta efter henne.

– Aldrig. Du kommer bara att ta med mig till barnhemmet igen.

Mia vände sig om och sprang iväg. Men Krissy kände faktiskt en annan prostituerad som kallade sig för Ängeln, och bestämde sig för att leta rätt på henne. Efter en halvtimmes letande hittade hon den hon sökte och frågade:

– Hej, det är du som är Ängeln, inte sant?

– Ja det är jag. Varför undrar du?

– Har du en dotter som heter Mia? Runt fyra-fem år kanske, axellångt blont hår och en blåa ögon?

– Ja, det har jag faktiskt. Men hon togs ifrån mig och är på ett barnhem.

– Är du säker på det, för jag träffade en sådan liten flicka för mindre än en timme sen nere vid torget? Hon hette Mia och sa att hon letade efter sin mamma, som heter Angela.

– Herregud, det låter faktiskt som min dotter. Krissy, har du en telefon jag kan få låna? Det är viktigt!

Krissy tvekade inte länge utan gav sin telefon till Angela, som ringde till socialsekreteraren, Adrian.

– Hallå, det här Angela Bolton. Jag undrar hur det står till med min dotter, Mia.

– Jag är på väg hem från jobbet just nu. Er dotter har det bra på barnhemmet. Betydligt bättre och säkrare än när hon bodde hos er.

– Så varför går hon runt ensam på gatorna här i city då? Hur säkert är det för henne?

– Omöjligt. Hon är i säkerhet på barnhemmet!

– Kolla upp det. Kolla upp det nu! Ring tillbaka på det här numret när du fått svar från dem.

Angela lade på luren är väntade sedan nervöst. Efter tio minuter ringde telefonen. Det var Adrian som ringde tillbaka.

– Jag ringde till barnhemmet och fick tyvärr mycket dåliga nyheter. Tydligen har er dotter Mia rymt i går eftermiddag och just nu vet de inte var hon är. Naturligtvis kommer det att bli en fullständig undersökning om hur det kan inträffa. Dessutom har jag personligen rapporterat det hela till polisen, så de går ut med en efterlysning. Jag försäkrar dig om att vi kommer att hitta henne igen.

Angela svor åt henne och var nära att kasta telefonen i marken men stoppades av Krissy.

– Jag måste börja leta efter Mia. Var var det du såg henne?

Krissy berättade allt om var hon träffat Mia och vad hon hade sagt. Angela skyndade dit och började leta gata upp och gata ner efter Mia. Efter en timme började abstinensbesvären göra sig påminda. Hon hade inte pengar nog att köpa sitt heroin, och det var därför hon var ute på gatan för att tjäna ihop till nästa sil. Hon funderade på att gå tillbaka för att försöka hitta en kund i alla fall så att hon kunde få en sil, men sedan tänkte hon på Mia som irrade runt ensam någonstans så hon stålsatte sig och letade vidare.

Mia hade blivit trött av att ha gått flera dagar med bara ett par bullar i magen, så hon hade satt sig bakom en soptunna i en gränd för att vila benen. Plötsligt hörde hon en bekant röst som skrek ”Mia! Mia!” och tittade försiktigt ut bakom soptunnan. Angelas hjärta hoppade över ett par slag när hon fick syn på henne och sprang fram till henne. Mia kastade sig om halsen på min mamma och började gråta av glädje.

– Mamma, mamma. Jag har letat efter dig överallt. Det där barnhemmet är hemskt, för alla är elaka mot mig. Snälla, skicka inte tillbaka mig dit!

– Självklart inte, min lilla ängel. Herregud, som du ser ut!. Du är smutsig och du har blod i hela ansiktet. Stackars dig, du måste haft det svårt, men du är säker nu. Kom så går vi hem!

Angela mådde så illa av att inte fått sin sil, men var samtidigt så lycklig att hon hittat sin älskade dotter. När de kom hem så tvättade av hennes sår i pannan, fixade mat till Mia och bäddade sedan ner henne i hennes säng. Mia hade fortfarande kvar sin Nalle och filt.

Morgonen efter vaknade Mia och var först förvirrad om var hon var. Sedan förstod hon att hon var hemma. Hon rusade upp och in till köket. Mamma var inte där, men det hade Mia inte väntat sig, hon brukade alltid vara trött på morgonen. Mia öppnade kylskåpet och blev genast besviken, för det fanns ingen mjölk där. Då hörde hon dörren öppnas och blev rädd och gömde sig under bordet. Men det var bara hennes mamma som kom in i köket, så hon kom fram igen och kramade henne hårt.

– Här, Mia. Jag har köpt mjölk och Coco Pops åt dig. Du äter väl fortfarande det till frukost?

– Jag har inte fått Coco Pops en enda gång på det där hemska barnhemmet. Och när jag inte äter det jag får, så slår de mig. Åh, mamma, om du visste vad hemskt det var där. Men nu är jag hemma igen. Du skall aldrig tvinga mig att åka tillbaka dit, inte sant?

– Tja, min lilla ängel. De letar efter dig, och vill ta tillbaka dig dit. Du måste vara jätteförsiktig, och alltid gömma dig ifall det kommer någon hit. Göm dig un-

der sängen så fort du hör någon vid dörren, och kom inte ut förrän jag säger att du kan komma ut igen.

– Jag lovar, mamma. Ska inte öppna dörren för någon längre.

Mia fick äntligen sina favoritflingor och åt en dubbel portion av ren glädje. Plötsligt så knackade det på dörren. Mia hoppade till och sprang snabbt men tyst in i sitt rum medan Angela lade undan mjölken och flingorna. Sedan öppnade hon dörren. Det var en polis utanför.

– Fru Bolton, antar jag? Kan jag få komma in?

– Jag är inte så förtjust i snutar, så helst inte.

– Tyvärr så måste jag insistera. Om ni vägrar så återkommer jag med en husrannsakningsorder.

– Ja, ja. Kom in då, sade Angela och släppte in polismannen.

– Först vill jag bara försäkra mig om att ni har blivit informerad om att er dotter Mia har avvikit från barnhemmet där hon är placerad. Vi har en efterlysning på henne, men har inte hittat henne än.

– Jag vet det. Det är fruktansvärt att inte vet var hon är. Stackaren måste vara livrädd ute på gatorna någonstans.

– Vi har fått indikationer på att er dotter Mia har kommit hem hit och bor med er här. Och med tanke på att ni inte verkar särskilt angelägen om att hitta henne, så verkar det definitivt som om ni vet var hon är.

– Alltså, jag är hög för det mesta. Jag vet ju att snuten håller på att leta redan, det är inte mycket som jag kan göra för att hitta henne. Jag lovar dig att jag inte har en aning om var hon är.

– Då antar jag att ni inte har något emot att jag tittar runt här i lägenheten för att verifiera att er dotter inte är här.

Angela tvekade med insåg att det skulle verka misstänksamt ifall hon sade nej, så hon gick med på det hela. Polisen tittade noggrant runt i hela lägenheten. Angelas hjärta stannade nästan när han böjde sig ner för att titta under Mias säng.

Men till slut var han nöjd över att inte ha hittat Mia, så han bad om ursäkt och gick. Angela skyndade in till Mias rum och ropade tyst hennes namn. Då kom hon ut från under sängen tillsammans med sin filt.

– Jisses, det där var nära min lilla ängel. Jag trodde att han skulle hitta dig när han tittade under sängen.

– Jag lindade in mig i min filt för att inte synas.

– Fantastiskt, min lilla ängel. Nu är faran över för denna gång i alla fall.

Mia lade sig på sängen och började leka med sin Nalle medan Angela gick in i sovrummet. Hon plockade fram heroinet som hon lyckats få tag på medan hon varit ute och handlat genom att övertala en knarkarkompis om att få låna lite. Händerna skakade men hon lyckades till slut att få sprutan i ordning. Med en kraftansträngning så fick hon sina händer tillräckligt stilla för att köra in sprutan i armvecket. Hon lade sig på sängen och blundade och kände hur drogen började verka och ett lugn sjönk ner över henne.

Snart var hon lika utslagen som vanligt, och Mia lekte ensam i sitt rum.

KAPITEL 8

Viola

Diana kände sig extremt klumpig när hon skulle klä på sig för att gå till skolan. Plötslig vek hon sig dubbel och stönade. Nu kom den där plötsliga smärtan igen. Den hade plågat henne hela natten. Inte kunde det väl vara dags redan, det var flera veckor för tidigt? Hon fick på sig klänningen till sist, och började gå mot köket för att äta frukost. Men något var konstigt, för hennes klänning och ben var alldeles blöta. Först förstod hon inte varför, utan undrade ifall klänningen hade varit blöt i garderoben. Med sen förstod hon vad som var på väg.

– Ruth, Ruth, kom skynda dig!

– Vad är det, Diana? frågade Ruth och kom småspringandes genom korridoren från köket.

– Jag tror att vattnet just gick.

– Vattnet, menar du att det är något problem i badrummet. Vattnet? Vänta lite! Menar du att det är dags redan?

– Kanske, jag har haft ont hela natten. Med det är väl mer än tre veckor kvar, är det inte?

– Ibland går det snabbare än planerat. Hur långt är det mellan värkarna?

– Jag vet inte riktigt. Har inte tagit tiden. Aaaj, du kommer en till.

– När fick du senast?

– Kanske tio minuter, oj, oj, vad det gör ont.

– Vi åker in till förlossningen. Det känns som om det är dags, du har väl din lilla väska packad?

– Vänta, ååh... Den... står... där...

Ruth tog övernattningsväskan från Dianas rum och hjälpte henne ut ur huset till bilen. Det här var första gången som hon skulle uppleva en förlossning och var rätt nervös, men passade sig noga för att visa det för Diana. Det stackars flickebarnet såg livrädd ut när hon satt sig i bilen.

– Ruth, du måste ringa Lenny. Jag behöver honom på förlossningen. Snälla, hans mobilnummer är i min telefon.

Leonard hade precis kommit fram till skolan när telefonen ringde. Han tvärstannade i dörren till skolan när han såg att det var Diana som ringde.

– Hallå älskling, var är du?

Ruth verkade oväntat stressad och andfådd.

– Lenny, det är Ruth. Det är dags för Diana att föda nu. Jag skall precis sätta mig i bilen för att köra in henne till sjukhuset. Hon vill att du skall vara med, så det vore bäst ifall du kan komma. Ja, vi har ju planerat för det här, så du vet vad du bör göra. Vill du jag skall hämta dig på skolan?

– Självklart kommer jag, Ruth. Du behöver inte passera mig, kör direkt till sjukhuset. Jag tar bussen dit så snabbt det går, måste bara meddela skolan att jag måste gå till sjukhuset. Förhoppningsvis kommer de inte ställa för många frågor.

– Jag tänker ringa till skolan från bilen och sjukanmäla Diana. Då kan jag samtidigt berätta att du är med mig, så att det inte blir ogiltig frånvaro.

Leonard hade börjat kallsvettas. Dagen som han hade fruktat för i många månader hade tydligen kommit. Han stålsatte sig och började gå tillbaka till busshållplatsen. Medan han satt på bussen så kom Ruth och Diana fram till receptionen på förlossningsavdelningen. Diana var på gränsen till hysterisk, så Ruth pratade med receptionisten.

– Jag har förstått, sade receptionisten efter att ha lyssnat på Ruths osammanhängande förklaring. Diana här är på väg att föda. Vad är ert namn då?

– Mitt namn är Ruth Clayton.

Receptionisten antecknade det i datorn när hon skrev in Diana. Sedan tittade hon uppfordrande på Ruth.

– Ni kan knappast vara pappan till barnet, så ni får inte vara med på själva förlossningen. Men ni kan komma in ett tag för att stötta er dotter. Vet ni ifall barnets pappa är på väg?

Ruth kände inte för att dra hela historien om vem hon var och vem Leonard var, så hon sade bara:

– Dianas pojkvän, Leonard Langley är på väg. Jag utgår från att han får vara med på förlossningen, eftersom Diana behöver hans stöd.

– Naturligtvis kan han det. Jag kommer att visa in honom i Dianas rum så fort han anländer. Ni kan följa med henne dit tills Leonard kommer.

Snart hade Diana fått ett rum att ligga i, men hon var fortfarande mycket rädd och lätt förvirrad av allt nytt.

– Får inte du vara kvar här, eller vad var det hon sade? frågade hon oroligt.

– Hon trodde att jag är din mamma, men jag får tydligen ändå inte vara med. Men jag pratade med Lenny, och han är på väg. De tror nog att det är han som är pappan, så därför får han vara med under hela förlossningen. Vad säger du, är du nöjd om Lenny är här, eller skall jag kräva att få stanna här eftersom du är omyndig?

– Om bara Lenny är här så klarar jag mig. Jag uppskattar allt du gjort för mig, men det är ju han som hjälpt mig när jag haft det som svårast.

Ruth log och strök henne över pannan och pratade lugnande med henne. Men på grund av att hon själv var nervös, så hjälpte det inte så mycket. Snart kom i alla fall Leonard rusandes in till sjukhuset, presenterade sig själv och blev visad in i rummet där Diana och Ruth var. Han slog försiktigt armarna om Diana och kysste henne ömt.

– Hej älskling. Så nu är det dags, äntligen. Vi vet båda två vad som kommer att hända nu, för vi har ju gått på föräldrautbildningen tillsammans.

– Gudskelov att du är här, Lenny. Jag känner mig redan lite lugnare.

– Är du nervös?

– Nervös, du skämtar! Jag är skräckslagen! Men nu när du är här så känns det mycket bättre. Du är stark nog för oss båda.

Leonard kände sig inte det minska stark. Han var säkert lika skräckslagen som Diana, men han förstod bättre än att visa det för henne.

– Allt kommer att bra, snuttan. Visserligen är det här nytt för dig, men kvinnor över hela världen har gjort samma sak i alla tider, inte sant?

Diana log och mådde redan lite bättre. Sköterskan som visat in Leonard tittade uppfordrade på Ruth som förstod vad hon manade.

– Diana, älskling, jag måste gå ut nu. Jag kommer att sitta i väntrummet och bita på mina naglar. Tro mig när jag säger att det här kommer gå bra, och innan du vet ordet av är du mamma, och det kommer att kännas underbart.

– Tack för allt, Ruth. Jag ska be Lenny messa dig så snart som något har hänt. Sedan syns vi väl senare idag?

– Det gör vi, Diana. Lenny, ta nu bra hand om din älskade flickvän!

– Självklart, svarade Leonard.

Dianas värkar kom allt oftare och blev allt värre, men Leonard satt bredvid henne hela tiden och höll hennes hand, så det kändes ändå tryggt. Han påminde henne hela tiden om de andningsövningar som hon gjort och masserade henne för att få henne att må bättre. Sköterskan tittade till dem oftare än hon brukade eftersom de båda två var så unga. Hon var imponerad av att de verkade hantera situationen så moget, trots att det var så nervösa.

Ruth var betydligt mera orolig där hon satt i väntrummet och våndades. Hon tänkte på att Diana var så liten och ung, och att det måste vara fruktansvärt jobbigt för henne. Vid lunchtid kom Ronald in till väntrummet för att hålla henne sällskap. Han hade med sig två boxar med kinamat som han hade köpt på vägen. Ruth var tacksam för maten och snart satt de båda och åt direkt ur lådan.

– Det känns så hemskt att tvingas sitta här ute och inte ha en aning om hur det går för henne, sade Ruth.

– Jag tror att det är jobbigare härute än därinne. Du vet att Diana har allt stöd hon behöver. Inte bara från Lenny, utan även sköterskor, barnmorskor och läkare.

– Hoppas bara att allt går bra. Hon är så liten och skör.

– Hon är nog starkare än du tror när det gäller, ska du se. Var det där inte din telefon som vibrerade? Kanske det är någon nyhet?

Ruth tog upp sin telefon och såg att hon fått ett meddelande. Hon öppnade meddelandet och drog högljutt efter andan. Ronald blev nyfiken och tittade på telefonen över hennes axel. Meddelandet var från Leonard och det innehöll ingen text, bara en bild på en nyfödd flickbebis.

– Kolla den där lilla ängeln! Diana har blivit mamma, och vi har blivit fostermormor och fostermorfar.

– Allt ser ut att gått bra. Med tanke på hur det går ibland, så har det gått rätt fort också. Måste kännas skönt för Diana att det är över nu.

– Över? Det är nu det börjar på riktigt. Hon kommer att få känna på hur det är att vara mamma, både de roliga delarna och de jobbiga delarna. Fast på något sätt är jag nästan avundsjuk på henne, eftersom jag inte kan få barn själv.

– Men nu har du en liten bebis att ta hand om. I varje fall medan Diana är i skolan. Så du får nog prova på att vara småbarnsmamma innan du vet ordet av. Tyvärr kan jag inte stanna längre, utan jag måste återvända till jobbet. Jag kommer tillbaka direkt efter jobbet, och då hoppas jag att vi båda får träffa bebisen.

Ronald kysste sin hustru och skyndade tillbaka till jobbet. Efter som det kändes en oändlig tid så kom en sköterska ut och meddelande nyheten.

– Er dotter har just fått ett välskapt flickebarn. Allt har gått bra, fast den nyblivna mamman är naturligtvis väldigt trött. De kommer snart alla tre att få flytta till en öppen avdelning där ni kommer att få träffa dem alla, inklusive ert barnbarn.

– Tack så mycket, jag ser fram emot det, svarade Ruth utan att korrigera henne för hennes faktafel.

Under tiden hade överläkaren bett om att få prata med Leonard. Han förstod inte vad det handlade om, men följde med överläkaren in på hans kontor.

– Unge man. Jag har bett att få prata mer er eftersom alla papper inte blev fullständigt ifyllda när er flickvän kom in i morse. För visst är det er flickvän?

– Det stämmer, Diana är min flickvän.

– Nåväl. Vi börjar med mammans fullständiga namn. Hon heter väl Diana Clayton, inte sant?

– Nej, det stämmer inte. Hon heter Diana Davis.

– Men visst heter hennes mamma Ruth Clayton? Det var väl hon som kom in med Diana i morse?

– Ruth är Dianas fostermamma. Hennes riktiga mamma är död, och hennes riktiga pappa heter Peter Davis.

– Alright, då fick vi det klargjort. Diana Davis alltså. Och ert namn är?

– Jag heter Leonard Langley. Varför undrar ni?

– Det är väl ni som är pappan till barnet?

– Nej, jag är bara Dianas pojkvän. När vi blev tillsammans var hon redan gravid.

– Vad! Och ändå fick ni vara med på förlossningen? Det var inte så bra. Ja, ja, det finns inget att göra åt det nu. Så vad heter flickans pappa, då?

– Han heter Peter Davis.

– Okey, då skriver jag det. Vänta ett tag! Peter Davis, det är väl Dianas far, inte sant? Jag menar förstås den nyfödda flickans pappa, inte Dianas pappa. Vad heter babys pappa?

– Violas pappa heter Peter Davis.

– Viola, det är det nyfödda flickebarnets namn antar jag? Men det är ju omöjligt. Han kan väl inte vara pappa till båda två? Finns det två Peter Davis?

– Tyvärr inte. Peter är både Violas morfar och pappa samtidigt.

– Det är väl helt omöjligt. Om inte...

Läkaren fick något misstroget över sitt ansikte när han insåg vad det måste innebära.

– Herregud, om det här stämmer så är det ju kriminellt. Övergrepp på sin egen dotter, våldtäkt för att hon är minderårig och jag vet inte vad!

– Det är därför han sitter i fängelse i stället för att vara här, antar jag.

– Uppenbart ligger det ett ytterst tragisk historia bakom Violas tillkomst. Den förklarar väl också varför Diana är placerad i familjehem.

– Exakt.

– Nåväl, allt det där är är dock inte något jag behöver rota i, särskilt som det tydligen redan hanterats av rättsväsendet och socialtjänsten. I vilket fall som helst har jag fått den information jag behövde. Inte den jag önskade, tyvärr. Men tanke på omständigheterna så får du väl återvända till Diana. Jag har hört att du var ett fantastiskt stöd för henne under förlossningen.

Leonard återvände till Diana som hade blivit utrullad i korridoren i väntan på att en skötare skulle rulla upp hennes säng till vårdavdelningen. Han gav henne en kyss och tittade ömt på Viola som låg på hennes arm. Snart kom skötaren och Diana rullades upp till avdelningen och Leonard hämtade Ruth som var ivrig att få träffa den nyanlända.

–Wow, titta på den här sötnosen! Hur känns det nu, Diana?

– Jag är jättetrött men samtidigt lycklig. Viola är äntligen här och jag har blivit mamma.

– Du är inte orolig inför mammarollen längre?

– Det är klart att jag är orolig. Men det känns som om jag kommer att klara av det med ditt och Lennys stöd. Viola är så hjälplös! Hur kan jag inte älska henne och vilja ge henne allt?

– Lenny har varit, och kommer att bli ett fantastiskt stöd för dig, det känner jag på mig. Hur känns det för dig då, Lenny?

– Jag känner mig som en urkramad trasa just nu. Hela förlossningen var en pina. Men nu är den över och allt kommer säkert att ordna sig. Det känns som om allt det här har fått mig att bli betydligt starkare än förut.

– Det håller jag med om, sade Diana. Du har varit stark för oss båda.

Leonard tittade på klockan och insåg att han måste ge sig iväg för att åka hem. Han hade ännu inte vågat berätta för sina föräldrar om att han hade en flickvän, för att inte tala om att hon dessutom var gravid.

– Jag måste hem nu. Hoppas bara att mina föräldrar inte är arga för att jag inte varit i skolan på hela dagen. Du lär väl bli kvar här över natten, antar jag. Du får vila nu, så syns vi i morgon. Det är ju lördag då, så jag kan komma redan på morgonen.

– Gör det, Lenny älskling. Du har varit fantastisk idag. Jag är faktiskt trött nu och ska försöka sova. Ruth är ju här nu, så jag klarar mig bra. Vi syns!

Leonard kysste henne och skyndade sig sedan hem. Till hans förskräckelse stod hans föräldrar och väntade på honom och såg allvarliga ut. Gilbert var försiktig att inte anklaga sin son direkt, utan bara ställa en rak fråga.

– Leonard, var har du varit idag? Enligt skolan var du inte där.

– Det var en klasskompis som var tvingad att åka till sjukhuset. Det är min bästa vän, så jag tyckte att jag borde vara där som stöd.

– Är det samma som du alltid brukar umgås med på fritiden? undrade Sylvia.

– Det stämmer, mamma.

– Nåväl, jag tycker inte det var så bra att bara skolka så där, sade Gilbert. Men det är väl okey för denna gång, eftersom det var för en bra sak. Fast nästa gång är du så god och ringer och frågar om lov först!

– Jag lovar, pappa.

Han drog en suck av lättnad och gick till sitt rum. Hans föräldrar var inte helt nöjda, det kändes som om Leonard dolde något för dem.

– Undrar ifall det där verkligen var hela sanningen.

– Du kan inte tro det värsta, Gilbert. Det är inte din stil. Leonard är pålitlig som få, det vet du.

– Jo, jag antar att vi får nöja oss med det här. Otroligt bara att han plötsligt bestämmer sig för att åka till sjukhuset för att vara med en kompis. Ja, ja, det stämmer väl.

Tack vare att förlossningen trots Dianas låga ålder varit så okomplicerad, och hon dessutom hade så bra stöd hemma i form av Ruth, så fick hon och Viola åka hem redan dagen efter. Leonard hjälpte nervöst till att bära in Viola från bilen in till Dianas rum, där de redan hade placerat en barnsäng. Viola sov hela tiden och Leonard hade aldrig sett något så fantastiskt förut.

Han tillbringade nästan hela helgen med Diana och Viola och hjälpte glatt till med att ta hand om henne, inklusive att byta blöjor. Diana var så otroligt lycklig med Viola och kunde ibland bara ligga och titta på henne medan hennes hjärta bultade på ett sätt det aldrig gjort förut. När hon såg hur ivrig Leonard var att också ta hand om Viola, så blev hon ännu mera förälskad i honom. Ruth kunde inte annat än att le åt hur de turades om att mysa med varandra och att mysa med lilla Viola.

Diana tyckte att livet hade blivit underbart. Visserligen hade hon problem med nattsömnen på grund av Viola, men det var inte värre än att det vägdes upp av hennes kärlek till sin dotter. Hon var snart tillbaka i skolan och vande sig vid sin roll som både skolelev och mamma. Eftersom hon just nu var enda fosterbarnet så hade Ruth gott om tid att ägna åt Viola. De närmsta månaderna förflöt utan såg-

ra problem medan Diana och Leonard vande sig vid att ha ansvaret över en hjälplös baby.

Föga anade de att detta snart skulle ändras och livet på familjehemmet bli minst sagt rörigt.

KAPITEL 9

Stupfull

Therese drog av lakanen från sin säng och bäddade in nya. Hon tittade sig runt i lägenheten och blev belåten med vad hon såg. Hon hade hållit på att städa större delen av veckan och nya lakan var den sista touchen på städningen. Nu skulle hon bara tvätta alla lakan under helgen. Det var för det mesta hon som fick hålla fint hemma eftersom Kathleen alltför ofta var full. Egentligen skulle hon bo på ett familjehem nu, men på grund av att hennes senaste fosterföräldrar hade vägrat ansvara för henne efter rättegången, så hade Margaret, hennes socialsekreterare, gett upp och låtit henne flytta hem trots mammans tveksamma tillstånd.

– Mamma, jag drar nu.

– Visst, svarade Kathleen frånvarande.

Kathleen var i andra tankar, så hon hade svarat automatiskt. Hon hade inte druckit någonting sedan dagen innan, så hon började känna sig desperat. Så när Therese hade gått så ringde hon ett par vänner och frågade ifall de kunde köpa sprit åt henne och komma över.

Under tiden så hängde Therese med sitt gäng nere i centrum. Hon blev bjuden på några burkar starköl som vanligt. De satt och pratade men efter ett par timmar börja några droppa av för att titta på fotboll på TV, så Therese bestämde sig för att gå hem i stället eftersom hon inte gillade fotboll. Hon var lite småfull efter de tre burkarna som hon druckit, men efter ett par försök hittade hon nyckelhålet och öpnade dörren.

Redan i dörröppningen fick hon onda aningar. Det kom en hemsk stank ut från lägenheten från öl, spya och bränd mat. Hon gick in och såg att redan hallen var

en enda röra med smutsiga fotsteg som gick in mot badrummet. Inne i vardagsrummet var det totalt kaos. Bordet var fyllt med ölburkar, spritflaskor och tomma glas. Det krasade under fötterna på henne och hon insåg att det måste var krossat glas från antingen flaskor eller glas. Stanken var obeskrivlig och hon rös när hon såg att någon hade spytt i soffan som hon rengjort för några dagar sedan. Hennes mamma låg helt utslagen framför soffan och hon hade också spytt ner sig själv.

Therese blev illamående och gick in till badrummet för att dricka lite vatten. Där stod en kvinna på knä över toalettstolen och hulkade medan en annan spolade vatten i handfatet och försökte tvätta av blodet från fötterna genom att stå inne i handfatet, som redan börjat knaka. Therese gick i stället vidare till köket för att hitta lite friskt vatten där, men det såg ännu värre ut därinne. Någon hade försökt laga mat av det fina köttet som hon hade tänkt att hon och hennes mamma skulle äta till helgen. Köttet låg i en kastrull som någon glömt på spisen, så det var bränt till oigenkännlighet. Detsamma gällde grönsakerna som låg i en annan kastrull där allt vatten kokat bort. Hon stängde av spisen och tittade runt i köket. Någon hade tydligen försökt laga mat, så det låg mjöl över hela bänken och på golvet. Margarinet låg bredvid plattorna på spisen och hade smält och runnit ner i springorna. Hela köket var rökfyllt så det var svårt att få en överblick över katastrofen. Hon började plocka undan i köket men tappade själv en skål som blivit hal av det smälta margarinet. Skålen gick i bitar när den landade på golvet.

– Fan i helvete! skrek hon.

Hon gav upp och bestämde sig för att bara gå och lägga sig i stället. När hon kom in i sitt rum så kom nästa chock. På hennes säng lång ett naket par och hade sex. När hon såg att hennes käraste ägodel, en gitarr, låg trasig på golvet på grund av att någon trampat på den så bröt hon fullständigt samman. Hon tog upp den trasiga gitarren och svingade resterna mot paret som låg på sängen.

– Dra för helvete härifrån. Bara stick, och ta ert skit med er. Lämna min lägenhet innan jag fucking slår er sönder och samman. Fattar ni dåligt! Jag ska fan ta mig banka er gula och blå!

Paret blev skräckslagna när de såg hur rasande Therese såg ut, särkilt som hon verkligen såg tuff ut med all sin piercing och tatueringar i hela ansiktet. De krafsa-

de ihop sina kläder och störtade nakna mot dörren. När de kom ut i hallen så mötte de sina vänner som spytt på toaletten. Therese fortsatte skrika även om dem, så snart var alla fyra på väg mot ytterdörren. Paret från sängen försökte desperat få på sig sina kläder medan de hoppade jämfota mot utgången. Therese struntade i att de var allt annan än anständiga. Hon drämde igen ytterdörren bakom dem och ställde sig sedan med ryggen mot dörren och andades tungt.

Hon gick in i vardagsrummet igen och puttade på sin mamma med ena foten, men hon bara mumlade något ohörbart och sov vidare. Therese började plocka undan med mådde snart illa igen av stanken, och kände att hon bara måste ut. Det enda hon hade i huvudet var att supa sig så full att hon kunde glömma hur lägenheten såg ut. Så hon lämnade lägenheten och letade rätt på en bar på en av de skummare delarna av city. Hon insåg att det skulle vara svårt att köpa öl själv även om hon hade pengar med sig eftersom hon inte ens fyllt fjorton än. Därför styrde hon kosan mot bardisken där det satt en medelålders man som såg ensam ut. Hon satte sig på stolen bredvid, och ”råkade” gnida sitt ben mot hans.

– Hej främling, sade hon. Är du ensam?

– Fick tydligen just sällskap, unga dam, fick hon till svar.

– Kan du inte köpa ett par öl till en törstig flicka?

– Är du inte för ung för att dricka öl?

– Inte alls, kolla här hur gammal jag är.

Hon tog tag i hans hand och förde upp den under sin t-skirt. Han blev överraskad men klämde lite på det han hittade där. Therese brukade aldrig använda BH, så det fanns ingenting som hindrade honom från att känna vad som fanns under blusen. Sedan tog han ut sin hand med något vattnigt i ögonen och viftade till bartendern med handen i stället.

– Kan jag få en stor, starköl, tack?

– Gör det till två stora, starka i stället, sade Therese.

Bartendern ställde två stop framför dem och Therese tog genast tag i det ena och svepte ner hela innehållet i ett par drag. Hon ställde ner det tomma glaset och

tog tag i det andra och började dricka av det också, något lugnare. Mannen tittade på henne och slickade sig lite om munnen. Det kändes som om det bara var en tidsfråga innan den här unga flickan blivit så full att hon skulle gå med på vad som helst, tänkte han.

Therese drack upp det andra stopet och bad om en tredje. När bartendern serverat påfyllningen och hon börjat dricka så tyckte mannen att han borde kunna gå ett steg längre. Så han förde upp sin hand mellan hennes ben utanpå jeansen. Men Therese var inte alls med på noterna utan föste bort handen och fortsatte dricka. Han försökte igen när glaset började bli tomt, men utan framgång.

– Håll dina förbannade händer för dig själv. Tror du jag är någon jävla hora, eller vad?

– Du har fått tre öl redan, och du måste betala på något sätt.

– Du fick för helvete tafsa på mina lökar förut. Mer är så får du fan inte!

Mannen insåg att han inte skulle komma längre, trots att Therese vid det här taget hade svept tre halvlitrar med starköl. Han svor åt henne och gick bort till ett bord där två kvinnor satt och drack vin för att försöka med dem i stället. Therese kände sig fortfarande inte nöjd, så hon vinkade åt bartendern att hon ville ha påfyllning och slängde fram pengar på bardisken. Han tog pengarna och fyllde på hennes stop.

När även detta glas var tomt så kände hon att hon måste gå på toaletten. Så hon vinglade bort till damrummet och lättade på trycket. Sedan satte hon sig på samma stol vid bardisken igen och vinkade åt bartendern igen. Denna gång var det en annan man som kom fram till henne. Han hade studerat henne när hon gått över bargolvet och insåg att hon vid det här laget var stupfull.

– Jag tror att du har fått nog, unga dam, sade han vänligt.

– I helvete jag har. Här har du pengar, ge mig en fucking öl till, din förbannade drinkmixare och kom inte här och spela besserwisser, din lilla skit!

Mannens leende slocknade och han tittade närmare på henne.

– Hur gammal är du egentligen? Du verkar nästan vara för ung för att dricka alkohol. Har du något leg du kan visa?

– Gammal nog för att dricka öl, det ska du fan veta. Kolla här, här är glasen jag druckit ut. Du kan för helvete se själv att jag kan dricka.

– Om du inte kan visa leg så har du druckit nog här, det skall du veta.

– Fan, vem i helvete är du som tror du bestämmer över mig?

– Jag råkar äga den här baren, så jag bestämmer själv vem jag vill servera. Och du har druckit din sista drink här, så du kan lika gärna gå härifrån.

– Fucking skitstövel. Ta nu och fyll på det här förbannade glaset, din djävel!

Hon kastade ett av sina tomma glas mot honom, men missade och glaset flög vidare och landade i den stora spegeln bakom bardisken. Spegelglaset gick i tusen bitar och ägaren blev nu riktigt arg och krävde att hon skulle betala för spegeln.

– Jag betalar ingenting, för fan. Du skulle ha fångat glaset din klumpiga idiot.

Therese blev dock lite orolig för spegeln och började gå mot utgången men ägaren protesterade och vinkade på dörrvakten. Det var en stor, tung brottartyp och han fick instruktioner att stoppa Therese från att lämna baren. Hon började värja sig våldsamt när han grep tag i henne så till slut bröt han ner henne på golvet och satte sig på hennes rygg. Hon låg platt på mage med hela dörrvaktens tyngd på sig och fick svårt att andas. I ren desperation började hon sprattla och försöka komma loss men han var för tung.

Under tiden hade barägaren ringt efter polisen och snart öppnades bardörren och en kraftig polis kom in genom dörren. Han kände genast igen flickan som låg nertryckt på golvet och stegade fram till dem.

– Släpp den där flickan omedelbart, beordrade han dörrvakten.

– Men då kommer hon kanske att smita, protesterade vakten.

– Du gör som jag säger, annars anhåller jag dig för misshandel.

Äntligen försvann trycket på hennes rygg och Therese kunde få luft igen. Polismannen sträckte fram handen mot henne.

– Kom här Tess. Jag hjälper dig på fötter.

– Åh, är det du Adam, din förbannade snut.

Hon tog tag i hans hand och kom vingligt upp på fötter. Det kändes som om hela rummet snurrade runt både av behandlingen nyss och av att alkoholen började göra sig gällande nu. Adam höll kvar hennes arm för att hon inte skulle trilla omkull.

– Släpp min arm, din snutjävel.

Adam kände alltför väl igen hennes attityd men släppte till barägarens förtvivlan hennes arm ändå. Sedan frågade han vad som hade hänt.

– Jag villl anmäla den här tjejen för skadegörelse. Hon krossade spegeln därborta med sitt ölglas, och jag kräver att hon betalar för den.

– Vad var det för ölglas som hon kastade, sade du? ”Sitt ölglas”. Menar du på allvar att du serverat öl till en trettonåring?

Plötsligt såg barägaren orolig ut.

– Alltså, jag menade ”ett” ölglas. Jag vet inte vems det var.

– Så du vill alltså göra en anmälan. Då kommer vi naturligtvis att göra en noggrann undersökning av omständigheterna.

Adam tog fram ett anteckningsblock och en penna.

– Vems ölglas det var hon kastade? Jag vill prata med honom. Naturligtvis måste vi även reda ut på vilken sätt hon har blivit så berusad, för det är uppenbart att hon är väldigt svårt påverkad just nu.

– Jag vet inte var någonstans hon har druckit.

– Du menar alltså att hon var påverkad redan när hon kom hit, och du har förstås vittnen som kan intyga det?

– Alltså, jag har ändrat mig. Det blir ingen anmälan om du bara tar ut den där galningen härifrån nu, för någon alkohol kommer hon inte att bli serverad här.

– Uppfattat, sade Adam och stoppade anteckningsblocket i fickan. Kom här Tess, jag kör dig hem.

Till barägarens förvåning så följde Therese fogligt med Adam mot dörren. Hon vinglade betänkligt och just innan utgången så trillade hon omkull. Adam hjälpte henne på fötter igen och hon vinglade vidare ut genom dörren. När hon kom ut i friska luften så blev det som en chock för hennes mage, och hon vek sig dubbel i rännstenen och spydde. Adam väntade tålmodigt tills hon var färdig, och hjälpte sedan in henne i polisbilen.

När de kom fram till lägenheten så plockade Therese fram sin nyckel och försökte hitta nyckelhålet igen. Efter flera misslyckade försök så frågade Adam om hon ville ha hjälp. Han fick nyckeln, låste upp och öppnade dörren. Han ryggade nästan tillbaka av stanken från lägenheten.

– Tess, är det okey för dig om jag följer med dig in och tittar runt lite?

– Varsågod, Adam. Kom in i min skitlägenhet bara. Jag bryr mig fan inte om det. Du har alltid varit schyst mot mig, så jag vill inte fucka med dig.

Adam gick in efter Therese och tittade runt på röran. Han undersökte snabbt Kathleen och konstaterade han också att hon var vid liv men helt utslagen. Han gick bort till dörren till Thereses rum där hon höll på att slita lakanen av sängen. Hon hade insett att de minst sagt inte var rena längre, utan var nerkladdade med en vit smörja som hon mycket väl visste vad det var.

– Tess, kan du vänta lite och lyssna. Jag kan inte lämna dig i den här lägenheten, lilla vännen. Det här är inte sunt för dig, utan direkt skadligt. Du har varit med om det här förut, med det här är värre är någonsin.

– För helvete, Adam. Jag klarar mig själv. Dra bara för fan iväg och låt mig sköta mitt skit på egen hand.

– Ledsen, Tess. Jag kan inte tillåta det. Det är bara för mycket. Du kan inte mena att du vill stanna i den här röran, du vet själv vem det blir som kommer att tvingas städa upp det här i morgon, inte sant?

Therese tittade på honom och insåg vad han menade. Hon hade inte fått i sig så mycket öl som hon hade velat för att glömma. Hon svor och satte sig ner på sängkanten och nickade. Adam kontaktade först centralen och begärde att de kallade in någon på socialkontorets jour för att ta hand om Therese. Sedan letade han rätt på en stor plastsäck och packade ner de mesta av hennes kläder och andra tillhörigheter i den. Therese satt som en hösäck på sängkanten och verkade bara knappt medveten om vad han gjorde.

Adam suckade och tittade medlidande på henne. ”Den här flickan har det inte lätt”, tänkte han. Han var en sådan person som kunde se igenom ett ovårdat yttre för att se människan bakom, och han insåg att Therese verkligen mådde dåligt, även om hon alltid höll en tuff fasad.

När han packat färdigt så körde han henne ner till socialkontoret där de möttes av Philip som tittade lite surt på dem båda för att han blivit jagad upp ur sängen. Han lyssnade slött på Adams berättelse och skrev ner allting på datorn. Sedan började han ringa runt till olika jourhem för att hitta någonstans han kunde placera Therese. Klockan började närma sig två på natten, så det var nästan ingen som svarade. Och när han fick något svar, så blev det bara en sur kommentar att de inte ville hjälpa till. Till slut fick han dock napp. Det fanns ett par som visade förbarmande och gick med på att ta hand om henne.

– Så, Adam. Nu har jag äntligen hittat en plats där hon kan sova inatt. Det är hos ett par som bor i en villa en bit utanför city.

– Utmärkt, jag kan köra dit henne om du vill.

– Det skulle jag vara tacksam för. Jag följer med, naturligtvis, men jag tror inte jag vill ha henne i min bil. Hon ser ut som hon kommer att spy ner den när som helst.

Så lirkade Adam med Therese in i bilen igen och de körde henne till villan. All ölen hade tagit ut sin rätt, så Therese satt och halvsov i bilen. När de ringde på dörren så hälsades de oväntat vänligt av Ronald och Ruth.

– Välkommen hit, unga dam, sade Ronald. Trevligt att göra din bekantskap.

– Kom in och låt mig visa dig var du kan sova. Du verkar helt utmattad, din stackare, sade Ruth.

Philip trodde knappt sina öron. Såg inte paret att det här var en fullständigt förvildad tonåring som dessutom var stupfull? Han följde med in och gav ett antal papper till Ronald. De försvann in i köket för att hantera pappren medan Ruth visade in Therese i ett sovrum med en bekväm säng, skrivbord, stol och en garderob.

– Du kan lägga in dina kläder i garderoben morgon, för jag antar att du vill gå och lägga dig nu. Du verkar väldigt trött och det är redan ganska sent.

Therese sade inte ett ord, utan gick bara som en robot fram till sängen och kollapsade över den. Hon mumlade lite protester när Ruth hjälpte henne av med kängorna, jeansen och koftan för att sedan försiktigt lägga täcket över henne. Adam kom också in i rummet och ställde säcken med hennes saker på golvet.

– Tack så mycket, konstapeln. Vi kan ta hand om henne nu.

– Det hoppas jag verkligen. Hon har inte haft det lätt i livet. Jag har träffat henne förut, och vet att hon har mer problem är någon borde behöva ha, särskilt i hennes ålder.

Snart lämnade Adam och Philip huset och paret återvände till sitt sovrum för att sova vidare. Ruth tittade på Ronald och sade sömnigt.

– Stackars flickebarn. Hon verkar verkligen behöva medkänsla.

– Hon verkar rätt problemtyngd, kolla bara hur hon spökat ut sig. Vi får nog jobba på att vinna hennes förtroende. Jag skummade igenom hennes papper. Hennes uppväxt har helt klart varit jobbig.

– I morgon låter vi henne sova länge i alla fall. Hon verkar vara rätt berusad.

Dagen efter var lördag, men Ronald var ändå tvingad att åka in till stan för att jobba några timmar. Så när Therese kom ut ur rummet strax före lunch så var det bara Ruth och Diana som var hemma, förutom Viola naturligtvis. Therese gick in i badrummet och lade hela huvudet i handfatet och spolade iskallt vatten över sig en lång stund. Därefter gick hon långsamt in i köket med vattnet droppandes från håret när hon satte sig vid bordet.

– Godmorgon, Therese. Trevligt att se dig uppe. Du har missat frukosten, som vi serverar klockan sju, men jag antog att du var trött sedan gårdagen, så jag lät sig sova.

– Det var en djävla tur för dig att du fan inte väckte mig, bitch.

Ruth ignorerade speglosan och fortsatte.

– Med tanke på var du gjorde i går kväll, så antar jag att du har huvudvärk. Vill du ha några huvudvärkstabletter så du mår lite bättre?

– Jag behöver inte dina förbannade piller, bitch. Det är inte första, jävla gången jag är bakis, så jag fixar det fan själv.

Ruth lät sig fortfarande inte provoceras av hennes svordomar eller förolämpningar utan log i stället vänligt mot henne.

– Jag har redan förstått att du är stark, men det kan vara lika jobbigt ändå att ha ont i huvudet. Varsågod, här har du ifall du ändrar dig.

Hon lade fram två piller framför Therese och ställde sedan fram ett glas med mjölk. Therese tittade bara ilsket på henne utan att röra tabletterna.

– Du kan lika gärna sitta kvar här, maten är nästan klar.

– Jag är fan inte hungrig heller, bitch. Dra bara åt helvete med dig!

– Visst förstår jag att du inte har någon aptit. Men nog kan du äta något. Du ändrar dig kanske när du känner matlukten.

Therese blev tyst. Det verkade som om hennes förolämpningar bara rann av den här kvinnan. Och ifall hon skulle vara ärlig, så luktade maten på spisen så gott att hon började känna sig hungrig. Men aldrig att hon kunde erkänna det! Hon satt i alla fall kvar vid bordet och lutade huvudet i sina händer.

Snart var maten klar och Ruth ropade in Diana och Viola. Hon hade redan pratat med Diana om att Therese hade kommit under natten, och Diana var ivrig att få lära känna en jämnårig flicka. Fast när hon såg Therese ansikte blev hon orolig. Inte bara för att hon såg så ovårdad och tuff ut, utan även för att hon såg arg och elak ut. Ruth lade upp lite mat på en tallrik och ställde framför Therese.

– Jag kan för helvete lägga upp själv, bitch. Tror du jag är någon jävla baby som den där skitungen där?

Hon pekade på Viola som blev lite rädd av hennes tonfall. Diana tittade ner i bordet och vågade inte säga något, trots att det bubblade inom henne att försvara sin dotter.

– Ursäkta mig, jag ville inte såra dig. Självklart kan du ta maten själv.

Therese tittade ilsket på henne men kom inte på något att svara. Ursäkten hade fått henne ur balans. Hon bara grymtade något, tog tabletterna som hon fått förut och svalde dem med en klunk mjölk. Sedan började hon att äta. Även de andra började äta och Therese sade inte mera för resten av måltiden och Diana vågade inte heller säga något, så den enda som pratade var Ruth som försökte lätta på stämningen lite utan resultat.

Efter maten gick Therese in i sitt rum utan att säga ett ord medan Diana hjälpte till att duka undan. Hon darrade lite när hon lade tallrikarna på diskbänken.

– Ta det lugnt, Diana. Jag är rätt övertygad om att hon skäller mer än hon bits. Hennes attityd är allt annat än önskvärd, men så har hon haft en svår barndom, som jag inte får berätta om. Sekretessreglerna hindrar mig.

– Det kan jag förstå. Jag blir så ledsen när hon kallar Viola för fula namn så där. Och som hon svär hela tiden också!

– Du har all anledning att bli både ledsen och arg. Jag tror däremot inte att det kommer att hjälpa att protestera, för då blir hon bara ännu mera provokativ. Det bästa för oss andra är nog att visa tålamod för henne, och hoppas på att vårt tålamodet och vänlighet med tiden kommer att få henne att lugna ner sig.

– Ja, jag kommer då inte att provocera henne i alla fall. Men om hon blir elak mot Viola, så vet jag inte ifall jag kan sitta tyst längre.

– Låt oss som sagt alla beväpna oss med en stor portion tålamod, så ordnar det sig nog.

Diana bestämde sig klokt nog för att lämna Therese ifred. Ruth däremot knackade på hennes dörr och gick in till henne med en kanna saft och ett glas.

– Här, Therese. Jag har läst att baksmälla mycket beror på vätskebrist, så jag blandade lite kall citronlemonad åt dig som du kan dricka.

– Kan du inte för helvete lämna mig i fred, bitch? Jag har för fan sagt att jag inte vill ha någon jävla sympati från något förbannat rövhål.

Ruth bara log mot henne, lämnade drickan, gick ut och stängde dörren. När Ronald kom hem från jobbet så berättade Ruth för honom om Therese attityd och språkbruk. Därför var han beredd när han knackade på hennes dörr och bad om att få prata med henne.

– Hej, Therese. Skulle jag kunna få låna dig lite i vardagsrummet? Jag har några saker jag skulle vilja diskutera med dig.

– Jag är fan trött, gubbjävel, så dra åt helvete med dig.

– Ursäkta mig för att jag kommer här och stör dig. Men samtidigt måste jag insistera. Jag skall försöka att inte bli långrandig.

Therese mumlade något ohörbart, men följde ändå men honom till vardagsrummet, överrumplad av hans vänlighet och ursäkt. Hon kastade ner sig i soffan och tittade ilsket på honom.

– Först av allt vill jag att du skall känna dig välkommen här. Vi skall göra allt vi kan för att du skall trivas här, vare sig det blir en lång eller kort vistelse.

– Ju jävla kortare dess bättre, ska du fan veta, gubbjävel.

– Tja, socialsekreteraren som lämnade dig här sade att de skall påbörja sin utredning om dina levnadsförhållanden på måndag, så fram till i övermorgon lär du bli kvar här. Sedan får vi se hur snabbt de blir klar med utredningen, och vad de i så fall kommer fram till.

– Du ska fan inte tro att jag stannar är en enda jävla sekund längre än jag måste, gubbjävel. Det här skitstället stinker fett!

Hon väntade på en reaktion, eftersom Ronald såg ganska sträng ut. Han skulle säkert börja klaga på hennes attityd vilken sekund som helst, eller i vilket fall som helst försvara sig. Men till hennes förvåning så gjorde han ingendera.

– Jag förstår att du tycker det, och respekterar fullständigt din åsikt trots att jag inte håller med om den. Men medan du är här så finns det vissa regler som du måste följa, liksom alla andra som bor här. Du kanske har sett det här pappret som normalt hänger på anslagstavlan i köket? För att din vistelse här skall bli trevlig för dig och oss andra, så är det nödvändigt att du förstår dessa regler.

Therese försökte stirra ut honom medan han började läsa upp reglerna och förklara dem. Men han verkade helt immun mot hennes ilskna min och elaka kommentarer, för att fortsatte bara att läsa och förklara. Efter vad hon tyckte var en evighet så var han klar och undrade ifall hon hade några frågor.

– Tror du jag är dum, gubbjävel? Jag fattar vad du babblar och, och kan inte bry mig mindre om dig och dina förbannade regler.

– Jag hoppas att du förstår att reglerna inte är till för min skull, utan att de finns till för din skull. Det är helt enkelt en sorts manual för hur du och vi alla andra kan trivas tillsammans.

– Är du klar nu, gubbjävel? För jag har bokat ett fucking möte med en sängjävel och orkar inte lyssna på ditt djävla skit längre.

Ronald tackade henne för att hon hade lyssnat och lät henne återvända till sitt rum. Medan hon pratat med Ronald så hade Ruth gått in i hennes rum och sett att Therese trots allt druckit upp all lemonad, så hon fyllde på. Ruth förundrades över att Therese redan hade lagt in alla sina kläder från säcken i garderoben, prydligt ihopvikta. Det var kanske bättre ordning på här flickan än hennes yttre antydde.

Therese såg att det fanns ny citronlemonad i rummet, och förundrades i sin tur över att Ruth verkade fullständigt immun mot hennes dåliga attityd. Efter kvällsmaten kände sig Therese trött. Inget oväntat där, men hon gick och lade sig tidigt utan att bråka till allas förvåning.

På söndag morgon vaknade hon därför tidigt men vägrade komma upp ur sängen när Ruth förklarade att det var dags för frukost. Ruth ville inte orsaka konflikter direkt, så hon lät henne vara. Therese stannade hela dagen i sitt rum och undersökte sin gitarr som Adam hade tagit med tillsammans med hennes kläder.

Någon hade trampat på den och skadorna hade blivit värre av att hon använt den som tillhygge. Hon svor svavelosande och bestämde sig för att försöka laga den. Den var hennes enda ägodel som betydde något.

På kvällen efter att alla gått och lagt sig så kröp hon ut genom fönstret i sitt rum och tog bussen ner på stan. Först köpte hon lim åt gitarren och sedan gick hon för att hänga med sitt gäng som vanligt. Hon blev bjuden på några öl och de gled runt och förde oväsen som de alltid gjorde. När klockan började närma sig midnatt så började alla droppa av. En del hade jobb dagen efter, andra hade skola. Therese gick hela vägen till familjehemmet för att busschaufförerna ofta brukade krångla när hon försökte åka buss när hon var full. Det var ganska långt att gå, så klockan hade blivit mycket när hon väl kom till familjehemmet.

Väl framme vid huset gick hon runt till baksidan för att krypa in genom fönstret igen. Hon upptäckte då att någon hade stängt det. Först funderade hon på att kasta en sten och krossa fönstret, som hon gjort tidigare. Men hon kände att de inte behandlat henne så illa här att hon ville börja förstöra saker redan. Dessutom var det inte så varmt ute, så det skulle bli kallt i rummet utan fönsterruta. I stället gick hon fram till framdörren. ”Jag får väcka de idioterna i stället” tänkte hon.

När hon drog i dörren upptäckte hon till sin förvåning att den var olåst så hon gick bara in. Hon mötte Ruth och Ronald som uppenbart hade suttit uppe och väntat på henne. Med en trotsig uppsyn stod och och väntade på den utskällning som helt säkert skulle komma. Hon tittade från Ruth till Ronald. Till hennes förvåning så ingen av dem särskilt arga ut, det var mer som om de var oroliga.

– Therese, gudskelov att du är hemma nu, började Ruth. Jag har varit så orolig för dig. En ung flicka som du, ute så här sent. Du kan råka riktigt illa ut. Är allting bra med dig?

– För helvete, vem tror du jag är, bitch? Jag klarar mig själv, för fan.

– Vi förstår att du är van att klara dig själv, fortsatte Ronald. Men det är rätt farligt och mycket som kan hända. Särskilt som du verkar ha druckit igen. Det är många flickor som råkar illa ut just på grund av att de är berusade.

– För fan, tagga ner, gubbjävel. Jag orkar inte lyssna på en förbannad predikan. Låt mig bara komma in till bingen, så jag får slagga.

– Det låter som en utmärkt idé, sade Ronald. Du och jag kan prata om det här i morgon efter skolan i stället.

– Tror fan inte att jag vill snacka med dig om något, gubbjävel.

Therese svepte förbi de båda och gick in i sitt rum. De tittade på varandra med en bekymrad blick och gick sen och lade sig själva. Hon förde medvetet rätt mycket oväsen när hon gjorde sig klar för att gå till sängs.

Nästa dag väckte Ruth henne redan halv sju. Hon kom ut i köket med en missnöjd min strax efter sju för att äta frukost. Det kändes ovant att bara komma till ett dukat bord, men det var rätt angenämt ändå. Ruth försökte konversera med henne vid matbordet, men hon fick bara förolämpningar till svar som vanligt. Men till hennes lättnad så lät hon sig bli skjutsad till skolan utan protester. Medan Therese gick till klassrummet så tog Ruth kontakt med rektorn för att meddela att deras elev numera bodde på ett jourhem. Rektorn bara suckade och gjorde en anteckning i datorn och tackade henne. Det var uppenbart att han var van.

Efter skolan så knackade Ronald på dörren till hennes rum.

– För fan, det är öppet! Kom in för helvete!

– Tack för att du låter mig komma in, Therese. Jag hoppas att du har blivit informerad om att ingen av oss tillåts komma in här utan till tillåtelse.

– Jävla idiot, det är ju ert hus.

– Visst, men det är ditt privatliv, och jag skulle inte drömma om att kränka det. Det jag skulle vilja diskutera med dig är vad du gjorde i går kväll. Som jag förstod det så gick du ut sent för att umgås med några vänner och drack öl med dem.

– Vad fan har du med det att göra ifall det är sant, gubbjävel?

– Ingenting egentligen. Det är överhuvudtaget inte min ensak vad du väljer att göra, utan du är gammal nog att bestämma själv.

Therese kom inte på något svar. Vad i hela friden vad det han stod där och sa?

– Den enda som drabbas av det du gör är du själv. Som jag förstått det så är din mor alkoholiserad och inte särskilt duktig på att ta hand om dig.

– Hon är ett förbannat fyllo och skiter i mig!

– Problemet som jag ser det är att ifall du fortsätter på din inslagna väg så kommer du att få samma problem som din mor. När du sedan kommer att bli gammal nog att skaffa barn, så kommer det barnet också att ha en alkoholiserad mor. Är det så du vill att din framtid ska bli? Att utsätta ditt eget barn för samma sak som du utsätts för nu?

– Hrmm, svarade hon överrumplad i brist på svar.

– Hur ditt liv blir, det bestämmer du själv. Men tro inte att de beslut som du fattar idag inte betyder något för hur ditt liv blir i framtiden, för det gör de.

– Hrmm, svarade hon igen.

– Jag hoppas att du förstår att enda orsaken till att jag ville ha det här lilla samtalet med dig är av omtanke om dig. Oberoende vad du kanske tror, så bryr jag mig om hur det går för dig. Detsamma gäller Ruth.

– Hrmm.

– Det enda vi vill är att du skall få det bra, och bli framgångsrik i ditt liv, oberoende av vad du väljer att göra. Om det finns någonting som vi kan göra för att hjälpa dig, så är vi beredda att hjälpa till. Allt du behöver göra är att säga till.

Therese kunde inte komma på något att säga så hon höll bara tyst medan Ronald tackade för att hon lyssnat och sedan lämnade rummet. Det här samtalet hade inte alls blivit vad hon hade trott att det skulle bli. Hon mådde riktigt dåligt när hon tänkte på hur hennes framtid var på väg att bli. Tänk om hon själv skulle bli lika usel mor som hennes egen mor! Resten av dagen var hon ovanligt tystlåten medan hon jobbade med att försöka laga gitarren så gott det gick. Slutligen gick hon och lade sig vid den tid som det stod i reglerna på anslagstavlan att hon skulle.

Hon låg och vände och vred sig i sängen. Trots att hon var trött så kunde hon inte somna. Tankarna efter vad Ronald hade sagt blev allt mera påträngande.

Blotta tanken att hon själv en dag skulle förstöra någons liv på samma sätt som hennes eget liv var förstört fick henne att må riktigt illa.

Till slut gick hon upp och tog sin gitarr och började improvisera fram en sång som hon skrivit. Det skorrade betänkligt från stallet, och ljudet lät hemskt, men hon fortsatte spela eftersom det var det enda som kunde distrahera hennes tankar. Efter en halvtimme så hörde hon hur det knackade på dörren igen. Hon undrade vem det kunde vara så här mitt i nattan, men antog att det var Ronald eller Ruth som skulle säga till henne att vara tystare, så hon sade irriterat:

– Kom in, för fan. Stå inte där och banka på den förbannade dörren igen!

Diana kom försiktigt in i rummet och tittade oroligt på Therese. Hon hade Viola i famnen, som grät och gömde skrämt sitt ansikte mot Dianas hals så fort hon fick syn på Therese.

– Shit, är det du Diana? Vad fan vill du så här sent? Har inte gubbjäveln Ronald bestämt att du ska sova nu?

– Jo, med det är lite svårt eftersom Viola inte kan sova. Jag undrar bara en sak, Therese. På vilket sätt har Viola varit elak mot dig? Det är ju mitt ansvar att uppfostra henne, så jag måste veta det så jag kan lära henne att uppföra sig.

– Är du dum på något sätt? Varför i helvete tror du att din ungjävel har varit elak mot mig, för fan?

– Hon är så rädd för dig, och kan inte sova på nätterna. Våra rum ligger ju vägg i vägg och det här är andra natten som du håller henne vaken. Så hon måste ju gjort något dumt mot dig som du straffar henne för.

Therese kände det som Diana kört en kniv in i henne. Vilken sorts person hade hon blivit som skrämde småbarn? Hur usel hade hon blivit? Hon sträckte försiktigt fram sin hand mot Viola och strök henne mjukt över kinden med ett finger samtidigt som hon sade med en betydligt mjukare röst:

– Lilla vännen, inte ska du vara rädd för mig. Jag ser kanske farlig ut, men snälla söta, jag är den mest ofarliga som finns. Speciellt för en sån liten gullig sak som du, men jag har aldrig gjort någon annan illa heller. Jag lovar, lilla Viola!

Viola vände sitt ansikte mot Therese och verkade mest nyfiken nu. Till hennes chock lyfte Diana över Viola till henne och hon tog överraskat emot henne. Flickan var lättare än hon hade väntat. Therese log mot Viola och sade:

– Lilla gulliga Viola. Jag hoppas du förstår att jag aldrig kan bli arg på en sån sötnos som dig. Du kan lita på att jag aldrig någonsin kommer att göra dig illa!

Therese pratade med sin lenaste röst och gnuggade sin näsa mot Violas näsa, som började skratta i stället. Hon började slå henne på munnen och träffande hennes piercingar. Therese ryckte till lite när det gjorde ont.

– Nej, Viola. Du skall inte slå på Therese. Det gör ont, förstår du.

– Alltså om jag skulle börja gråta ifall en liten pys som det här slår mig så är jag inte den tuffing jag utger mig vara. Här Viola, slå mig här på näsan i stället.

Viola slog till henne på näsan och skrattade till lite när Therese sade ”aj” på låtsas. När Viola började slå henne på kinderna så log Therese mot henne och kunde inte motstå att ge henne en puss. Sedan lämnade hon henne tillbaka till Diana.

– Diana, hoppas du fattar att jag fan inte är elak på riktigt. Jag ska försöka att tagga ner lite så ni kan sova. Inte fan ska en sån där oskyldig liten varelse behöva gråta för min skull, det skall du ha jävligt klart för dig.

– Tack, Therese, jag uppskattar det verkligen. Eh... det är en liten sak till...

– Vad fan är det då?

– Jo, Viola är ju för ung för att börja prata än, men hon lyssnar på allt man säger och lär sig. Jag skulle helst vilja att hennes första ord är ”mamma” i stället för ”fan”, så om du skulle kunna svära lite mindre runt henne så blir jag tacksam.

Therese tittade förvånat på Diana. Sedan tittade hon på Viola igen och blev helt perplex av att Viola verkade le åt henne.

– Jag förstår vad du menar, Diana. Du verkar vara en bra mamma, inte som min skitmamma. Du kan vara stolt över din unge. Jag lovar att jag skall försöka att inte sabotera för dig. Från och med nu så dumpar jag alla svordomar när Viola är i närheten. Alright?

– Tack igen, Therese. Jag har förstått att du har haft mycket problem i ditt liv, precis som jag haft problem i mitt liv. Annars skulle vi inte vara här. Om du känner för att prata någon gång, så kom in bara. Det kanske skulle kännas bra att få berätta om det för någon.

– Jag tror inte det, men tack för erbjudandet sade Therese nästan osäkert.

– Min dörr är öppen för dig när som helst. Om du i stället vill lyssna på min historia så är du också välkommen. När som helst du känner för det.

Diana gick tillbaka till sitt rum med Viola och Therese lade sig på sängen i stället. Hon funderade länge på vad Diana hade sagt. För första gången började det gå upp för Therese att vad hon gjorde kunde påverka andra, helt oskyldiga personer. Hon hade alltid tänkt att hon kan göra vad hon vill, för den enda det påverkar var hon själv. Men nu bodde hon i samma hus som en liten baby, som inte gjort något ont mot någon. Inte sjutton kunde hon fortsätta med sitt dåliga uppförande ifall det fick lilla Viola att må dåligt!

Det tog lång tid innan hon slutligen kunde komma till ro och somna.

KAPITEL 10

Infångad

Mia började känna sig hungrig. Hon hade ätit sin vanliga frukost för som det kändes för evigheter sedan, så hon gick in till mamma för att fråga om hon inte skulle fixa mat snart. Angela hade just injicerat sig med heroin, så hon var fullständigt borta och förstod knappt att det var Mia som skakade på henne. Mia suckade och gick ut i köket och tittade i kylskåpet för att hitta något att äta. Det var ovanligt tomt där, så hon fortsatte leta. Hon hittade lite bröd som verkade vara ätbart, bara lite mögel på kanterna. Hon klättrade upp på bänken för att ta ner syl-

ten. Men burken var hal så hon tappade den i golvet och det gick sönder. Hon hoppade ner på golvet och försökte plocka upp resterna av burken men skar sig i fingret på en av skärvorna.

– Ajj, skrek hon. Mamma, jag blöder!

Mia satte sig på golvet och började gråta högljutt. Blodet rann från fingret och lämnade en blodfläck på golvet. Hon blev livrädd av att se blodet rinna. Men hennes mamma var fortfarande utslagen och efter några minuter insåg hon att hon inte skulle få någon hjälp, så hon gick in i badrummet där hon sett att det fanns plåster. Hon lindade in fingret i en handduk för att blodet skulle sluta rinna medan hon letade. Sedan lyckades hon till sist hitta ett plåster och satte på fingret.

Lugnad av att det slutat blöda gick hon tillbaka till köket för att titta på syltburken som gått sönder. Hon suckade och lät den ligga för att inte skära sig igen. Hon letade vidare för att hitta något annat att äta men kunde inte hitta något så hon återvände till sitt rum igen. Men efter ett tag så orkade hon inte längre, utan gick in till sin mamma igen. Efter att åter har misslyckats att få kontakt med henne så

bestämde hon sig för att själv gå och handla bröd och sylt. Beväpnad med mammas börs gick hon till affären som låg ett par kvarter bort. Hon hittade sylten och brödet och gick till kassan för att betala.

– Nej, men hej lilla vännen. Är du ute och handlar? Var är din mamma?

– Därborta, viskade Mia och pekade diffust.

– Är du säker på det? Du verkar vara lite för ung för att handla på egen hand. Vad heter din mamma?

Mia blev rädd och backade undan med varorna i famnen. Kassörskan kom runt disken och närmade sig henne. Då snurrade hon runt och började springa mot dörren. En vakt som stod vid dörren hade sett det hela och fångade in henne innan hon hann springa ut.

– Stopp där, min unga dam. Du har inte betalat det där!

– Bra att du fångade henne. Jag tror att hon är helt ensam här. Vi borde nog kontakta polisen eller något.

– Du tänker väl ändå inte ringa till polisen för en så här ung flicka? Det känns ganska överdrivet.

– Vänta, jag minns henne nu. Jag såg henne på TV häromdagen. Tydligen har hon rymt från ett barnhem eller något.

– Låt mig vara, skrek Mia. Jag vill till mamma!

– Jag känner igen henne, sade en annan kund. Det där är Mia, dotter till Angela som bor därborta. Stackars flicka, hennes mamma är en knarkare och kan inte ta hand om henne.

Ingen ville lyssna på Mias protester, utan de höll fast henne tills polisen kom och tog henne med sig till socialkontoret. Snart satt hon i Adrians rum och såg sur och rädd ut medan Adrian höll koll på henne och försökte prata med henne.

– Mia, visst kommer du ihåg mig? Jag heter Adrian. Jag har letat efter dig så länge, var i hela friden har du hållit hus nånstans?

Mia tryckte in sig i ett hörn i soffan, så långt bort från Adrian som möjligt. Hon var livrädd och sade ingenting.

Under tiden hade kunden som känt igen Mia ringt på hos Angela. Vid det här laget hade hon vaknat och börjat leta efter Mia. Hon rusade från rum till rum och letade under sängar, i skåp och var helt förtvivlad. När hon fick se den krossade syltburken, blodet i köket och den blodiga handduken blev hon livrädd. Paniken lyste i hennes ögon när dörrklockan ringde och hon sprang fram till dörren och hoppades att det var Mia. Besvikelsen var stor när hon i stället såg att det var grannen utanför dörren.

– Hej Angela. Vet du var din dotter Mia är?

– Nej, det vet jag inte. Hon var här nyss... Eller vänta, hon ska visst vara på ett barnhem. Jag vet inte riktigt. Mår inte så bra just nu...

– Jag fick syn på henne på affären därnere. En vakt hade tydligen stoppat henne när hon försökte lämna affären utan att betala.

– Är du säker på att det var hon? Min dotter Mia?

– Du vet att jag sett Mia många gånger. Men du säger att hon är på ett barnhem, så jag måste ha sett fel.

– Vad hände med henne? Snälla, det är Mia, och jag måste hitta henne igen!

– Som jag förstod det skulle de ringa till socialen eftersom hon är så ung.

Hon blev fullständigt förtvivlad när hon fick reda på vad som hänt. Hon rusade först in i lägenheten och rafsade med sig Mias filt och Nalle och skyndade sig sedan ner till socialkontoret. Det var uppenbart för alla därinne att hon var hög som ett hus och de kände det som om hon var riktigt labil och potentiellt farlig när hon började skrika högt.

– Var är Mia? Min dotter? Jag måste träffa henne. Hon är här, det vet jag!

En man som brukade agera som ordningsvakt vid spända situationer skyndade sig till entrén när han hörde de höga rösterna.

– Ta det lugnt, frun, sade han. Ni kan inte bara störta in här och ställa till en scen. Om ni berättar vad ni heter, så skall jag se vad jag kan göra.

– Jag är Angela Bolton och min dotter heter Mia. Är hon här? Hon måste vara här? Flytta på dig, så jag kan hitta henne!

Angela försökte fösa mannen åt sidan men han återfick snabbt balansen och försökte hindra henne från att komma förbi. Mia hörde sin mamma och försökte ta sig ut från rummet.

– Mamma! Jag är här! Mamma, kom och rädda mig!

Flera ur personalen kom springandes för att dels hjälpa till att stoppa Angela från att komma in och samtidigt stoppa Mia från att lämna rummet. Angela skrek osammanhängande att Mia var hennes dotter medan Mia tjöt när någon höll fast henne och försökte trycka tillbaks henne in i rummet. Två ur personalen hade vågat gripa tag i armarna på Angela eftersom hon visserligen var påtänd, men inte verkade så stark.

Adrian gick emellan dem och höll upp båda sina händer och försökte lugna ner situationen. Han ville till varje pris undvika att det blev en stor scen framför Mia, för att inte förlora alla chanser att vinna hennes förtroende.

– Det är okey, sade han. Låt henne gå till sin mamma, men låt ingen av dem lämna kontoret.

När personalen släppte Mia rusade hon fram genom korridoren till Angela och kastade sig om halsen på henne och grät.

– Mamma, jag är ledsen att jag lät dem fånga mig. Jag var bara så hungrig att jag var i affären för att handla något att äta. Snälla, låt dom inte skicka tillbaka mig till det där hemska barnhemmet!

– Ni hörde henne, jag kan inte gå med på att hon kommer tillbaka dit. Då får ni gå över min döda kropp, och tro inte att jag värnar mer om mitt liv är om min dotter! Försök bara!

Adrian bad Angela komma med in i hans rum och ta med Mia. Väl därinne försökte han på alla sätt att lugna ner Angela. Det var inte lätt för hon var mycket

upprörd och dessutom uppenbart påverkad av någonting. Hela tiden hängde Mia krampaktigt fast vid henne och Adrian ville inte på några villkor slita loss Mia från sin mamma just nu.

– Fröken Bolton. Jag hoppas att ni inser att situationen har blivit betydligt mera komplicerad nu. Mia är fortfarande omhändertagen av oss, och eftersom hon tydligen har bott hos er så kan ni komma att anklagas för kidnappning. Det skulle, ifall ni fälls för det, innebära ett långt fängelsestraff.

– Jag bryr mig inte om mig själv, men ni låter inte Mia bo på det där barnhemmen en enda dag till, om det så är det sista jag gör. Förr så får ni slå ihjäl mig, för jag släpper inte Mia tillbaka dit.

– Enligt min åsikt så har det här barnhemmet diskvalificerat sig från att ta hand om Mia, så där är vi överens.

Adrian funderade lite för att hitta på en lösning på problemet som inte innehöll våld. Han ville till varje pris undvika att Mia tvingades se på när hennes mamma skadades när hon bara ville skydda sin dotter. Samtidigt var det uppenbart att Angela var så kraftigt påverkad att hon var kapabel till vad som helst.

– Kan vi inte göra så här, fröken Bolton? Vi försöker hitta ett familjehem till er dotter i stället. Inte ett barnhem, utan en familj som kan ta hand om er dotter som sin egen. Ni kommer att bli föremål för en polisutredning ifall vi gör en anmälan, och det kommer inte att gagna vare sig er eller en dotter det minsta. Jag vill helst inte göra det, så låt mig fråga runt här ifall det någon känner till en familj som skulle passa.

Angela lät sig nöja med det, så Adrian lämnade rummet och bad en kollega se till att de båda stannade i rummet. Snart fick han syn på Brigitte, en annan socialsekreterare som han visste hade kontakt med många familjehem. Han frågade henne ifall hon hade någon idé, och det hade hon faktiskt. Hon hade ett familjehem som såvitt hon visste hade plats för Mia, så hon tog upp telefonen och slog ett nummer dit.

– Hallå, det här är Ruth Clayton, svarade personen hon hade ringt.

– Hej Ruth, det här är Brigitte från socialförvaltningen. Vi har en flicka här på fyra år som akut behöver någonstans att bo. Du har väl bara två flickor just nu, så du borde ha plats till en till, inte sant? Ni har ju redan sagt att ni hellre har fosterbarn än jourbarn, och det här kan bli ert andra fosterbarn.

– Jo det går nog bra. Kanske inte det bästa med tanke på vårt senaste barn, men om det är akut så ska vi göra vårt bästa att ta hand om flickebarnet.

– Tack, då kommer jag över med henne om en stund.

Brigitte och Adrian gick tillbaka till Mia och hennes mamma och berättade om den här familjen som Mia kunde bo hos. Brigitte förklarade läget för Angela som satt och kramade Mia desperat.

– Det är ett par som heter Ruth och Ronald som hon skall bo hos. De har för närvarande ett fosterbarn som heter Diana och hennes dotter Viola som bara är ett par månader gammal. Mia kommer säkert att trivas där, ska ni få se.

Ingen av dem kände till att även Therese bodde där, så Brigitte hade pratat om Diana och Viola medan Ruth hade trott att de pratat om Diana och Therese. Adrian fortsatte.

– Ni förstår säkert, fröken Bolton, att det inte är tänkbart för oss att låta er dotter följa med er hem just nu. Hon är fortfarande omhändertagen, och ni är helt uppenbart påverkad just nu. Inte ens ni kan väl tycka att det är bra för er dotter? Hennes säkerhet måste väl ändå vara er största prioritet, och hon är långt ifrån säker när hon bor med er, det måste ni väl ändå inse.

Angela tvekade men insåg också att hon inte hade några alternativ, särskilt som hon mindes den blodiga handduken. Det här verkade i varje fall bättre än barnhemmet. Hon krävde dock att få följa med när de lämnade Mia. Adrian var ytterst tveksam till att låta Angela veta var Mia fanns, men frågade ändå Brigitte vad hon tyckte. Brigitte tyckte inte heller om det, men gick i alla fall med på att ringa och fråga.

– Ursäkta mig igen, Ruth. Men det är så här att flickans mamma insisterar på att få följa med. Hon är missbrukare, så jag är inte särkilt trygg med att hon gör

det, men situationen här är lite spänd just nu, och vi vill undvika att det spårar ur, mest för Mias skull.

– Nåväl, låt henne komma hit. Om hon får se att hennes dotter kommer att få det bra här, så kanske hon hjälper till att få flickstackaren att bli mer medgörlig i att stanna här.

Brigitte förklarade vad Ruth hade sagt för Angela, och sedan satte de sig alla i en bil och körde hem till familjehemmet. Det var Ruth som öppnade dörren.

– Hej, välkomna. Kom in allesammans!

Hon gick ner på huk framför Mia och pratade mjukt och vänligt. Mia blev rädd och gömde sig bakom sin mammas ben. Ruth sträckte ut sin hand mot henne, noga med att se till att inte komma så nära att hon skulle bli mera rädd.

– Nämen titta på dig, lilla vän. Du är ju hur söt som helst. Jag lovar att du kommer att få det bra här. Just nu är det bara lilla Viola som är hemma, resten är i skolan eller på jobbet, men du får träffa dem senare idag. Kom, så ska jag visa dig ditt rum!

Hon försökte ta Mias hand, men hon tryckte sig bara närmare sin mamma. I stället blev det Angela som tog hennes hand och ledde in Mia i rummet som Ruth visade. Både Adrian och Brigitte följde med in i rummet. Angela tittade sig runt och gillade det hon såg. Rummet var trevligt, barnanpassat och framför allt bara en säng så Mia fick sova i fred.

– Jag lovar er, fru Bolton, att vi kommer att ta väl hand om er dotter, sade Ruth. Det kommer antagligen att ta några dagar för henne att vänja sig vid oss, men sedan kommer hon att bli lycklig här.

– Det är *fröken* Bolton. Men kalla mig för Angela.

– Naturligtvis, Angela. Jag förstår att det måste vara fruktansvärt svårt för någon att behöva lämna bort sitt eget barn, men tro mig att jag kommer att göra allt jag kan för att er dotter kommer att få det så bra som det är möjligt. Vi har haft många barn här redan, och vet hur vi skall få dem att må bra.

– Om du är så bra med barn, varför har du inga egna barn då?

– Fröken Bolton, passa er!

– Det är lugnt, Brigitte. Jag har inget emot att svara på frågan. Du förstår, Angela, att jag kan inte själv få barn på grund av livmodersproblem, det är därför jag valt att bli fostermor i stället. Jag älskar verkligen barn, så jag kommer att behandla er dotter som mitt eget barn. Jag lovar dig att hon är trygg här, kommer att få allt hon behöver för vi är aldrig nöjda med att bara ge barnen tak över huvudet, mat och kläder. Utan det är lika viktigt för oss, om inte viktigare, att de också får omtanke och kärlek så att de blir lyckliga.

– Det hoppas jag verkligen, svarade Angela.

Hon tittade begrundande på Ruth. På något sätt kände hon instinktivt att den här kvinnan gick att lita på. Ruth ville vinna hennes förtroende, så hon föste ut socialsekreterarna från rummet med ett bestämt tonfall trots deras vilda protester.

– Låt nu Angela säga ”hej då” till sin dotter ifred. Vi kan titta på pappersarbetet så länge, för ni har väl papper som beskriver situationen?

Ruth stängde dörren bakom sig och Angela satte sig på golvet tillsammans med Mia. Hon gav Nalle och filten till henne och försökte förklara.

– Mia, min lilla ängel. Du vet att jag är sjuk hela tiden, och att jag inte klarar av att ta hand om dig just nu. Titta bara på ditt blodiga finger. Jag vet inte ens vad du har gjort, och det är hemskt dåligt av mig. Du är inte säker hos mig, så nu måste du vara en snäll flicka och stanna hos den här familjen tills allt har ordnat sig.

– Kommer du och hämtar mig när du blivit frisk då, mamma, snyftade Mia.

– Så fort jag blir frisk så kommer jag hit och tar med dig hem igen. Men det kan dröja väldigt länge, förstår du.

– Du får inte lämna mig, mamma. Jag älskar dig!

– Snälla Mia, jag älskar dig också och jag vill inte lämna dig, men jag måste. Inte för att de här människorna tvingar mig, utan för att det är bäst för dig. Jag älskar dig så mycket och vill inte att du skall bli skadad mera, eller gå hungrig igen. Här är du trygg, och kommer att få mat när du är hungrig. Du sa ju nyss att du

själv gick till affären för att du var hungrig. Det är mitt fel att du blev så desperat. Jag mår så dåligt just nu att jag kan inte ta hand om dig.

Mia grät hejdlöst och Angela mådde så dåligt av att behöva lämna henne, men kände samtidigt begäret efter knark i sin kropp och insåg att den här familjen trots allt var bättre än att Mia bodde hos henne. Dessutom kunde hon ju komma hit och hälsa på nu när hon visste var det var. Hon kramade Mia en sista gång och lovade:

– Var tapper nu, min lilla ängel. Allt kommer att bli bra.

Med tårar i ögonen lämnade Angela rummet och följde med Brigitte och Adrian ut från huset. Mia kom springandes men stannade i korridoren eftersom Ruth stod i vägen. Visserligen gjorde Ruth inte min av att försöka stoppa henne, men Mia vågade ändå inte passera henne.

– Mamma! Lämna mig inte!! Mamma!!!

Angela vände sig om och tittade på Ruth som hon bara otydligt kunde se genom sina tårar. Ruth hade gått ner på knä och sträckt ut armarna mot Mia igen, som dock inte ens verkade märka det. Mia fortsatte skrika efter sin mamma med tårarna sprutandes ut sina ögon. Angela fick kvävt fram:

– Ta hand om min dotter!

– Det lovar jag att göra! Hon kommer få det bra här. Du kan lita på mig.

Brigitte stängde ytterdörren bakom dem och Mia sprang storgråtande in i sitt rum igen. Ruth bestämde sig för att lämna henne i fred. Hon skulle nog lugna ner sig så småningom, särskilt ifall hon blev lämnad i fred. Inget skulle bli bättre ifall hon tvingade sig på den lilla flickan alltför tidigt, eftersom hon verkade vara rädd för henne.

Ruth slog sig ner och läste Mias papper. Det var ingen trevlig läsning.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 11

Udda vänner

Diana och Therese kom hem från skolan och hejdades av Ruth.

– Hej, flickor. Jag har något att berätta för er två, något som har hänt idag. Vi har fått en ny liten flicka som flyttat in. Hon heter Mia och är fyra år. Vad jag vill att ni båda ska förstå är att vi alla måste vara mycket försiktiga med henne. Hon har blivit illa behandlad och är rädd för allt och alla. Jag förväntar mig inte att ni hjälper till, för det är jag som ska ta hand om Mia, men ni måste båda vara snälla mot henne så hon inte blir räddare än hon redan är.

Ruth pratade till båda två, men tittade mest på Therese.

– Vad är det med dig, bitch? Tror du att jag brukar skrämma upp småglin, eller vad fan?

– Nej, Therese, det tror jag inte. Vad jag försöker säga att Mia inte verkar ha haft det lätt fram till nu. Hon har ingen pappa och hennes mamma har liknande problem som din, fast med knark i stället. Vi måste alla tänka mycket noga på hur vi uppför oss mot henne, framför allt jag. Som ni kanske minns så är Ronald på en tjänsteresa, och kommer inte hem förrän i morgon, lördag, så jag får ensam ta hand om er alla fyra.

– Du kan räkna med oss, Ruth, svarade Diana.

– Ja, inte fan ska jag jävlas med någon skitunge, det ska du ha klart för dig.

– Det låter bra, Therese och Diana. Nu skall jag gå och laga mat och se ifall det kan locka ut Mia. Stackaren har krupit in under sängen och legat där hela dagen utan att våga komma fram.

Ruth gick in i köket för att laga kvällsmat. När maten var kvar då vägrade Mia fortfarande komma ut från under sängen, så Ruth gjorde ett undantag och satte en en tallrik med mat på Mias rum. Senare på kvällen så smög hon in i rummet igen. Nu hade Mia i stället lagt sig i sängen med sin Nalle och filt. Hon sov tungt, utmattad av allt som hänt under dagen. Tallriken var helt renskrapad, så Ruth tog med den ut till köket, belåten med att Mia i alla fall hade ätit något.

Dagen efter upprepade sig historien. Mia kröp in under sängen och ville inte komma ut till frukost. Det var lördag, så Diana och Therese skulle inte gå i skolan. Diana höll på med skolarbete och Therese låg bara i sitt rum och blev allt mera irriterad av ljuden från rummet intill. Hon hörde hur Ruth oavbrutet pratade med Mia och försökte lugna ner henne. Therese kunde inte förstå hur Ruth kunde ha så mycket tålamod.

Therese tittade på klockan. Kvart i ett! Varför hade Ruth inte börjat laga någon mat än? Hon brukade vara så extremt punktlig. Exakt klockan tolv brukade hon ropa att de skulle komma och äta . Therese hade till sin egen förvåning blivit van vid att få mat på regelbundna tider, och började faktiskt känna sig hungrig. Hon lämnade sitt rum och gick mot köket. När hon passerade Mias rum så förstod hon vad som var problemet. Mia låg fortfarande under sängen och snyftade och Ruth satt med korslagda ben på golvet och försökte på alla sätt att locka ut henne.

– Snälla Mia. Du vet att jag inte är farlig. Komså, låt oss leka lite med din nallebjörn i stället.

Therese kände på sig att det där skulle ta lång tid, så hon ropade på Diana.

– Diana din skitunge! Kom hit!

Diana vågade inte annat är att komma ut ur sitt rum och följa med Therese in i köket.

– Alltså, Ruthbitchen är upptagen med snorungen, så vi får fixa det förbannade käket själva. Jag fixar köttskiten så tar du hand om nyttigheterna.

– Vågar vi verkligen laga mat utan att fråga Ruth om lov först?

– Lägg av, nu. Bitchen är upptagen. Jag orkar fan inte vänta. Dra du åt helvete ifall du inte vill hjälpa till, men jag ska fixa käk.

– Vad... Vad ska jag göra då, svarade Diana skrämt.

– Kolla efter några jävla grönsaker i kylskåpet och börja hacka dem.

Diana hittade morötter, broccoli och blomkål i kylskåpet och började att dela dem i tärningar medan Therese tog fram den största kniven och började dela den köttbit som låg framme i tunna skivor. Samtidigt började hon att steka bacon i en stekpanna. Diana tittade förvånat på hur snabbt hennes händer rörde sig när hon hackade, stekte och kryddade på samma gång. När Diana hackat färdigt grönsakerna tog hon fram en kastrull och började lägga in smör i den.

– Vad i helvete håller du på med? Ska du steka grönsakerna? Är du dum eller nåt?

– De måste ju lagas till på något sätt. Jag brukade alltid steka grönsaker så här när jag lagade mat åt pappa.

– Amen, de blir ju skitflottiga av smöret. Ångkoka skiten i stället!

– Hur gör man det?

– Helvete, vet du ingenting, unge? Häll i ett par deciliter vatten i den där jävla pannan, lägg sedan grönsaksjävlarna i den där förbannade metallsilen som du hänger över pannan och lägg sedan på ett lock. Grönskan blir fan så mycket godare och dessutom nyttigare.

Diana såg med förvånade ögon på Therese som höll på att skära det stekta baconet, blanda det med persilja, kryddor och lite ketchup för att sedan rulla in det i köttskivorna och börja steka dem i stekpannan.

– Vad skall vi ha till, egentligen? Potatis?

– Vad fan, kolla i kastrulljäveln där. Potatisskiten är nog snart kokt. Har du flera korkade frågor?

Diana blev tyst. Hon hade inte ens sett att Therese hållit på med potatisen. Hon visste redan att det inte var lönt att bli irriterad på hur Therese pratade, det

var bara att acceptera. Eftersom Therese verkade ha full koll på allting på spisen, så dukade Diana fram tallrikar, bestick och glas på bordet. Hon höll på att plocka fram mjölken när Ruth kom in i köket med ett stressat ansikte.

– Vad i hela friden är det här? utbrast hon.

– Det är oxrulader med baconjox, grönsaksjävlar och kokt skitpotatis. Vad fan ser det ut som, bitch?

– Vems idé var det här att ni två skulle laga mat?

– Det var Thereses idé, svarade Diana oroligt.

– Har du något emot det, bitch?

– Nej, inte alls. Det är ett fantastiskt initiativ av dig, Therese. Riktigt bra gjort. Jag var upptagen med Mia, förstår du, och glömde alldeles bort tiden. Ber så mycket om ursäkt för det. Underbart att bara kunna komma till ett dukat bord så här!

Therese kände en sorts ovan värme sprida sig i kroppen medan hon ställde fram maten på bordet. Hon var minsann inte van vid att få beröm och kände riktigt välbehag av den känslan. Dessutom en ursäkt! Ruth lade upp en portion mat på en tallrik och ställde in den på Mias rum igen. Sedan började hon själv äta av maten och kunde inte låta bli att utbrista:

– Wow, det här smakar fantastiskt, Therese! Riktigt gott allting. Vad har du gjort med grönsakerna? De smakar så rikligt.

– Det är Diana som ångkokade skiten.

– Fast det var Therese som berättade hur jag skulle göra, svarade Diana.

– Fantastisk idé, Therese. Det måste dessutom vara nyttigare på det viset. Och oxrulladerna smälter i munnen, helt fantastiska. Du har verkligen talang för att laga mat!

Therese sade ingenting, men kände åter den där varma känslan inombords. ”Den här känslan vill jag uppleva igen”, tänkte hon. Resten av dagen gick i samma tecken. Therese höll sig lugn, Diana ägnade sig åt skolarbete och Viola medan Ruth gjorde sitt bästa att försöka nå fram till Mia, utan resultat. Ruth var fortfa-

rande orolig för att attitydproblemet med Therese skulle spilla över på Mia. Vad skulle hända ifall Ruth äntligen lyckades få ut Mia ur hennes rum? Skulle Therese skrämma upp henne igen bara genom sitt grova språk och genom sitt tuffa utseende? Om det hände så skulle det kunna bli omöjligt att få Mia att känna sig trygg igen.

Therese skänkte inte en tanke på Mia förrän det var dags att sova. Ruth hade visserligen inte fått Mia att borsta tänderna, men hon lade sig i sängen i alla fall, och Ruth gick och lade sig själv. Therese hade börjat vänja sig vid att gå och lägga sig tidigare och sov också tidigt. Men snart så väcktes hon av att Mia låg och grät i rummet bredvid. Hon väntade sig att Ruth skulle reagera, men hon verkade inte höra något. Troligen berodde det på att sovrummet låg längst ner i korridoren bredvid Dianas rum medan Mias rum låg i början av korridoren bredvid Therese rum. Slutligen lyckades dock Therese att somna även om det var jobbigt för henne att sova när Mia uppenbarligen mådde så dåligt bara några decimeter från där hon själv sov.

Söndagen blev lugn. Ronald hade kommit hem från sin resa sent på kvällen dagen innan och försökte också nå fram till Mia, men hade ännu svårare. Så fort han gick in till Mias rum så skrek hon till och kröp in under sängen. Det var uppenbart för honom att Mia måste haft mycket jobbiga relationer till vuxna under sin korta levnadstid. Ronald och Ruth diskuterade vad de skulle göra och var överens om att det enda de kunde göra var att fortsätta att ha tålamod.

– Vad jag är mest rädd för är att Therese kommer att göra situationen värre när jag äntligen lyckas få ut Mia ur hennes rum och hon och Therese möts, sade Ruth.

– Det är tyvärr en risk. Samtidigt tycker jag att Therese har skärpt sig en hel del sedan hon kom hit förra helgen. Visserligen är hennes attityd när hon pratar fortfarande aggressiv, men hon följer trots allt de flesta av mina regler utan att protestera.

– Du har faktiskt rätt i det, jag har inte tänkt på det själv. Hon skäller mest hela tiden men bits inte. Vi får bara hoppas att det går bra. Therese har uttryckt irrita-

tion för att Mia gråter på natten. De har ju sina sängar och var sin sida om samma vägg, så hon hör allt som Mia gör på natten.

– Jag ska försöka prata med Therese. Sedan får vi helt enkelt fortsätta försöka att få Mia att känna sig trygg här. Det har vi lyckats med förut med andra barn, det det kommer säkert gå nu också, om vi inte ger upp.

– Ja, det har vi, även om det inte varit så här svårt förut. Ett problem vi måste lösa är att hon aldrig har borstat tänderna eller tvättat sig sedan hon kom hit. Hon äter och verkar ta hand som sina toalettbestyr på egen hand, med det är också allt. Jag tror inte ens att hon har bytt kläder.

– Det är inte så bra, men vi får väl ta hand om det när vi lyckats vinna hennes förtroende.

– Hoppas bara att det sker snart, för stackaren är ledsen hela tiden.

På kvällen kunde de dock konstatera att ingenting hade förändrats. Ronald hade pratat med Therese om att ta de lugnt med Mia men inte fått någon konstruktiv dialog, så han började själv bli orolig för hur det skulle gå när Mia lämnade sitt rum. Mia satt dock fortfarande kvar i sitt rum och lekte med sin Nalle och vågade inte ens gå ut i korridoren, än mindre till köket. Ruth fortsatte att ställa in maten på hennes rum för att hon inte skulle gå hungrig i alla fall.

När natten kom och det blev mörkt så kunde Therese återigen höra hur Mia låg och grät i sängen. Hon skrek ”Mamma! Var är du mamma?”. Therese kunde inte somna när hon hörde det. ”Förbaskade unge”, tänkte hon. ”Jag är trött och måste sova, det är skola i morgon”. Till slut tröttnade hon och hoppade upp ur sängen och rusade fram till Mias dörr. Hon andades djupt några gånger för att lugna ner sig. Hon insåg att ingenting skulle bli bättre ifall hon störtade in och började skrika åt den här flickan, det skulle bara förvärra situationen och göra det ännu mera omöjligt att få sova i lugn och ro. Efter någon minut så öppnade hon dörren.

– Hej, Mia. Jag heter Tess. Jag sover i rummet bredvid. Varför är du ledsen?

Mia ryckte till när hon fick syn på Therese och tryckte sig mot väggen. Hon tyckte att Therese såg så skrämmande ut med all hennes piercing och tatuering i ansiktet. Therese lade märke till hur Mia reagerade.

– Är du rädd för mig, Mia?

Mia nickade skrämt.

– Alltså, du behöver inte vara rädd. Jag kanske ser ut som ett monster, men jag är den snällaste som finns. Särskilt mot små änglar som du!

Mia tittade förvånat på henne. Hur visste hon att hennes mamma kallade henne för ängel? Therese satte sig på sängkanten och Mia ryggande in i hörnet av sängen.

– Vi är rätt lika, egentligen. Ingen av oss har en pappa och våra mammor är, tja, sjuka. De kanske älskar oss med ingen av dem klarar av att ta hand om oss. Jag känner mig så trasig på insidan på grund av att jag inte har någon som tar hand om mig och bryr sig om mig på grund av att mamma alltid, typ, sover. Du har visst samma problem som jag med din mamma och ingen annan som bryr sig om dig. Inte sant?

Mia nickade ivrigt men satt kvar och kurade ihop sig i hörnet.

– Så nu bor vi båda två i det här huset fast ingen av oss vill det, men det är ingenting som någon av oss kan göra åt det hela. Jag mår pyton, du mår pyton och vi ligger i var sin säng med bara en vägg mellan oss och är ledsna. Du förstår, jag mår så fruktansvärt dåligt egentligen. Du gråter hela tiden för att du mår dåligt, medan jag i stället spökar ut mig så här för att jag mår dåligt. Men egentligen har vi samma problem, du och jag. Enda skillnaden är att jag inte är rädd för dig eller någon annan. Men du behöver heller inte vara rädd, för jag kan bli din vän och skydda dig, ifall du vill. Vad säger du, Mia?

– Mamma, snyftade hon med det första ord som hon yttrat i huset sedan hennes mamma lämnat henne.

– Jag antar att du inte tror att jag är din mamma. Du saknar helt enkelt din mamma och vill hem till henne igen, inte sant? Vet du vad, Mia. Jag tänker precis

samma sak. Det enda jag vill är att komma hem till min mamma igen, och slippa vara här.

Mia gjorde stora ögon och tittade på Therese för första gången.

– Men sedan kommer jag ihåg hur det är hemma hos mamma. Jag får ingen mat, utan får fixa det själv. Ingen som bryr sig om mig och tar hand om mig, utan jag måste sköta allting själv, helt ensam. Är det inte samma sak för dig, Mia?

Therese hade bara försökt få Mia lite lugnare, men insåg plötsligt att det var sant där om hennes egen mamma. Mia nickade också lite osäkert men rörde sig fortfarande inte, fast hon verkade ändå lite mindre rädd. Hon tittade nyfiket på Thereses ansikte.

– Kom igen, Mia. Ta tag i några av ringarna i mitt ansikte och dra riktigt hårt.

Mia kunde inte längre tygla sin nyfikenhet. Hon flyttade sig lite närmare tog tag på ringen i näsan och drog till.

– Aj, aj, aj, sade Therese med ett leende. Testa nu den här ringen i läppen här.

Mia drog i ringen som hon pekat på. Det gjorde faktiskt riktigt ont.

– Oaj, det där gjorde riktigt ont, sade Therese. Vet du vad, Mia? Om någon annan är du hade gjort det där, och gjort mig illa så där, då hade jag blivit riktigt arg och börjat skrika och skälla. Men du kan vara lugn, jag kan inte bli arg på en liten ängel som dig. Vill du fortsätta att dra i min piercing?

Mia skakade på huvudet men satt kvar bredvid Therese.

– Varför är du så ledsen hela tiden, Mia? Du kan berätta för mig, för kommer inte att skvallra för någon om vad du sagt.

– Rädd, sade Mia.

– Vad är du rädd för? Inte är du rädd för mig längre, jag som är så snäll?

Mia skakade på huvudet.

– Du kanske tror att det finns monster under sängen? Vänta, så kollar jag.

Therese kröp in under sängen och rotade runt medan hon gjorde lustiga ljud som av ansträngning. Mia tyckte att hon såg lustig ut och kunde inte låta bli att fnissa lite.

– Nope, inga monster där, sade Therese när hon kom ut. Fanns det några monster så blev de rädda när de såg mig. Och den där Ruth-tanten som tjatar på dig hela tiden, behöver du inte heller vara rädd för. Jag är helt säker på att hon faktiskt är snäll. Fast, om hon skulle bli elak mot dig, så skall jag slå henne gul och blå, ska du veta, för jag bryr mig inte om vad hon han hitta på mot mig.

Mia gjorde stora ögon igen, och verkade slappna av något, så Therese fortsatte.

– Du ska förstå, Mia, ingen får vara elak mot dig, och inga monster vågar sig fram när jag är i närheten. Jag ligger bara på andra sidan väggen här, du kan kan vara fullständigt trygg. Tror du att du kan sova nu?

Mia nickade och lade sig igen. Therese tog hennes filt och stoppade om henne och fick ett blekt leende av henne innan Therese återvände till sitt eget rum. Det tog dock inte lång tid förrän hon hörde Mia gråta igen. Hon suckade och gick in till Mia igen.

– Varför är du ledsen den här gången? frågade hon.

– Mörkt, sade Mia.

– Du kanske är rädd för att ligga ensam i mörkret. Vänta så skall jag ge dig lite sällskap.

Therese tog ett ritpapper och kritor som låg på bordet. Ruth hade lagt in dem åt Mia, men hon hade inte rört dem. Therese ritade en glad gubbe och visade den för Mia.

– Titta här, Mia. Det här glada gubben skall hålla dig sällskap i natt. Det blir väl bra, va'? Mia fnissade faktiskt lite.

– Ful gubbe, sade hon.

– Ja, det är en väldigt ful gubbe, det har du rätt i. Jag är inte så bra på att rita. Riktigt usel, faktiskt. Men jag är också ful, men samtidigt snäll. Den här fula gub-

ben är jättesnäll också. Se här, jag låter den här lampan lysa på honom så blir det inte så mörkt i rummet. Blir det bra så, Mia?

Mia nickade och lät Therese stoppa om henne igen. Med det tog inte lång stund förrän Therese väcktes av gråt igen. ”Förbaskat”, tänkte hon. ”Vad sjutton ska jag göra för att få sova?”. Hon gick tillbaka in till Mia och frågade igen varför hon fortfarande var ledsen.

– Ensam, sade Mia nu.

– Alltså jag trodde du var van att sova ensam. Jag har alltid sovit ensam. Men vad sjutton. Vill du sova med mig i min säng i stället?

Till hennes förvåning och förskräckelse så nickade Mia frenetiskt. Men nu fick hon också stå för sitt eget förslag, så hon tog Mias kudde, medan Mia tog sin filt och Nalle och följde med till Thereses rum.

– Du får sova längst in, så du inte trillar ur sängen.

Mia lade sig närmast väggen, Therese stoppade om henne för tredje gången och lade sig bredvid henne. Mia vände på sig och slog armen om Therese så hon lade sin arm runt Mia också. Det var riktigt obekvämt att sova med ett barn klängandes på sig, men Therese somnade ändå snabbt. Mia somnade också och sov sedan lugnt hela natten utan att vakna mera.

På morgonen gick Ruth in till Mias rum för att väcka henne. Till hennes skräck så var inte Mia där. Hon tittade under sängen, i garderoben och överallt hon kunde komma på att hon gömt sig men kunde inte hitta henne. Hon rusade in till Diana som höll på att amma Viola.

– Diana, har du sett Mia nu på morgonen? Hon är inte i sitt rum.

– Nej, det har jag inte. Tyckte jag hörde någon som gick i korridoren sent i natt, men det var väl bara du som tittade till Mia?

– Jag har sovit hela natten. Herregud, tror du att Therese har rymt med Mia eller skrämt henne så mycket att Mia rymt ensam?

Ruth skyndade sig in i Thereses rum och hejdade sig i dörren. Hon viskade till Diana att komma. När Diana kom bärandes Viola som fortfarande åt, fick hon

syn på Therese och Mia som låg sida vid sida i sängen. Mia kramade fortfarande armen på Therese och sov så sött. Ruth log åt anblicken men insåg att hon tyvärr måste väcka dem, eftersom det var en skoldag igen.

– Therese, vakna. Du måste göra dig klar för att gå i skolan.

Båda flickorna vaknade och tittade yrvaket på henne. Therese tittade på Mia och sedan Ruth. Hon såg först lite skyldig ut, men sade ingenting och tog snabbt på sig en tuff min igen.

– Tagga ner lite, bitch! Jag är vaken nu.

Ruth bara log och gick ut i köket tillsammans med Diana för att göra frukost. Therese förklarade för Mia om att hon måste gå till till skolan, men att hon kom tillbaka snart. Mia blev ledsen och gick in i sitt rum för att leka med sin Nalle igen medan Therese gick ut i köket för att äta frukost. Medan de åt så tittade Ronald begrundande på henne utan att säga något.

– Har du något du vill säga, gubbjävel? frågade Therese till slut.

– Jag är bara undrar vad som hänt mellan dig och Mia i natt. Ruth blev riktigt orolig när hon inte kunde hitta Mia i hennes rum.

– Alltså jag tänker fan inte sitta här och bli utskälld, det ska du ha jävligt klart för dig.

– Jag tänker inte alls skälla på dig, tvärt om. Du upptäckte uppenbarligen ett problem, och sedan löste du självständigt problemet. Ett alternativ hade varit att väcka mig och Ruth och fråga först, men det hade inte heller varit så roligt för oss. I stället tog eget initiativ, hjälpte Mia och fick henne aningen tryggare. Det är helt fantastiskt gjort av dig, Therese. Jag är full av beundran över dig just nu.

Therese blev förvånad över att Ronald hade något bra att säga om henne. Hon kände den där värmen sprida sig i kroppen igen. Wow, och det var Ronald som hade orsakat det denna gång! Hon var chockad, men samtidigt väldigt belåten.

Ruth fortsatte att försöka komma närmare Mia under dagen, men hade fortfarande ingen framgång. Enda förbättringen var att Mia inte längre gömde sig under sängen. Ruth var noga att aldrig försöka komma för nära Mia för att inte

skrämma henne. Det hade blivit smärtsamt tydligt att Mia var van att leka helt ensam med bara sin Nalle. Hon pratade med den och fantiserade alla möjliga sorters lekar med den. Ruth lät henne mest vara ensam i sitt rum, delvis för att hon också måste passa Viola medan Diana var i skolan, och delvis för att långsamt få Mia att känna sig trygg. Ruth insåg att Mia aldrig skulle bli trygg ifall hon hela tiden blev störd av Ruth.

På eftermiddagen så började Ruth förbereda middagen när hon hörde ytterdörren slå. Hon gick ut i hallen och såg att det var Therese som kommit hem från skolan.

– Hej, Therese. Hur var det i skolan? Några läxor du behöver hjälp med?

– Dra och helvete, bitch. Skit du bara i min jävla skola.

Therese gick mot sitt rum. När hon passerade Mias rum så kom Mia utspringandes och kastade sig om benen på Therese och kramade henne. Therese lyfte upp henne med en viss ansträngning och sade:

– Nej men hej på dej, lilla ängel. Hur har din dag varit, då?

Therese bar in Mia till sitt rum medan Ruth oroligt tittade på. Det kändes inte alls tryggt att se Therese och Mia tillsammans. Hon var rädd att Therese skulle förvilda Mia ännu mera. Men hon gick ändå på sin magkänsla som så ofta förr, och återvände till spisen för att göra färdigt middagen. Snart var det dags och äta och hon ropade in de andra.

Diana kom först med Viola tätt följd av Ronald. Sist kom Therese in i köket, med Mia hand i hand. Mia såg rädd ut medan hon tryckte sig mot Thereses ben och tittade oroligt på Ruth och Ronald, som klokt nog inte sade någonting trots att de var förvånade, ja nästan chockade över att se Mia komma in i köket. Therese flyttade en stol så att den stod bredvid den stol som hon själv brukade sitta på utan att säga ett ord. Sen hjälpte hon Mia upp på stolen och hämtade sedan en ny tallrik, glas och bestick som hon satte framför Mia. Therese lade upp mat åt sig själv och hjälpte sedan Mia genom att lägga upp mat på hennes tallrik också. De andra satt mållösa och tittade på utan att säga något. Mia tog upp köttbiten med fingrarna och förde upp den till munnen för att bita av en bit.

– Mia, du måste använda kniv och gaffel som vi andra, sade Therese till Ruths överraskning. Det blir så himla kladdigt annars.

– Kan inte, sade Mia.

– Skall jag skära upp köttet åt dig? frågade Therese.

Mia nickade och Therese skar upp hennes kött i lagom små bitar, liksom grönsakerna och potatisen. Sedan tog hon Mias servett och torkade av hennes fingrar.

– Aj, aj sade Mia när Therese kom åt hennes sår på fingret.

– Vad har du gjort här då? frågade Therese.

Hon tog försiktigt av plåstret och det var en hel del levrat blod som samlats runt såret som dessutom verkade vara inflammerat. Therese sade ingenting, men tog med Mia till vasken och tvättade varsamt av hennes finger och lade på ett nytt plåster på det. Sedan pussade hon på fingret till allas förvåning.

– Känns det bättre nu, Mia?

Mia nickade, satte sig igen och tog gaffeln och började äta med den. Ruth och Ronald hade tyst observerat allt som Therese hade gjort, alltför förvånade för att komma på något att säga.

– Vad fa.. sen glor ni på? undrade Therese.

– Inget speciellt, svarade Ruth. Vi är bara överraskade att se Mia här vid matbordet. Men samtidigt väldigt glada.

– Förresten, du måste köpa Coco Pops till i morgon, för Mia vill ha det till frukost. Se till att fixa det!

– Javisst, Therese, det ska jag göra. Mia, om det är det som du vill ha så lovar jag att köpa det. Mia , lilla vän. Det är viktigt att du trivs här, det vet du att jag sagt till dig redan.

Mia försatte att titta ner i bordet med verkade ändå nicka lite. Therese kände sig förvånad över att Ruth så lätt gått med på vad hon sagt. Efter maten följde Mia med Therese in i hennes rum. Diana lade Viola i barnvagnen och gick ut på sin dagliga promenad med henne medan Ruth tog hand om disken. När hon var klar

så hörde hon hur Therese och Mia gick in i vardagsrummet så Ruth spetsade sina öron för att höra ifall allt verkade bra mellan dem båda. Therese satte på TVn och sedan slog de sig ner i soffan. Mia kröp upp i famnen på Therese.

– Vad är det för kanal du ville titta på, Mia? frågade hon.

– Andra knappen.

Therese tryckte på andra kanalknappen, men det var fel kanal. Hon fortsatte byta kanal tills Mia hittade sitt program. ”Shit”, tänkte Therese. ”Måste jag sitta här och titta på tecknad film också?”. Men samtidigt kunde hon inte låta bli att skratta hon också när Tom och Jerry kivades med varandra. Ruth stod i köket och hörde förundrat hur båda två satt och skrattade framför TVn. Mias få ord vid matbordet hade varit första gången hon hört Mia säga något, och hon hade aldrig hört Mia skratta förut heller. Och när hon tänkte på det hade hon inte hört Therese skratta heller. Snart kom Diana hem från sin promenad med Viola, och sedan satt alla tre i vardagsrummet som bästa syskon och tittade på tecknad film. Ruth kunde knappt tro på vad som hade hänt.

På kvällen så ville Mia sova i samma säng som Therese igen. Hon var lite tveksam men hade inte hjärta att säga nej.

– Mia, du borde faktiskt lära dig att sova i ditt eget rum. Men för i natt så får du väl sova med mig igen. Men du måste somna ensam, för jag går och lägger mig en timme senare än du. Sen så måste du borsta tänderna innan du lägger dig.

– Kan inte.

Therese tog Mias hand och gick med henne till badrummet. Hon letade rätt på en ny tandborste och började borsta hennes tänder. Snart var de klara och båda gick in i Thereses rum och Mia lade sig i hennes säng.

– Saga?

Therese började undra vad som höll på att hända. Men hon hämtade i alla fall en sagobok från Mias rum och läste en saga för henne. Ruth och Ronald hade lyssnat på hela proceduren från vardagsrummet och tittade på varandra med förvånade blickar. Ronald sade tyst till Ruth:

– Wow, nu läser hon en saga för Mia också och nyss borstade hon tänderna på henne. Vad är det som händer egentligen?

– Ja, det är otroligt att hon lyckats få Mia att komma ut från sitt rum, titta på TV och till och med hjälper henne att borsta tänderna. Dessutom har Mia nya kläder på sedan igår. Har du förresten märkt att Therese inte svär medan hon pratar med Mia?

– Jag har lagt märke till det. Det är bara att tacka och ta emot! Vem hade kunna tro att Therese skulle kunna vara lösningen på problemet vi har med Mia?

– Helt osannolikt. Förresten, vem vet, kanske Mia kan vara lösning på problemet vi har med Therese?

När sagan var slut så stoppade Therese om henne. Efter viss tveksamhet så gav hon sedan Mia en puss på pannan. Mia log lyckligt och Therese lämnade rummet och gick in till Diana i stället och slängde sig ner i stolen. Diana låg i sängen och läste en historiebok och tittade upp på henne med ett frågande uttryck. Viola låg och sov i sin barnvagn ute på verandan, vilket Therese visste om redan.

– Okey, Diana. Snacka nu!

– Visst, alright, svarade hon oroligt. Vad vill du jag ska prata om?

– Snacka om ditt problem, för fan. Varför är du här och varför i helvete har du en unge, fast du själv bara är en snorunge? Som om jag inte fattat den skiten redan. Glöm inte beskriva hur det gick till när Lenny knullade dig och fick dig på smällen! Detaljer, fattar'u.

Diana hade förstått att det inte var lönt att reta upp sig på hennes fula språk och attityd, och att Therese trots allt inte menade något illa med det.

– Min mamma blev sjuk och dog när jag var tolv. Pappa krävde då att jag skulle ta hand om alla hennes uppgifter hemma.

– Så du fick städa, laga mat och sånt skit då? Så jävla svårt är väl inte det! Jag har också fått göra det.

– Jo, men pappa krävde så mycket. Allt måste vara skinande rent, alla kläder måste vara tvättade, strukna och inlagda i skåpen och maten måste smaka bra och

vara på bordet vid exakt rätt tidpunkt. Men det var inte det som var det mest jobbiga, utan att han ansåg att jag också skulle ta hand om honom personligen.

– Vaddå, skrubba den jäveln på ryggen och så, eller vad? Fixa hans naglar?

– Nja, inte det. Det var snarare... du vet... sex.

– Va' fan! Menar du att han knullade dig? Du kan för helvete inte vara allvarlig! Du är ju hans egen jävla unge!

– Jo, det är sant, tyvärr. Han sa att eftersom mamma var död, och han hade vissa behov som man, så var jag tvungen att... hjälpa honom med hans behov. Det gjorde jätteont i början, men han slog mig om jag inte gick med på det. Så Viola är faktiskt inte Lennys dotter, utan hans.

Nu blev Therese riktigt upprörd och höjde rösten.

– Vad i helvete! Ett sånt jävla svin! Hur fan kan han göra något sånt mot sin egen förbannade dotter! Stryk, det ska han ha det förbannade svinet! Helvetes jävla as, alltså. Jag vill slå honom sönder och samman och skära kuken av honom!

Ruth hörde hur Therese nästan skrek och blev orolig för att hon fått ett utbrott. Hon skyndade in till Dianas rum och frågade:

– Är allt bra härinne?

– Det är lugnt, sade Diana fast med visst darr på rösten.

– Säkert? Jag kunde höra Therese skrika ända ut i vardagsrummet.

– Allt är bara fint, bitch. Jag är bara förbannad på Dianas jävla farsa. Hur fan kan han behandla sin egen dotter så där? Jag vill krossa hans kulor, för fan.

– Jag håller med dig i sak, Therese, men våld löser inga problem. Dianas pappa sitter i fängelse för det han gjort, och det är där han hör hemma.

– Må den förbannade skiten ruttna i finkan. Men tagga ner lite, bitch. Jag och Diana är coola med varandra. Inte sant, tjejen?

Diana nickade bara och Ruth återvände till soffan efter viss tvekan.

– Asså, Diana. Hoppas du inte tror att jag är någon sorts våldsam jävel. Blir bara så förbannad när jag hör sånt skit. Det är inte så att jag går runt och spöar upp folk och så, det ska du fan veta.

– Nej, jag vet att du är snäll egentligen. Du bara låter elak, inte sant?

– Nja, för fan. Snäll vet jag inte. Jag är nog rätt jävla tuff, ska du veta.

– Hur många har du misshandlat, då?

– Inga alls. Vad fan, jag slåss inte sa ja ju!

– Hur många barn har du skrämt upp?

– Du vet att jag inte vill skrämma någon.

– Hur många personer har du rånat, då?

– För helvete, jag sysslar inte med sånt. Tror du jag är en jävla kåkfarare?

– Nej, inte alls. Så egentligen är du snäll. Den enda du verkar vara elak mot är dig själv. För du verkar har gjort en del dumma val som ställer till det för dig själv, inte sant, Therese?

Therese ryckte till som om Diana hade slagit till henne i huvudet. ”Shit” tänkte hon, ”det stämmer för sjutton”. Högt sade hon:

– Det har du rätt i tjejen. Fan, vad du har rätt i det! Fast kalla mig hellre Tess.

Diana studerade Therese som fått något fundersamt över ansiktet. Efter viss tvekan så kunde Diana inte motstå frestelsen att fråga.

– Din egen historia då, Tess? Hur är den?

Therese satt tyst och sade först ingenting. Diana satt också tyst och väntade på att hon skulle öppna upp sig. Till slut så började Therese med ovanligt dämpat tonfall.

– Alltså, det är så jävla patetiskt om man jämför med din historia. Shit, alltså, det är bara en supande morsa som bryr sig mer om spriten än sin dotter. Jag stod inte ut med hennes skit, så gick med i en gäng nere på stan och började supa själv.

– Är du också alkoholist, eller?

– Nej för fan. Jag dricker bara öl, och inte för jävla mycket. Lite brass också då och då, men aldrig mer än några bloss. Asså, det var mer att jag strulat runt på stan, pangat rutor och tuttat på papperskorgar och sånt skit. Sen har jag har fan bollats från familjehem till familjehem sedan jag var en liten pys. Ingen vill ha mig, så ibland får morsan ta hand om mig, men hon skiter också i mig så jag har fått ta hand om mig själv bäst fan jag kunnat. Bara en massa småskit, liksom.

– Du verkar alltid vara arg. Vad är du egentligen arg på?

– Mitt liv är så jävla fucked up! Jag är arg på hela förbannade systemet!

– Vilket system?

– Systemet! Allt runt omkring! Familjehem, socialen, fylla. Systemet!

– Är du arg på mig?

– Nej för fan. Du är sjysst.

– Men jag är ett fosterbarn. Då är jag väl en del av systemet, eller hur?

– Nej, vad fan? Du är ett offer för systemet.

– Ruth, då? Hon är väl en del av systemet?

– Klart som fan att hon är en del av det förbannade systemet.

– Är du arg på henne? Vad har hon gjort för fel mot dig som gör att du har blivit arg på henne?

Therese kom inte på något svar. Hon bara tittade på Diana medan hon funderade på hur Ruth hade behandlat henne. Diana fortsatte.

– Frågan är väl ifall hon är en del av problemet, eller om hon är en del av lösningen på problemet.

– Vad fan menar du?

– Jo, mitt problem är min pappa och det han gjorde med mig. Ruth och Ronald är lösningen på det problemet för mig. Är det inte möjligt att de kan bli din lösning också?

Therese blev tyst och kom inte på något svar igen. Alltså Diana var något speciellt. Så svag, osäker och vek men när hon öppnade munnen så poppade det ut alla möjliga klokheter. Till slut så sade Therese ovanligt dämpat:

– Alltså, det är skit samma vad hon är. Om jag hade en chans så har jag sumpat den ändå. Du har väl hört hur jag snackar till henne? Det är för sent att ändra på något, för hon är säkert förbannad på mig. Och det är fan inte konstigt.

– Har du tänkt på hur hon svarar dig? Låter hon arg på dig?

– Nej, men inte fan kan jag gå till henne nu, efter allt jag sagt, och be om nån förbannad förlåtelse. Inte efter all skit jag öst över henne och gubben hennes.

– Menar du på allvar att du inte vågar försöka? Jag som trodde att du var tuff och orädd. Är du rädd för henne? Vad kan gå fel ifall du försöker?

– Helvete, Diana. Vad fan gör du? Varenda gång du öppnar käften så kastar du ut en massa kloka ord. Jag får fan tänka på det här. Ja, för fan. Tänka riktigt jävla djupt. Tack för att du berättade din historia, och lyssnade på min. Det känns fan nästan lite bättre nu på något knasigt sätt.

Therese gick tillbaka till sitt rum och lade sig bredvid Mia. Diana hade verkligen fått henne att fundera. ”Så fruktansvärt det måste ha varit för henne att att bli utnyttjad så där. Men ändå är hon så lugn och ödmjuk. Och jag då? Helvete! En patetisk jävla mes, det är vad jag är!”

KAPITEL 12

Snyggar till sig

Therese kunde inte låta bli att tänka på det där som Diana hade hade sagt kvällen innan medan hon satt i skolan. ”Hur vågar Diana ifrågasätta ifall jag är tuff?” tänkte hon. Men samtidigt hade hon ju rätt. Vad kan bli värre ifall hon skulle prata med Ruth? Hon var nervös inför tanken att göra det, men intalade sig själv att hon ändå var tuff nog att inte vara rädd. Så efter kvällsmaten den dagen så återvände hon till köket efter att ha följt med Mia till hennes rum. Ruth var upptagen med att plocka undan efter maten och diska.

– Alltså, Ruth. Har du tid att snacka lite?

– Visst, Therese. Är det något kort du vill prata om?

– Faktiskt, nog inte. Det kan bli rätt tungt liksom.

Ruth hade blivit glatt överraskad av att Therese för första gången sagt hennes namn i stället för ”bitch”. Hon lade ner diskborsten hon använt, torkade händerna och tog av förklädet. Sedan satte hon sig ner vid köksbordet och Therese satte sig mitt emot, lite förvånad över att Ruth avbröt vad hon höll på med för hennes skull.

– Så, vad är det du vill prata om, Therese?

– Alltså, fan, det är liksom lite svårt. Jag vet att jag är ett förbannat rötägg och så, men liksom, jag vill börja om med dig, typ.

Ruths hjärta bultade lite snabbare. Vad det möjligt att Therese ville förbättra sig och sin attityd?

– Menar du att du vill ändra attityd och vända blad i ditt liv?

– Ja, typ.

Ruth hämtade ett papper från en låda och lade fram det på bordet.

– Det här pappret fick jag från socialen när du kom hit. Här står allt som har hänt dig och mycket om vad du har gjort. Exempelvis står det en text från en tidigare fosterfar, där han säker att du är ”utom kontroll”, att du ”gör vad du vill” och är ”fullständigt omöjlig”. Sedan skriver han att han vägrar ta ansvar för dig, och begär att socialen skall ta tillbaka dig. Sedan står det om mycket annat dumt som du har gjort på det här pappret. Menar du verkligen att du vill att jag bara skall riva sönder det här pappret och glömma allt du gjort?

– Fan, det här är fucking meningslöst. Jag visste det! Har man gjort så mycket skit som jag så är allting fucked up. Åt helvete med allt!

Therese reste sig upp men innan hon hann gå så tog Ruth upp pappret och rev sönder det i små bitar, reste sig upp och kastade bitarna i soporna under diskbänken. Hon tog ett blankt papper från bänken och satte sig ner igen. Sedan skrev hon längst upp på pappret: ”Therese Fergusson”. Sedan på ny rad skrev hon dagens datum samt ”Therese kom till Ruth och bad vänligt om att få prata”. Sedan strök hon under ordet ”vänligt” och tittade på Therese som förvånat hade sett hela proceduren och satt sig ner igen.

– Så, Therese. Här är ett blankt papper. Nu är det upp till dig att fylla det med något. Vad är det du vill fylla det med?

– Skit, det där var tungt! Menar du verkligen att du är beredd att glömma allt skit som jag har öst över dig, bara så där fucking enkelt?

– Vad är det du pratar om för saker? Jag kommer inte ihåg några dåliga saker som du har sagt eller gjort till mig.

– Amen för fan. Jag har ju sagt så mycket jävla...

Therese hejdade sig. Plötsligt förstod hon vad Ruth menade när hon såg hennes menande leende.

– Wow, det är fan ta mig riktigt coolt. Du menar verkligen att jag kan börja om.

– Jag anser att alla har rätt till en ny chans. Det spelar ingen roll vad man gjort i det förgångna. Det enda som betyder något är vad man gör idag och vad man gör i framtiden. Det är det som Jesus sade, att även den rödaste synd kan bli förlåten ifall man ångrar den och förbättrar sig.

– Helvete va' sjysst. Fast jag tror inte på Jesus och sånt. Ifall det finns en Gud så skiter han i mig.

– Jag håller inte med dig om det, men tänker inte tvinga på dig min åsikt.

– Det låter fan OK. Så vad ska jag göra nu då?

– Allt handlar om respekt. Jag antar att du vill bli respekterad. Att din vilja blir respekterad och att du får känna att även du betyder något. Eller hur?

– Ja, för fan. Det är fett säkert att jag vill få respekt.

– Respekt är dock inget man automatiskt har rätt till. Det är något man måste förtjäna först. Och man förtjänar det genom att visa respekt.

Therese funderade på vad Ruth hade sagt. Det tog en stund innan hon riktigt förstod vad hon menat. Då tänkte hon: ”Fan, det här bara samma skit som vanligt. Hon menar att jag måste lyda allt hon säger för att visa att jag 'respekterar' henne. Samma jävla skit som alla andra säger, bara med andra ord”. Knappt hade hon tänkt färdigt förrän Ruth fortsatte.

– Naturligtvis är det här med respekt dubbelsidigt. Så samma sak gäller förstås för mig. Så för att *jag* skall förtjäna *din* respekt så måste jag först visa dig respekt, inte sant?

Det kändes plötsligt som om någon slagit Therese i huvudet med en hammare. Allt snurrade runt medan hon bearbetade vad Ruth just sagt. Efter att ha processat vad hon just hört så svarade hon.

– Så du menar alltså att du har rätt att behandla mig som skit, eftersom jag behandlat dig som skit hela tiden?

– Nej, inte alls. Det omvända gäller inte. Du måste behandla den andra med respekt oberoende av hur han eller hon behandlar dig. Jag hoppas verkligen att du

tycker att jag hela tiden behandlat dig med respekt. För ifall du inte håller med om det så har jag misslyckats, och i så fall ber jag om ursäkt.

– Nej för fan. Du har hela tiden varit sjysst. Så in i helvete sjysst trots att jag varit, tja, respektlös mot dig.

– Men det sista kommer att bli annorlunda nu, hoppas jag?

– Ja, för fan. Så länge du är sjysst mot mig så ska jag vara sjysst mot dig.

– Så du ställer upp på det här med att visa ömsesidig respekt till varandra?

– Så in i helvete rätt. Jag är med till hundra procent. Respekt är viktigt som fan.

– En annan sak som är viktigt är att lyssna. Man har två öron och en mun, det betyder att man skall lyssna dubbelt så mycket som mar pratar. Så om jag till exempel ger dig ett förslag rörande något betydelsefullt, så är det viktigt att du verkligen lyssnar på det.

Therese rynkade på ögonbrynen lite, så Ruth fortsatte snabbt.

– Jag menar inte att du måste följa förslaget, men att du måste se till att du först förstår vad det innebär. Om du tycker det är bra, då följer du det. Annars så ifrågasätter du förslaget och kommer med motargument. Det kan ju vara så att jag inte förstår din situation, och att förslaget därför inte är så bra och vi kastar då bort det. Men kanske har du inte förstått varför jag ger det, och kanske är bakomliggande orsak bra, men metoden jag föreslår är dålig. Vad jag menar är att vi helt enkelt lugnt och sakligt diskuterar förslaget tills vi är överens. Hur tycker du det låter?

– Visst, det låter fan vettigt. Särskilt det där om att alla förslag går att snacka om. Samtidigt innebär väl det att du måste lyssna på mig ifall jag kommer med något jävla förslag?

– Självklart gäller även det i båda riktningar. Jag är alltid öppen för alla förslag, bra som dåliga.

– Så om jag säger att det där förbannade pappret med alla reglerna som sitter på väggen är jävligt respektlöst mot mig, lyssnar du då?

Ruth hämtade pappret med regler som Ronald satt upp på anslagstavlan och lade det på bordet framför dem båda.

– Är det här pappret du menar? På vilket sätt är det respektlöst?

– Alltså, jag är ett förbannat rötägg, men jag är inte en idiot. Jag behöver inte en massa skitregler som bestämmer över mig. Tror du inte jag fattar själv vad som är bra och vad som är åt helvete?

– Låt oss göra så här då, Therese.

Ruth skrev längst upp på pappret ”Regel 1: visa respekt mot alla i huset”. Sedan skrev hon på nästa rad ”Regel 2: lyssna på förslag och diskutera dåliga förslag”.

– Du vet att reglerna inte gäller bara för dig, utan för alla. Ställer du upp till hundra procent på de här två reglerna i alla fall?

– Ja för fan. Vi har ju för fan redan snackat om de där. Det där är två förbannat bra regler.

Sedan strök Ruth över ordet ”Regler” som var som rubrik till resten av pappret och skrev i stället dit ”Förslag”. Therese trodde inte sina ögon och funderade på vad det innebar.

– Så, nu är de enda regler som finns kvar de två som vi är överens om.

– Du menar seriöst att alla andra jävla regler numera bara är förslag?

– Det är det jag menar. Gällande från och med nu.

Therese tittade på henne med förvåning. Sedan gick det upp för henne vad det hela innebar i praktiken.

– Helvete, du är bra lurig du. Det innebär ju enligt regel två att jag måste tänka igenom hela förbannade pappret och diskutera det jag inte diggar.

– Exakt så är det. Har du något problem med det?

– Kanske inte. Vänta lite.

Therese fick en fundersam min medan hon läste igenom pappret ordentligt för första gången.

– Ta den här förbannade regeln att jag måste vara hemma här redan klockan sju på kvällen. Hur fan ska det fungera ifall jag till exempel vill gå på bio med en kompis? Måste jag titta på barnfilm på matinétid, eller vad fan? Lite slack måste väl ändå finnas?

– En mycket bra synpunkt. Det handlar ju bara om varför man kommer hem sent och vad man gör. Jag skriver till ”eller efter överenskommelse” på punkten. Så om du vill gå på bio så säger du bara det i förväg, så får du komma hem senare den dagen.

– Skitbra. Sedan är det den här knasregeln att jag inte får lämna huset utan vuxet sällskap. Vad är det för skit, kan jag inte gå och shoppa ens utan en förbannad barnvakt? Och Diana går ju fan ut varenda dag med barnvagnen.

– Du har så rätt igen, Therese. Det här gäller mest mindre barn. För dig och Diana handlar det väl mest om vad ni gör ute, och vem ni har sällskap med. Jag menar, du går ju redan själv till skolan. Vi skriver till samma kommentar där.

– Wow, det funkar fan ta mig det här med att diskutera med dig. Så om jag vill gå ut med Diana när hon vallar sin unge, så är det OK?

– Så länge Diana inte har något emot det, så har jag inget emot det, Therese.

– Ett annat förslag, Ruth. Sluta för fan att kalla mig för Therese. Jag hatar det djävla namnet, för morsan kallar mig det. Kalla mig Tess i stället.

– Naturligtvis, Tess. Det skall jag göra. Ursäkta att jag inte vetat om det förut. Jag vill behandla alla mina barn med respekt, och då är det viktigt att man blir kallad det man vill och inget annat. Det lät trevligt när du kallade mig ”Ruth” i stället för ”bitch”, så du får gärna fortsätta med det.

– Alright, Ruth, deal. Fast du måste sluta snacka om mig som ”barn”, för jag är ingen förbannad unge längre.

– Jag använder inte ordet ”barn” i nervärderande syfte, bara som motsats till ”vuxen”. Vad tycker du jag skall säga i stället?

– Kalla mig för ”ungdom” så blir det skitbra.

– Låter bra. Du och Diana är ungdomar, jag och Ronald är vuxna och Viola och Mia är barn. Apropå Mia så har hon stått utanför köksdörren ett tag och väntat på dig.

– Visst fa... sjutton. Hennes barnprogram börjar nu. Fett skönt att vi kunde snacka lite.

– En sista sak innan du går, Tess. Jag vill vara tydlig med att jag inte har några problem alls med hur du pratar eller hur du ser ut, men andra skulle kunna uppfatta det som respektlöst. Du har ju redan visat att du kan prata vårdat när Mia är i närheten. Det är i ditt eget intresse att prata vårdat och se vårdad ut även i andra sammanhang, i skolan eller i affärer till exempel. Det gör att du får mera respekt från din omgivning.

Tess svarade inte, med funderade på vad Ruth sagt. Hon tog Mias utsträckta hand och gick in i vardagsrummet för att titta på hennes barnprogram. Snart kom också Diana hem från sin promenad samtidigt som Ronald kom hem från jobbet efter att ha jobbat över igen. Ruth pratade med Ronald om vad hon och Therese hade diskuterat tidigare medan han åt en försenad middag. Ronald väntade tills Mias program var slut och gick sedan in i vardagsrummet.

– Tess, jag skulle bli glad ifall du och jag kan ha ett litet samtal.

– Jag måste hjälpa Mia att komma i säng först, läsa saga för henne och säga godnatt. Du får vänta.

Ronald sade att det var inga problem, och satte sig i vardagsrummet för att läsa ett magasin så länge. Therese hjälpte först Mia att borsta tänderna, sedan fick hon på henne nattkläder. Efter lite tjat så gick hon med på att Mia låg i samma säng som Therese den här natten också. Hon läste en saga för henne och pussade henne godnatt igen. Till slut var Therese klar med hela kvällsproceduren och kom in till honom och tittade stadigt på honom. Han hade lyssnat på hela proceduren med Mia och förundrats både hur Mia hade fått förtroende för Therese och ännu mera hur Therese tog hand om Mia som om hon vore en dotter.

– Nå, vad är det som är så viktigt?

– Så viktigt vet jag inte om det är, men jag är tacksam för att du kom in hit för att prata lite. Ruth har berättat vad ni diskuterade tidigare, och att det var på ditt initiativ. Det är fantastiskt bra att du tog det initiativet, det visar på ett stor inre styrka från din sida, Tess.

Therese svarade inte men kände den där värmen i kroppen igen.

– Jag har också sett pappret med regler som Ruth har kladdat på. Du skall veta att det finns flera barn och ungdomar, mest ungdomar faktiskt, som har försökt slå split mellan Ruth och mig för att få egna fördelar. Vi har därför sedan länge kommit överens om att vi alltid skall stötta varandras beslut, vare sig vi håller med eller inte. I det här fallet håller jag inte med om de ändringar som hon har gjort, men de gäller ändå eftersom hon har bestämt det.

– Vad är det för fel på ändringarna då? Hon och jag är överens.

– För att förklara det måste jag först berätta vad vi har för överenskommelse med socialen. Vi har bett om att få jourbarn, eller ännu hellre fosterbarn, som är just barn. Helst i förskoleålder. Så för ett barn runt Mias ålder så innebär ”visa respekt” inte så mycket. Det är därför jag har skrivit alla reglerna. För en ungdom i din ålder räcker det med ”visa respekt”, för du förstår att det innebär bland annat alla de där reglerna som jag skrivit på pappret. Därför behövs egentligen bara en regel för dig och Diana.

– Det finns faktiskt två regler, den där om att lyssna på förslag också.

– Egentligen är den regeln också onödig. Om man visar respekt så lyssnar man på den som pratar, inte sant?

– Kanske det. Men det där pappret är ändå korkat.

– På vilket sätt?

– Jo det är ju menat för fyraåringar, typ. Men fyraåringar kan ju inte läsa. Så det är korkat att ha ett papper som bara gäller för dem som inte kan läsa det.

Ronald tittade häpet på henne några sekunder. Sedan skrattade han glatt.

– Vet du vad, Tess. Du har fullständigt rätt. Pappret är och har alltid varit korkat. Tänk att jag behöver dig för att förstå det. Men vet du vad jag har lagt märke till, Tess?

– Nej det vet jag inte. Men jag har lagt märke till att du kallar mig ”Tess” numera och inte ”Therese”. Jag diggar, det är respekt.

– Du har ju förklarat för Ruth att du vill bli kallad ”Tess”, så visst, det är viktigt att respektera det. Det jag lagt märke till är att trots att du klagat på reglerna sedan du kom hit, så har du trots allt följt dem för det mesta. Jag vill att du ska veta att jag har uppskattat det, och tycker det är mogen och bra av dig.

Therese kände värmen igen. Ännu mera beröm! Hon log och svarade:

– Alltså, det är enkelt. Ni har inte jävlats med mig, så då ville jag inte jävlas med er. Andra har tjafsat och uppfört sig som idioter, och då reagerar jag genom att skita i vad de säger.

– Den kommentaren tar mig till den viktiga anledningen till att jag vill prata med dig nämligen din attityd. Det jag kommer att säga, det är för din egen skull, inte för min skull.

– Här kommer det, tänkte Therese högt.

– Jag har förstått att du har en stark personlighet, du är viljestark och egensinnig. Du vill inte lyssna på andra utan gör vad du själv vill. Diana är raka motsatsen, foglig, lydig med en försiktig framtoning.

Therese rynkade lite på ögonbrynen. ”Nu kommer han att säga att jag skall bli mer som Diana”, tänkte hon. ”Aldrig i livet”. Men Ronald chockade henne i stället genom att säga det motsatta.

– Min uppmaning till dig är att absolut inte ändra på vem du är, utan fortsätta att visa attityd. För världen tillhör de starka, inte de svaga. Jag är helt övertygad om att du kan nå hur långt du vill, ifall du sätter den sidan till. Ja, betydligt längre än Diana kan komma. Hon kan också lyckas, men du har större möjligheter.

Therese drog efter andan. Vad i hela friden sitter han här och säger?

– Samtidigt, Tess, är det viktigt att tänka på att den som är stark måste vara snäll. Det du bör göra att att använda din styrka i första hand för att hjälpa andra, inte för att få som du vill.

– Varför i hela friden...

– Jag skall ge ett exempel. Anta att det finns en udda tjej i skolan som mobbas och du använder din styrka för att hjälpa henne så hon inte mobbas mera. Sedan om kanske tio år så har du hittat ditt drömjobb, men problemet är att chefen inte gillar din bakgrund. Så upptäcker du att den här tjejen jobbar där, och hon talar väl om dig för chefen. Plötsligt så har du fått jobbet! Då är du tacksam för att du var snäll mot henne när hon blev mobbad i skolan.

– Hrmm.

– Alltså, även om man är stark nog att dra sig själv framåt, så är man aldrig lika stark som man blir ifall fem andra personer hjälper en att dra. Så var snäll mot andra, så kommer de att vara snälla mot dig senare, när du behöver dem.

– Hrmm.

– Får jag ställa en nyfiken fråga? Jag har flera gånger lagt märke till att du ibland svarar ”hrmm”. Menar du med det att du håller med eller inte? Om du ursäktar att jag frågar, alltså.

– Well, alltså. Jag antar att jag bara menar att jag inte kommer på ett bra svar. Det du sagt är kanske rätt, men jag vill inte erkänna det, typ.

– Alright, det låter vettigt. En sista sak jag skulle vilja ta upp med dig är Mia. Vad är det du har för relation till henne egentligen?

– Alltså, jag vet inte vad som hänt där. Jag bara lät henne sova i min säng en natt för att få tyst på henne, och nu har hon, typ, klistrat sig till mig. Jag fattar inte vad som hänt, faktiskt.

– Det som har hänt är att Mia blivit trygg med dig. Situationen är dock betydligt allvarligare än att hon verkar tycka om dig. Hon är ett mycket stört barn, som verkar ha allvarliga sociala problem i relationen till framför allt vuxna. Hon mår så

dåligt som en fyraåring kan göra, och känner sig helt vilse i världen och så otrygg som det går att känna sig.

– Jag fattar att hon också är fucked up. Men jag vill inte henne illa, det är bara det att hon inte vill lämna mig ifred. Inte för att jag har något emot det själv, egentligen. Det är rätt mysigt att hänga med henne och jag diggar faktiskt att hon verkar vilja att jag tar hand om henne.

– Det är skönt att höra att du inte har något emot att ta hand om henne. Vad du har gjort med Mia är närmast ett mirakel. Du har lyckats att få henne ut från sitt rum och till och med fått henne att skratta lite ibland och känna sig trygg tillsammans med dig, och till och med acceptera Ruth till viss del. Jag kan inte nog uttrycka hur fantastiskt bra det du gör med Mia är, och jag är oerhört stolt över dig. Fortsätt bara göra det du gör, så är både jag och Ruth oändligt tacksamma på dig. Du har verkligen visat en sida av dig själv som är helt fantastisk.

Therese tittade förvånat på honom och kände den där värmen sprida sig i kroppen igen. Wow, han öste verkligen på med beröm den här gången! Hon tackade honom och gick till sitt rum för att fundera.

Ronald tittade efter henne. Han kände sig övertygad om att hon skulle förbättra sig nu. Hon hade ju redan slutat svära nästan helt. Therese gick och lade sig med ett stort leende i ansiktet. För första gången som hon kunde minnas så kände hon sig glad. Hon tittade på Mia som låg och sov bredvid henne och kände en ovan känsla av ömhet till den här lilla flickan.

~ ~ ~

Dagen efter gick Therese runt i skolan som i ett rus, ovan över att få respekt hemma. Vid middagsbordet så frågade Ruth hur det varit i skolan. Den här gången svarade hon gärna och snart satt de alla och småpratade med varandra. Det kändes så egendomligt att sitta vid matbordet bara umgås, men samtidigt kändes det så bra. ”Vad är det som händer med mig egentligen”, tänkte Therese. Efter maten så förberedde Diana sig för att gå ut med Viola som vanligt, men hejdades av Therese.

– Diana, vänta lite. Vad säger du ifall jag hänger på? Jag kvävs härinne!

Diana stannade och tittade osäkert på Therese.

– Är du säker på att Ruth går med på det?

– Visst, jag kollade igår.

Mia hade hört hur de pratade och kom springande.

– Tant Tess! Får jag också följa med? Snälla Tant Tess! Snälla! Snälla!

– Visst, antar det. Vi måste bara fråga Ruth först. Kom, Mia så frågar vi!

Diana tittade på dem i förvåning efter Therese som gick in till Ruth. Hade Therese börjat fråga Ruth om lov nu? Och vad var det här med ”Tant Tess”? Vad hade hänt egentligen?

– Det gick bra, sade Therese när hon kom tillbaka efter några sekunder. Du måste ha lite mera kläder bara, Mia, det är fortfarande kallt ute. Kom så går vi och letar efter något att ta på dig.

När Mia och Therese kom tillbaka så stod Ruth tillsammans med Diana och väntade vid ytterdörren.

– Har så kul nu, tjejer! Tess, du håller koll på Mia, antar jag?

Snart gick de fyra tjejerna trottoaren fram. Diana puttade barnvagnen med Viola medan Mia gick bredvid Therese med ett stadigt tag om hennes hand.

– Om det inte spelar någon roll för dig, Diana, skulle vi kunna gå till någon lekplats för Mia?

– Jag brukar ofta gå till parken, och där finns en lekplats. Låt oss gå dit.

När de kom fram till lekplatsen så vågade inte Mia lämna Therese, så hon följde med in på lekplatsen. Medan Diana tittade på så åkte de rutschkana och gungade tillsammans. Hon kunde inte avgöra vem av dem som tyckte det var roligast. Therese levde verkligen upp och verkade blivit barn igen. Det var uppenbart att ingen av dem hade lekt särskilt ofta på lekplatser. När Diana såg att Therese var nästan överdrivet vaksam över Mia så tog hon barnvagnen och gick runt hela parken. De höll fortfarande på att leka när hon kom tillbaka.

– Har ni lekt färdigt snart, Tess? Jag tänkte gå hem nu.

– Vi kommer också. Jag börjar bli trött.

– Bara liten stund till, Tant Tess. Snälla?

– Du får åka en gång till på rutschkanan, sen går vi hem. Annars missar du ditt program på TV. Vi kan gå hit igen imorgon, om du vill.

– Ja, ja, det vill jag.

Mia sprang iväg och åkte en sista gång medan Therese som vanligt stod under för att skydda henne ifall hon skulle trilla. Diana imponerades både av hennes omsorg, och av att hon både bestämt och vänligt fick Mia att lyda. Efter ett par minuter gick de alla hem igen.

– Diana, du kan gå in till Ruth och rapportera medan jag hjälper Mia av med ytterkläderna.

– Rapportera vad? frågade hon.

– Jag är inte dum, vet du. Tror du inte jag förstår att Ruth bad dig hålla ett öga på ifall jag passar Mia ordentligt?

– Tja, jo, hon sade faktiskt något sånt.

Ruth fick sin rapport och blev nöjd att hon åter följt sin magkänsla i stället för att lyssna på sin hjärna. De närmsta dagarna upprepades rutinen med att de gick till parken direkt efter kvällsmaten och sedan satte de sig framför TVn för att titta på Mias barnprogram tillsammans. Enda skillnaden var att Therese lyckats få Mia att känna sig trygg i sitt eget rum, så numera sov de i var sina sängar. Det var däremot forfarande Therese som läste saga och sade godnatt till henne, och det var också Therese som väckte Mia varje morgon och såg till att hon fick på sig rena kläder.

På lördagen så ropade Ruth in Diana och Therese i köket. När de kom in så fick Diana några sedlar i handen.

– Här, Diana, är din månadspeng. Du ville ju köpa en ny klänning. Och här har du samma summa, Tess. Egentligen är du inte fosterbarn utan bara jourhemsplacerad här. Konstigt, förresten, att de inte återkommit om dig. I vilket fall

som helst så känns det orättvist ifall du inte skulle få månadspeng också. Så varsågod.

Therese fick också en liten bunt med sedlar. Hon tittade på dem som om hon aldrig sett pengar förut. Det här var första gången hon fick månadspeng så hon måste sett lite förvirrad ut.

– Jag vet att Diana tänkte ta bussen ner till stan idag för att köpa sin klänning. Varför följer du inte med henne, Tess, och tittar efter några nya kläder som du tycker om, eller vad du nu känner för att köpa? Jag kan passa Viola och Mia så länge, så ni slipper tänka på dem.

Medan de åkte bussen in till stan funderade Therese vad hon skulle göra med sina pengar. När hon fick syn på ett gathörn genom bussfönstret kom hon på vad hon ville.

– Diana, vi hoppar av här, ropade hon.

– Men det är två hållplatser kvar till shoppinggatan.

– Jag har ett ärende här. Kom nu.

Diana vågade inte säga emot. Hon blev allt mera orolig när Tess gick in i en smal, skum gränd som Diana aldrig varit i. Det såg farligt ut här, men Tess bara drog vidare och hon hängde på. Hon försökte lönlöst protestera när Tess gick in till en tatuerings- och piercingsalong som såg riktigt skum ut.

– Hej, Pierre! Det var ett tag sen sist!

– Det var det verkligen, Tess! Vad kan jag fixa till dig idag då? Du har inte så mycket plats kvar för mera piercing, ifall du inte vill ha en någon annanstans på kroppen.

– Nej, det är faktiskt tvärt om, Pierre. Jag undrar ifall du kan ta bort all min piercing? Det är ju du som satt in allting.

Pierre hade varit med förut, så han ställde inga frågor. Therese satte sig i en stol och han plockade försiktigt bort allt med en tång. När han var klar så betalade Therese vad han begärde. Hon gjorde en grimas när hon såg att det mesta av hennes pengar försvann.

– Så, Diana. Nu är jag klar, visa mig vägen till din affär!

– Det är neråt den där gatan. Oväntat att du tog bort all piercing, men trevligt. Tess, jag undrar bara en sak.

– Vad då?

– Nu när du tagit bort din piercing, varför inte fixa håret också? Det ser ut som om det skulle behöva en hårtvätt och klippning.

– Det är möjligt, men mina pengar räcker nog inte till det också.

– Vi kan gå till min vanliga skönhetssalong. De kan nog ge oss ett bra pris, och jag kan hjälpa till ifall pengarna inte räcker.

Tess funderade medan de gick. Idén var inte alls dålig, så hon följde med till salongen och blev presenterad av Diana.

– Så, Tess. Hur vill du ha ditt hår? frågade frisörskan.

– Överraska mig, svarade hon.

– Är du säker, Tess, undrade Diana. Spelar det ingen roll vad de gör?

– Jag litar på att ni gör det snyggt och att ni vet bättre vad som passar mig. Bara ös på, jag lovar att inte bli arg om jag inte är nöjd. Det växer väl i värsta fall ut igen.

Therese fick först sätta sig ner vid ett handfat där frisörskan började tvätta hennes hår. Tatueringen i ansiktet började rinna så hon insåg att den inte var äkta. Hon tvättade försiktigt av ansiktet också. Sedan borstade hon ut håret och började klippa och styla det. Under tiden hade Diana gett sig iväg för att köpa sin klänning medan de jobbade på Therese.

– Vill du jag skall snygga till ditt ansikte lite också, frågade en annan frisörska.

– Vad menar du med ”snygga till”?

– Alltså, din tatuering har ju försvunnit, men du verkar ha haft piercing lite här och där. Jag skulle kunna lägga på lite makeup för att dölja spåren.

– Jag vet inte riktigt. Det är liksom inte jag som betalar allt.

– Bekymra dig inte om det. Det är gratis, jag tar bara lite av mitt privata smink.

– Men varför gör du det?

– Det ser ut som om du vill få en sorts nystart, med ny frisyr, ingen piercing, ingen tatuering och så vidare. Känner bara att det skulle vara kul att hjälpa till lite.

– Okey, kör hårt då, svarade Therese med lika delar förvåning och glädje.

När Diana kom tillbaka så kunde hon först inte se Therese där hon satt på en stol och väntade. Det var inte förrän hon ställde sig upp och gick fram till Diana som hon kände igen henne.

– Wow, Tess. Vilken skillnad. Du har blivit riktigt snygg. Kom här och kolla själv!

Diana drog fram Therese till en stor spegel. Therese hade inte tittat så noga men nu såg hon för första gången sig själv i helfigur. Hon hade ju sett sitt huvud men inte resten av kroppen. Hon fick plötsligt en impulsiv idé.

– Diana, jag skulle vilja be dig om en sak till. Skulle jag kunna låna din klänning, bara på vägen hem?

– Öh, alltså. Jag har just köpt den och så. Helst inte, men...

– Det är okey, Diana. Jag skall inte tvinga dig att låna ut din nya klänning. Men vad säger du om jag lånar den som du har på dig och du tar på dig den nya?

Det gick Diana med på, så de gick in på en toalett och bytte kläder. Therese tryckte ner sina smutsiga, trasiga jeans och t-tröja i en papperskorg och sedan tog de bussen hem igen. Diana berättade på vägen hem att Ruth hade messat massor med gånger för att fråga varför det tog så lång tid. Hon verkade orolig för att något inte var som det skulle.

Hon var faktiskt orolig för att Therese hade hittat på något olämpligt, som att kontakta sitt gamla gäng igen. Ruth förstod att Diana inte skulle klara av att kontrollera Therese ifall hon bestämde sig för att göra några dumheter. Samtidigt trodde hon egentligen det, men säker var hon inte.

När de kom in i huset så stod därför Ruth och väntade. Först gick Diana in och Ruth berömde henne till den nya klänningen. Sedan klev Diana åt sidan och Ruth fick se hur Therese såg ut nu. Hakan föll ner och hon gav till ett utrop av glädje.

– Wow, Tess. Du ser helt fantastisk ut! Jag hade väl aldrig kunnat drömma om att få uppleva något sådant här. Herregud, jag är imponerad. Fantastiskt glad för din skull. Ronald, kom hit! Kolla det här otroliga.

Ronald kom ut från arbetsrummet och frös fast när han kände igen Therese. Till hennes förlägenhet granskade han henne från topp till tå och visslade till mest av överraskning.

– Helt otroligt. Det är som en helt ny person, inte sant Ruth.

– Jag håller fullständigt med dig, Roland. Tess ser helt fantastisk ut nu.

– Alltså, Tess. Jag har inte med ett ord sagt något om din piercing eller annat om ditt utseende. Så den här fantastiska förändringen är helt din egen idé. Du har verkligen gjort mig lycklig idag, Tess.

– Alltså, håll käft... tyst med er alla. Jag har bara fixat till mig lite för att jag ville göra det. Det är ingen stor sak.

– Kom inte och säg att inte är stort, invände Ronald. Det är viktigt för självkänslan hur man ser ut, att man är nöjd med sig själv och att man ser att andra tycker om vad de ser.

Mia kom springandes när hon hörde rösten av Therese. Hon tvärstannade också och såg förvirrad ut i några sekunder. Då sträckte Therese ut sina armar mot henne och poletten trillade ner. Hon tjöt till av förtjusning och kastade sig om hennes hals. Therese lyfte upp henne och frågade:

– Nå, Mia. Hur tycker du att Tant Tess ser ut nu då?

– Du är jättesnygg, Tant Tess. Nu kommer ingen att bli rädd för dig längre.

– Nej, det stämmer nog, skrattade Therese.

Stämningen hade aldrig varit bättre på familjehemmet. Therese mådde bättre än hon kunde minnas att hon någonsin gjort. På något sätt kändes det som om

hon kommit hem nu, mera hemma än hos sin egen mamma. Mia hade börjat skratta nu och Diana och hon var goda vänner, trots att de var så totalt olika personligheter. Och Ruth och Ronald? Hur knasigt det än var så började hon känna det som om de var hennes riktiga föräldrar. Den natten sov hon bättre är någonsin.

~ ~ ~

Lite drygt en vecka senare fyllde hon år. När hon vaknade låg hon kvar i sängen några minuter och undrade ifall någon annan skulle komma ihåg den. Troligen inte, tänkte hon, eftersom hon i praktiken aldrig blivit firad. Någon enstaka gång hade hennes mamma varit nykter nog att ge henne en present, men för det mesta hade hon varit för full för att ens minnas hennes dag. Då hörde hon hur någon knackade på dörren.

– Jag är vaken redan, Ruth. Kommer snart.

– Får jag komma in? frågade Ronald.

Therese log lite. Det kändes fantastiskt att till och med Ronald var så noga med att fråga om lov att komma in i rummet, trots att det var deras hus. Hon kastade på sig klänningen som Diana hade gett till henne efter att hon lånat den.

– Visst, kom in bara. Jag är påklädd.

Dörren öppnades och Ronald och alla de andra kom in i rummet, sjungades. Ruth höll i en tårta med fjorton ljus och alla hade var sitt paket i handen. Therese trodde inte sina ögon och fick tårar i dem till sin egen stora förlägenhet.

– Vad i hela friden håller ni på med? utropade hon när de sjungit färdigt.

– Det är din fölsedag ju, Tant Tess, sade Mia.

– Grattis på fjortonårsdagen, sade Ronald och räckte över en ny gitarr. Jag var för lat att slå in den här, och med tanke på vilken form paketet hade fått så hade du gissat direkt vad det var i alla fall.

– En gitarr! Wow, det är en fantastisk present. Jag ku... kunde aldrig ana...

– Jag har ju sett att du försökt spela på din gitarr, trots att det är sönder.

Det var uppenbart för alla att hon var rörd till tårar. Hon kramade Ronald varmt och tackade honom.

– Här är min present, sade Ruth och lämnade över en stort, mjukt paket.

Hon öppnade paketet och fick fram en hel hög med kläder. Det var både fina blusar och snygga långbyxor.

– Du har ju lånat kläder av Diana de senaste veckan, så jag tänkte att du skulle vilja ha lite egna, snygga kläder.

– Det är alldeles för mycket...

– Du ska inte känna så. Jag måste erkänna att vi har köpt allting på second hand butiker, så det har inte varit så dyrt. Med det är väl tanken som räknas, eller hur?

– Här har du min present, Tess.

Diana räckte över sitt paket som hon slet upp och plockade fram ett makeup-kit med diverse olika smink och tillbehör.

– Inte för att jag tycker du är ful eller så, men jag tycker själv om att sminka mig lite när jag går till skolan.

– Tack så mycket, Diana. Jag uppskattar det verkligen.

Mia hade till Thereses stora förvåning vågat följa med de andra utan att Therese hade varit med. Nu var det hon som blygt lämnade över sin present, i ett rätt dåligt inslaget paket. Therese öppnade paketet och fick fram en teckning av kritor som Mia hade gjort som föreställde henne och Therese hand i hand inramad av ett stort hjärta.

– Tack, Mia. Det här är faktiskt den bästa av alla presenterna, även om jag älskar alla presenter. Jag älskar dig också, Mia! Och det gäller er alla!

Hon kramade först Mia, sedan alla de andra.

– Ni är alla helt fantastiska. Det här är min bästa födelsedag någonsin. Jag hade inte väntat mig att någon skulle minnas det och definitivt inte trott jag skall få några presenter. Wow, jag som trodde att jag inte skulle kunna må bättre!

– Nu får ni alla göra er klara för skolan, sade Ronald. Frukosten är klar och vi får alla snabba på lite. Jag kör er till skolan idag, så vinner ni lite tid.

Therese svävade på moln hela dagen i skolan. Det kändes nästan som om hon var hög, trots att hon inte använt vare sig knark eller alkohol en hel månad.

KAPITEL 13

Komplikationer

Leonard var lyckligare än någonsin. Hans relation med Diana hade vuxit sig allt starkare. Dessutom hade det visat sig att hans rädsla för att Viola skulle komma mellan honom och Diana hade fallit på skam. Snarare hade relationen blivit ännu starkare, och det hade också visat sig att det var både spännande och roligt att umgås med en nyfödd baby.

Den här dagen blev det däremot inte så roligt när han kom hem från att ha hälsat på hos Diana och Viola. Hans föräldrar tittade strängt på honom att han direkt insåg att han gjort något fel. Fast han rådbråkade sin hjärna kunde han inte komma på vad det var. Hans pappa började strängt.

– Leonard, kan du förklara var du har varit efter skolan idag?

– Jag har väl redan sagt det. Hemma hos en klasskompis bara.

– Kan det vara så att denna klasskompis är en flicka? Och kan det vara så att hon dessutom är din flickvän?

– Ja, jo, eh. Kanske...

– Berätta sanningen nu, sade hans mamma strängt. Jag pratade med mamman till en av dina klasskompisar, och hon berättade att du brukar vara tillsammans med en flicka. Har du i hemlighet haft en flickvän som du umgås med varje dag?

– Tja, jag antar det.

– Vad heter hon och hur länge har ni umgåtts?

– Hon heter Diana och vi har varit ihop i nästan ett år nu.

– Ett helt år! Och inte ett ord har du sagt om det! Vi har ingenting emot att du har en flickvän, men tycker inte om att du håller det hemligt för oss. Den här klasskompisen påstår dessutom att alla vet att du och Diana till och med är intima med varandra. Men det stämmer väl inte?

– Eh, jag vet inte om jag kan förneka det, liksom.

– Vad, röt han till. Det är oacceptabelt att du går till sängs med en flicka vid din ålder. Yttermera, att vi inte ens vet om henne. Jag vill träffa den här flickan här och nu. Du får ringa henne och be henne komma hit.

– När... när ska jag be henne komma? Till helgen?

– Nej, nu. Nu ikväll. Vi måste reda ut det här per omgående!

Leonard ringde till Diana och förklarade att han var i trubbel och att hans pappa krävde att hon skulle komma över direkt. Innan hon hann svara så tog hans pappa tag i telefonen.

– Hej Diana. Det här är Gilbert, Leonards pappa. Det är jag som vill att du skall komma hit ikväll så vi kan reda ut saker och ting. Du behöver inte vara orolig, vi är inte arga på dig. Vi vill bara förstå vad som hänt, för Leonard har inte sagt ett ord om dig förrän idag. Det är honom som vi är lite arga på.

Diana började darra av oro. Samtidigt ville hon absolut inte att Leonard skulle råka illa ut på grund av henne, efter allt han hade gjort, så hon svarade:

– Jag skall bara kolla med Ruth ifall det är okey att komma.

Det var inga problem, och Ruth gav henne dessutom skjuts dit tillsammans med Viola. Diana hade insisterat på att hon måste ta med sin dotter. Hon ringde på dörren där Leonard stod och väntade och därför öppnade han direkt. Leonard tog emot Viola medan Diana tog av sig jackan. Till hans föräldrars stora förvåning så gav han Viola en puss och hon gurglade lite av förtjusning och verkade inte vilja återvända till sin mamma utan var märkvärdigt nöjd med att sitta på Leonards arm.

– Hej älskling, sade Leonard och gav också Diana en kyss.

Leonards föräldrar stod och gapade av förvåning i vardagsrumsdörren. Snart satt de alla i vardagsrummet. Leonard hade Viola i sitt knä. Viola kramade Leonard och var uppenbart bekväm med att sitta i hans knä. Gilbert såg rasande ut, men kontrollerade med viss ansträngning sin röst.

– Ta det lugnt, älskling, sade Sylvia. Vi vet inte vad som hänt än. Du vet vad du alltid säger om förutfattade meningar?

– Jag vet det, men jag antar att ni två förstår hur detta ser ut. Enligt Leonard har ni varit tillsammans i ett år redan, ni har legat med varandra och nu har ni en baby som uppenbart är fäst vid Leonard. Har du blivit pappa, ovanpå allt annat? Sanningen nu, Leonard!

– Tja, skulle det vara så illa ifall jag verkligen var pappa, pappa?

Gilbert öppnade munnen och såg riktig irriterad ut. Dianas händer skakade av oro, men hon kände ändå att hon måste hjälpa Leonard, nu när det uppenbarligen var han som behövde hennes hjälp.

– Alltså, ja- jag lovar er, herr Langley, att min dotter Viola är inte Lennys biologiska dotter.

– Jag är inte så säker på att det lugnar mig helt. Hur många pojkvänner har du egentligen haft?

– Det är bara Lenny, svarade hon tyst.

– Pappa, jag lovar dig att Diana är en bra tjej på alla vis. Jag tycker inte om att du insinuerar att hon skulle vara en slampa.

– Jag insinuerar ingenting, men du måste väl ändå förstå att det ser konstigt ut när din femtonåriga flickvän kommer hit med en baby som uppenbarligen är hennes egen och som dessutom verkar fäst vid dig.

– Gullet, du måste nog berätta. Ska jag göra det så du slipper?

Diana suckade och fick tårar i ögonen. Hon torkade dem med en näsduk som Leonard snabbt och vant skickade över.

– Nej, Lenny. Jag berättar. Det är kanske på tiden att jag lär mig att prata om det hela. Ashley säger att jag måste prata om det för att komma över det.

– Vem är Ashley? frågade Sylvia. En annan klasskompis?

– Nej, Ashley är min psykolog som jag började gå till efter mitt misslyckade självmordsförsök.

Nu fick Diana båda föräldrarnas fullständiga uppmärksamhet. Herregud, ”psykolog” och ”självmordsförsök”? Det var uppenbart att det fanns någon jobbig historia bakom det här. Långsamt och plågsamt så berättade Diana allt om sin pappa, övergreppen och hur hon blev gravid. Hon förklarade också varför hon försökt ta livet av sig och att hon numera bodde på familjehem medan hennes pappa satt i fängelse för det han gjort mot henne.

– Herregud, flicka lilla, utbrast Sylvia. Vilken fruktansvärd erfarenhet!

– Det är just det här jag alltid försökt lära er barn, sade Gilbert. Ändå var jag en millimeter från att trilla dit själv. Man får inte ha förutfattade meningar utan man måste först ta reda på fakta innan man dömer någon. Jag var ytterst nära att döma dig, Diana, och jag ber om ursäkt för det.

– Jag förstår att det ser konstigt ut. Många i skolan pratar bakom ryggen på oss. De har ju sett mig när jag var gravid, då de har dragit sina slutsatser eftersom de vet att jag och Lenny är tillsammans. Jag ber om ursäkt för det.

– Dumheter, du har ingenting att be om ursäkt för. Vi är inte det minsta arga på dig, eller på det faktum att ni har en relation. Snarare är vi glada för er, och tycker det är roligt att Leonard har en flickvän. Det enda vi är irriterade på är att han hållit det hemligt så länge. Ingen skugga faller på dig, det skall du veta. Det är Leonard som inte uppfört sig som han borde.

– Alltså, det är nog delvis mitt fel. När jag upptäckte att jag var gravid så rasade jag ihop fullständigt. Det var då som Lenny kom och stöttade mig. Och när det kändes som om hela min värld föll samman och jag gick som på ett gungfly som var på väg att sluka mig, så var det bara Lenny som jag kunde klänga mig fast vid. Han var som en klippa, och utan honom hade jag aldrig suttit här idag. När jag mådde som sämst så bad jag honom att inte berätta något för er, för jag orkade

bara inte med det. Sedan, när jag började må bättre, så glömde jag bort att ni inte visste något.

– Jag förstår dig. Det kan inte varit lätt, din stackare, sade Gilbert. Leonard, det enda jag fortfarande är lite besviken på är att du inte litat på oss. Du hade kunnat berätta allt för oss, och vi hade hanterat det på ett bra sätt. Diana hade inte behövt veta att vi vet, men vi hade kunnat stötta dig.

– Kanske det. Jag tänkte inte så långt.

– Nej, i din ålder skall man inte behöva fatta sådana beslut själv. Otroligt att du klarat av att vara Dianas stöd helt ensam, du är ju inte så stark egentligen.

– Diana gjorde mig stark. När hon behövde mig som mest så stålsatte jag mig för hennes skull. Jag har faktiskt varit kär i henne i nästan två år, men inte vågat säga det förrän när hon började gråta i skolan.

– Nåväl, då har vi rett upp allting då, antar jag? sade Gilbert.

– Bara en sak till, sade Sylvia. Du betonade förut att Viola inte är Leonards *bio-logiska* dotter. Det låter som om han är mer än bara din pojkvän.

– Han är också en fantastisk *praktisk* pappa till Viola.

– Jag älskar nog Viola nästan som om hon vore min dotter. Hon förstår ju inte att jag inte är hennes pappa, så i praktiken blir jag hennes pappa. Tyvärr, mamma och pappa. Men jag vill inte släppa vare sig Diana eller Viola.

– Ni är båda två alldeles för unga för att vara föräldrar, svarade Gilbert. Med det finns många andra som fått barn tillsammans i er ålder, och det kan fungera bra. Även det här kommer säkert att gå bra. Det är bara lite överraskande för oss allting. Vi var inte beredda att bli farmor och farfar riktigt än.

– Vet ni vad. Jag tycker faktiskt att Leonard borde ta ett större ansvar som pappa. Vad säger du, Diana, om att låta Viola bo här ibland? Kanske varannan helg? Bara så att Leonard kan lära sig att på riktigt ansvara för ett barn så han kan bli en riktig pappa.

Leonard tittade förvånat på sina föräldrar och sedan på Diana.

– Jag är livrädd över att ha ansvaret för Viola över en helg, men jag var livrädd över blotta tanken att bli pappa förut, medan du var gravid. Men det känns ju riktigt bra nu. Om du går med på det så kan vi väl försöka?

– På ett sätt så vill jag inte. Viola är mitt ansvar, och endast mitt. Samtidigt så tycker jag om när du visar intresse för henne också. Låt oss prata om det i morgon, så får jag tid att fundera på idén.

– En sak till Leonard. Vi har som sagt ingenting emot att du har Diana som din flickvän och att du tillbringar nästan all din tid med henne och Viola. Men jag kräver en sak av dig för att gå med på det. Dina betyg får inte påverkas av ditt förhållande med dem. Kan jag lita på det?

– Det lovar jag, pappa!

– Då tror jag att vi är klara. Jag ber så mycket om ursäkt för att vi tvingade dig att komma hit ikväll. Men jag hoppas att du också tycker det är bra att vi rensat luften nu. Allting är bra nu, och jag önskar er båda två – ja alla tre – lycka till. Kom, jag kör dig hem så du slipper besväret.

Alla fem satte sig i bilen och Gilbert körde hem dem till familjehemmet. Leonards föräldrar presenterade sig för Ruth och Ronald och de pratade några minuter innan de körde hem. Medan de pratade hade Leonard lagt Viola till sängs och fått henne att somna. Därefter åkte de alla hem igen och Diana kände en stor lättnad över att deras relation blivit godkänd även av dem.

~ ~ ~

På måndagen ringde telefonen och Ruth svarade. Det var Brigitte från socialen. Ruth trodde att de äntligen skulle få svar runt Therese, men blev snart införstådd med att det var mera komplicerat än så.

– Hej, Ruth. Det är Brigitte. Hoppas allt är väl med er alla?

– Visst, det är lite upp och ner som vanligt. Mest upp just nu, faktiskt.

– Det låter bra. Jag ringer för att jag har en pojke på sex år som behöver ett familjehem. Ni har ju redan Diana och Mia som fosterbarn och sade ju för nåt år

sedan att ni hellre vill bli fosterföräldrar än jourhem. Visst har ni ett rum ledigt, så det skulle fungera med den här pojken? Eller blir det för många barn?

– Vi har inget ledigt rum. Tess bor ju i rummet i mitten.

– Vem är Tess? Det finns ingenting i datorn här om att ni skulle ha någon annan än Diana och Mia hos er. Ja, förutom Dianas dotter förstås.

– Men Tess har ju varit jourhemsplacerad här av er i nästan fem veckor. Det måste ni väl ändå ha koll på?

– Jag känner inte till någon som heter Tess som skulle bo hos er.

– Therese Fergusson heter hon. Kom hit för runt fem veckor sedan.

– Vänta skall jag kolla. Therese Fergusson, ja här är hennes uppgifter. Men hon ska bo hos sin mamma, står det här. Senaste anteckningen är en och en halv månad gammal, jag skall läsa den.

Brigitte läste anteckningen som Philip hade skrivit. Den var ganska lång, och avslutades med informationen att Therese hade lämnats hos Ruth och Ronald.

– Herregud, här står det. I anteckningen. Men Philip måste ha glömt att ändra status på hennes placering, så därför har det inte flaggats i systemet. Det kanske kan förklaras av tidpunkten på natten då han skrev den. Men ändå är det inte acceptabelt. Jag skall gå till botten med det här, först skall jag bara hitta ett annat familjehem till den här pojken. Vi återkommer under dagen.

Brigitte gick in till Margaret som hon läst var Thereses socialsekreterare för att diskutera problemet. När Margaret fick klart för sig att Therese befunnit sig hos Ruth och Ronald under så lång tid så blev hon förtvivlad.

– Herregud, menar du att vildhjärnan Therese har bott hos din fosterfamilj? Och de har dessutom ett spädbarn att ta hand om. Och en litet flickebarn ovanpå det. Det måste vara fullständigt kaos hemma hos dem! Jag skall genast hitta ett annar familjehem åt brushuvudet. Be dem komma hit med henne i morgon klockan åtta så skall jag ha löst det till dess.

Dagen efter ordnade Ruth och Ronald barnvakt till Mia och Viola och tog med Therese till socialkontoret. Ingen av dem visste riktigt varför de blivit kallade. Un-

der tiden satt Brigitte och läste igenom informationen som fanns i datorn om Therese för att vara förberedd. Margaret hade redan målande beskrivit Therese, och det tillsammans med informationen från akten gjorde Brigitte allt mera orolig för att hon skulle träffa ett fosterföräldrarpar i upplösningstillstånd. Mest oroande var bilderna av Therese som fanns i datorn, med all piercing, tatuering, trasiga kläder och ett hår som ett bergstroll. Hon ryckte till när det knackade på dörren.

– Kom in, ropade hon.

In genom dörren kom Ruth och Ronald och en prydlig tonåring som hon aldrig sett förut. Margaret hade hört stegen och kom också in genom dörren strax efter trion. Hon kände däremot igen tonåringen men fick årets största överraskning.

– Therese! Hej. Wow, vilken skillnad! Jag har då aldrig sett dig så här förut.

Therese bara blängde ilsket på henne. Hon hade aldrig tyckt om Margaret, och nu var hon dessutom irriterad för att hon hade en känsla av att dagens möte skulle bli dåligt för henne. Margaret var van, så hon fortsatte obehindrat.

– Till en början vill jag å hela socialkontorets vägnar be om ursäkt, framför allt till er, herr och fru Clayton. Tydligen har dokumentationen blivit felaktigt utförd, så att Therese här fastnat hos er betydligt längre än hon skulle. Nåväl, det ordnar vi idag. Jag har en fosterfamilj som kommer att ta hand om Therese från och med idag. Visserligen har de deklarerat att de bara vill ha henne högst en vecka, men det ger mig i alla fall tid att hitta något mera permanent.

– Som sagt beklagar vi stort att det här misstaget har gjorts av oss, sade Brigitte. Jag hoppas verkligen att det inte har blivit alltför jobbigt för er två.

– Ursäkten är accepterad, svarade Ronald. Mänskliga misstag görs ibland. Dessutom har situationen inte varit värre än att vi kunnat hantera det.

– Jag undrar ifall jag skulle kunna fråga en sak, sade Therese.

– Det antar jag väl, svarade Margaret lätt förvånad av hennes mjuka röst.

– Jo, alltså. Jag vet att jag är ett rötägg och så, men jag skulle gärna vilja...

– Rötägg är väl att ta i lite, avbröt Margaret. Besvärlig, ja, men inte rötägg.

– Men jag vet att jag har varit respektlös förut, och att du inte känner för att göra mig några tjänster. Men ändå undrar jag...

– Tro nu inte att jag inte vill dig väl. Jag har försökt så mycket att...

Nu var det Therese som avbröt, tydligt irriterad.

– Kan jag inte i varje fall få så pass mycket respekt att jag inte blir avbruten?

– Jag håller med Tess till ett hundra procent, sade Ronald. Enligt min uppfattning uppför ni er respektlöst mot Tess, och hon har inte gjort något idag för att förtjäna det.

Margaret blev pionröd i ansiktet av tillrättavisningarna, särskilt den hon fått av Ronald. Till slut stammande hon ändå fram:

– Vi..., visst, ursäkta då. Varsågod, Therese. Jag skall lyssna nu.

– Tack så mycket, Margaret. Vad jag försökte säga var att jag vet att jag har varit svårplacerad, och jag vet att jag har varit otacksam mot alla fosterfamiljer som du placerat mig hos och uppfört mig illa där. Jag har också varit respektlös mot dig, och ber om ursäkt för det. Men nu är det så att jag känner mig välkommen hos Ruth och Ronald, och har valt att förbättra min attityd såväl som mitt utseende. Jag följer alla Ronalds regler och gör var Ruth ber mig om. Allt detta beror på att jag känner mig respekterad och uppskattad av dem. Vad jag ber dig om, Margaret, nej jag bönfaller dig om att inte ta mig ifrån dem. Särskilt inte till en fosterfamilj som redan deklarerat att de bara kan stå ut med mig i en vecka. Jag vill stanna hos Ruth och Ronald, som familjehemsplacerad. Snälla, hjälp mig bara denna gång, Margaret. Jag har aldrig bett dig om något förut, så överväg att gå mig till mötes denna enda gång så blir jag dig evigt tacksam och lovar att jag aldrig skall ställa till med bekymmer för dig igen.

Margaret tittade på henne, chockad ända in till ryggmärgen. Inte bara var detta första gången som Therese hade pratat så mycket i sträck. Hon pratade dessutom både respektfullt och vårdat. Det som var mest förvånande var att hon bad om att bli familjehemsplacerad istället för att bli hemskickad till sin mamma. Margaret hade inte ens hämtat sig än från hennes nya utseende, och nu denna välta-lighet och ändrade attityd.

– Wow, det där var oväntat på så många olika plan! Först vill jag säga dig en sak, Therese, och jag säger detta respektfullt. Mitt jobb är att hjälpa barn som har fått problem, och jag är bara tillfredsställd när jag lyckas hjälpa någon. Tyvärr har jag aldrig lyckats med dig, vilket får mig att må dåligt och jag brukar oftast till och med svårt att sova natten efter jag placerat om dig. Det enda jag önskar är att du skall trivas och få en chans till en bra framtid. Jag ser problemen som jag haft med dig som mitt misslyckande, och inte som ditt fel.

– Tack för det, Margaret. Så får jag stanna hos dem, då?

– Först vill jag ställa några frågor till dig i enrum, Therese, flikade Brigitte in. Om det inte är något problem för dig.

– Sedan vill jag ställa några frågor till Ronald och Ruth, helst också i enrum, fortsatte Margaret.

– Alright, då går vi ut i väntrummet så länge medan ni pratar med Tess.

Ronald och Ruth lämnade rummet och Margaret studerade noga Therese som om hon aldrig sett henne förut. Hon besvarade lugnt blicken utan att återfå sin ilskna min som Margaret var så van vid. Med det var Brigitte som först tog till orda.

– Okey, Therese. Nu är det så att jag inte känner dig alls, annat än via dokumentationen om dig. Den är tyvärr inte trevlig. Enligt den har du tydligen varit helt emot alla auktoriteter och vägrat följa regler på alla familjehem du varit placerad på och ständigt hamnat på kollisionskurs med föreståndarna. Nu är det så att jag känner Ronald och Ruth väldigt väl, jag har jobbat tillsammans med dem och placerat barn där under tiotalet år. Jag vet att Ronald är väldigt sträng och noga med sina regler. Han har till och med skrivit ner en lista med regler på ett papper som sitter på anslagstavlan.

– Jo, jag vet det. Han har gått igenom alla regler med mig.

– Jag får bara inte ihop din avsky mot att följa regler med hans hårda krav på att följa regler. Kan du förklara varför inte du och Ronald frontalkrockar?

– Det är sant allt det du säger. Samtidigt går det att diskutera reglerna med honom. Han har ett sätt att lugnt och respektfullt diskutera i stället för att bara kräva att man lyder. Och ifall man inte gillar en regel, så går den att förändra under diskussionen. Och nu så har han faktiskt tagit ner det där pappret. Han har verkligen visat för mig att han bryr sig om mig på riktigt. Även Ruth har tydligt visat att hon bryr sig om mig. Ingen annan har gjort det förut. Och jag menar *ingen*.

Therese tittade menande på Margaret.

– Outch, det där gjorde ont, sade Margaret fast med ett leende.

– Är det inte heller några spänningar mellan dig och de andra barnen som bor där?

– Nej, det går bra. Diana är en mes på alla sätt, men hon är sjysst. Viola är underbart söt och Mia har nästan blivit som min dotter.

– Vad menar du med det? Dotter?

– Tja, det är jag som hjälper henne med kläderna, tandborstning och så. Går till lekplatser med henne och spelar spel med henne. Det är till och med jag som läser saga och nattar henne.

– Varför i hela friden är det du som gör allt det där och inte Ruth?

– Hon var liksom rädd för Ruth i början, men jag var lika vilsen som hon så jag antar att vi typ bondade.

– Så du har inga konflikter med någon i huset, menar du? Inget alls någonsin?

– Alltså i början var jag lika respektlös som alltid. Men Ruth var hela tiden snäll och respektfull. Hon har ett otroligt tålamod och liksom gnagde och gnagde sig fram tills hon bröt igenom mitt försvarspansar med sin vänlighet. När sedan Mia dök upp och började klänga sig fast vid mig så var det allt jag behövde för att börja om. Det enda jag någonsin velat ha är någon som bryr sig om mig på riktigt och gillar mig. Dessutom har jag någon som behöver mig, så jag känner mig inte längre värdelös.

– Alright, jag är nöjd. Om du är nöjd Margaret, så tycker jag vi ber de andra två komma in igen.

Margaret förklarade sig nöjd, så Therese gick frivilligt ut och hämtade dem medan hon själv stannade i väntrummet. Både Margaret och Brigitte var förvånade över hur foglig och hjälpsam hon blivit. Snart satt paret framför dem i stället.

– Jag undrar egentligen bara en sak, sade Margaret. Det är ifall ni båda är beredda att ta emot Therese som fosterbarn. Ni har säkert fått hennes papper, och vet att ni är hennes tolfte familjehem. Hon har en riktigt usel historia bakom sig, framför allt på andra familjehem.

– Vi har faktiskt passat på att diskutera det ute i väntrummet, svarade Ronald. Först och främst så har vi som du vet redan bestämt att vi vill sluta vara jourhem och i stället bli familjehem, så att ha Tess familjehemsplacerad hos oss känns helt rätt. Dessutom tycker vi att Tess är en fantastisk tjej, nu när hon har slutat att vara så utåtagerande. Hon är varm och hjälpsam egentligen, och vi har inga problem alls med henne längre.

– Men ni har också sagt att ni vill ha betydligt yngre barn.

– Det är sant, svarade Ruth. Men nu har vi lärt känna Tess och till och med börjat älska henne. För att inte tala om hennes underbara relation till Mia. Vi vill verkligen behålla henne.

– Nåväl, då tycker jag att vi tar in henne igen.

Ruth hämtade in Therese och snart satt hon spänt och tittade stadigt på Margaret och väntade på hennes svar.

– Så här är situationen. Jag anser att Therese har varit så mycket bekymmer under så många år, att jag inte vill göra henne några som helst tjänster. Therese har inte förtjänat att jag är snäll mot henne och är inte värdig min hjälp alls.

– Vad sjutton... började Therese.

– Däremot, avbröt Margaret. Den här flickan Tess som sitter framför mig här verkar vara en underbar person, väl värd att hjälpa. Så mitt beslut är att du, Tess, blir familjehemsplacerad hos Ruth och Ronald.

– Shit, där lurade du mig, Margaret. Tack, tack. För sjutton, tack så jättemycket för det här. Jag lovar dig att du inte skall ångra det.

– Nej, det hoppas jag verkligen. Nu kommer jag definitivt att sova gott i natt.

– Det kan du gärna göra. Jag skall då sova fantastiskt i natt.

– Låt mig bara ge dig ett litet tips. För att lyckas med en nystart så här, så är det viktigt att man bryter med allt gammalt. Jag tänker framförallt på gänget som du umgås med. Det är naturligtvis svårt att lämna personer man betraktar som vänner, men ibland måste man inse att ens vänner ibland är ens värsta fiende också. Snälla, bli inte sur för mitt förslag.

– Ronald har lärt mig att lyssna på förslag, så jag blir inte sur. I det där fallet med mitt gäng, så har jag redan slutat umgås med dem. Visserligen var de mina enda riktiga vänner, men jag har fått nya vänner nu. Diana och jag är riktigt goda vänner, trots att vi är så olika. Jag är dessutom övertygad om att hon har en stor del i mitt förbättrade uppförande, för hon typ smittar av sig på mig.

– Det låter bra, Tess. Då önskar jag dig lycka till med din nya familj.

De åkte hem och Therese kände alla spänningar släppa som hon känt sedan hon börjat trivas på familjehemmet. När de kom in var det hon som sprang in till Mia och kramade henne länge och väl. Hon hade varit livrädd för att socialen skulle slita isär henne från Mia, och hon hade verkligen börjat älska den här lilla flickan. Mia blev överlycklig när Therese berättade att hon skulle stanna där.

Nu började Therese att fokusera totalt på skolarbetet. Läsåret var snart slut och hon ville verkligen få lite bättre betyg. Hon hade jobbat hårt de senaste veckorna och faktiskt sett resultat. På alla de senaste proven hade hon fått C och till och med ett B mot att innan pendlat mellan E och F. På lektionerna räckte hon ofta upp handen, men fick aldrig en chans att visa att hon gjort läxan.

~ ~ ~

Snart var det dags för skolavslutning och både Diana och Therese skulle få sina betyg. Eftersom deras skolor låg långt ifrån varandra så tvingades Ruth välja vems skolavslutning hon skulle gå på. Hon hade tänkt välja Thereses, men blev övertalad att gå på Dianas i stället.

– Du är värd att gå på en skolavslutning där du kan känna dig stolt. Jag klarar mig själv, det har jag alltid gjort.

Diana hade verkligen gjort henne stolt, tänkte Ruth när de två kommit hem efter avslutningen. Hon hade A i alla ämnen utom två där hon hade B. Diana hade bestämt sig för att få tillräckligt höga betyg för att komma in till sin önskade linje på gymnasiet, och det var därför hon alltid pluggade. Snart kom också Therese hem med bussen och Ruth mötte henne i dörren. Hon såg ut som ett åskmoln.

– Nå, Tess, hur gick det? Jag förväntar mig inga toppbetyg, men lite bättre har det väl ändå blivit, så hårt som du jobbat?

– Här är mitt betyg, fräste hon.

Hon rullade ihop pappret till en boll, och slängde det mot Ruth. Sedan störtade hon förbi henne och in i sitt rum. Ruth skrynklade upp betygspappret och läste. Hon hade fått godkänt i alla ämnen, men det var det enda positiva. Det fanns inte ett enda ämne där hon något annat än E. Ruth knackade på hennes öppna dörr och gick försiktigt in när Therese irriterat svarat.

– Jag förstår att du är besviken. Kanske var det för kort om tid för att se någon skillnad i betygen. Dina ansträngningar kommer säkert att ge resultat nästa år.

– Nej, det är totalt meningslöst, fräste hon. Jag är inte arg på dej, Ruth, ursäkta att jag kastade betyget på dig. Det är skolan jag är förbannad på. Efter avslutningen bad jag om att få prata med läraren om mitt betyg. Jag ansträngde mig verkligen att vara respektfull, artig och vänlig. Det enda jag ville fråga vad jag behövde göra för att kunna förbättra mina betyg och varför mina senaste provresultat inte märktes. Men han var direkt oförskämd mot mig och kallade mig för ”odåga” och att jag aldrig skulle kunna få bättre betyg, på grund av vad jag gjort förut.

– Du menar att du visade respekt och möttes av respektlöshet?

– Exakt. Jag viskade nästan och pratade så mjukt och artigt som jag bara kunde, men ändå bara skällde han tillbaka. Han gjorde fullständigt klart för mig att jag inte skulle göra mig besvär, för de skulle aldrig ge mig en chans eftersom jag var ett ”rötägg”.

Diana hade hört hennes upprörda röst och stod i dörren och lyssnade. Hon hade sitt eget betyg i handen.

– Diana, älskling, inte nu, sade Ruth tyst när hon fick syn på henne.

– Jo, kom in för sjutton. Jag behöver muntras upp. Hur blev dina betyg?

Diana kom osäkert in genom dörren och sträckte fram sitt betyg. Therese tog ett par djupa andetag och tittade sedan på pappret.

– Grattis, Diana. Du har verkligen förtjänat det här. Jag är faktiskt glad för din skull. Bekymra dig inte över att jag är sur just nu, jag kommer över det.

– Alltså, rektorn lade med ett papper. Tydligen så måste jag prata med honom på måndag av någon anledning. Jag är rätt orolig för det.

– Det fixar sig säkert, Diana. Ta det bara lugnt.

– Låt oss lämna Tess ifred ett tag nu. Tro mig, Tess, på något sätt kommer det att ordna sig för dig också. Ronald och jag kanske kan prata med rektorn på din skola eller något.

De lämnade rummet och Mia passade på att smita in när ingen såg det. Therese ville inte visa sitt dåliga humör för henne så hon försökte le mot henne. Snart satt de och ritade tillsammans och Therese kände sig redan lite bättre.

Samtidigt hade Leonards föräldrar kommit hem och de bad genast om att få se hans betyg. Han höll pappret hårt mot kroppen och såg lite skyldig ut.

– Jag måste be om ursäkt för betygen. Du sa ju att de inte fick påverkas av Diana och Viola. Tyvärr har de nog påverkats en hel del ändå.

– Det låter inte alls bra. Visa mig betygen nu!

Leonard lämnade över betygspappret till Gilbert som läste det med rynkade ögonbryn. Sylvia läste samtidigt över hans axel.

– Men vad sjutton är det för problem? Det här är ju fantastiska betyg. Jag tror minsann att du höjt dig i alla ämnen, ibland två steg till och med.

– Jo, men jag lovade ju oförändrade betyg, och det är det inte.

– Du din spjuver. Kom hit ska du få en kram. Där fick du mig verkligen.

Leonard skrattade åt skämtet och kramade sina föräldrar. Sedan berättade han den dåliga nyheten, att han också blivit kallad till rektorn efter helgen.

Efter helgen så följde Ruth och Ronald med Diana till skolan för att träffa rektor. Utanför expeditionen träffade de Leonard och hans föräldrar också. Tydligen hade de fått en kallelse till samma tidpunkt. Rektorn kom ut och bad dem alla komma in.

– Först och främst skulle jag vilja tacka er för att ni alla ville komma hit idag. Innan jag går vidare måste jag ställa er en fråga. Det jag vill diskutera är era betyg, och jag undrar ifall ni vill göra det enskilt, eller ifall ni kan tänka er att göra det tillsammans.

– Diana har sett mina betyg och jag har sett hennes, så det spelar väl ingen roll, antar jag.

– Jag vill helst att Lenny får vara kvar.

– Innan vi börjar skulle jag vilka säga en sak, inflikade Gilbert. Jag har vissa misstankar om varför vi är kallade och förväntar mig en sak av er, nämligen att ni absolut inte har någon förutfattad mening i någon riktning. I stället måste ni lyssna på fakta innan ni tror att ni vet vad som hänt.

– Nåväl, det låter bra, sade rektorn avvaktande.

Han tittade lite osäkert på Gilbert innan han fortsatte.

– Orsaken till att jag bad er komma är att det finns en sorts automatiska larm som varnar ifall någon elevs betyg förändras ovanligt mycket. Det är ett bra system, för då kan man fånga till exempel elever som har fått problem hemma genom att betygen då ofta faller. I det här fallet har båda era betyg stigit så kraftigt att man undrar varför. Det kan finnas olika orsaker, och skolan vill bara försäkra sig om att det inte föreligger något problem bakom.

– Vad ni menar, men inte säger, är att ni misstänker min son och hans flickvän för fusk med tanke på att de är tillsammans, inte sant?

– Det är ett tänkbart scenario. Men låt mig inte föregripa som sagt, utan lyssna på ifall det finns någon naturlig förklaring. Vem av er vill börja?

– Det är bättre om du börjar, Diana, sade Leonard.

– Usch, med visst. Alltså mina betyg är inte så väldigt mycket bättre än när jag var tolv år. Min mamma var alltid på mig att göra läxor och hade stenkoll på när jag hade prov och hjälpte mig alltid när jag bad henne. Jag tyckte redan då om skolan, och jobbade hårt. Pappa bekymrade sig däremot inte alls om mina betyg alls så när mamma dog så var det ingen som pushade mig eller hjälpte mig längre. Jag fick heller inte längre hjälp med skolarbetet.

– Jag förstår att det blir svårt att koncentrera sig när en så nära anhörig dör, och att det kan påverka betygen tillfälligt. Men under tre hela år...

– Alltså pappa gav mig inte ens tid att jobba med skolarbetet. Dessutom... du måste har hört det här... han begick övergrepp på mig.

– Det har jag inte hört, men det förklarar varför du behövde skydd från honom för nästan ett år sedan. Jag beklagar verkligen att du fick uppleva något så svårt.

– Just det, svarade Ruth. Det är en rätt normalt reaktion på övergrepp att man tappar lusten för allt och liksom slutar leva och istället går som på autopilot.

– Och det upptäcktes inte att mina betyg droppade kraftigt då för att jag samtidigt bytte skola. Idag har jag lust att läsa igen, och fått tillbaka mina betygsnivåer och faktiskt fått det lite bättre. Jag jobbar så hårt med skolarbetet för att jag vill börja på gymnasiet sedan och då måste jag ha toppbetyg för att komma in på den linjen som jag vill gå på.

– Se där, då har jag fått en förklaring från dig som jag är helt nöjd med. Jag är dock inte alls nöjd med att skolan misslyckats med att förstå att du mått så dåligt, men jag hoppas att allt det där är bakom dig. Annars kan du få hjälp av till exempel skolpsykologen.

– Jag pratar redan med en psykolog.

– Utmärkt, det kan säkert hjälpa. Då kommer vi till er, unge man. Hur kommer det sig att dina betyg ökat så drastiskt?

– Det är väldigt enkelt. Jag älskar Diana och är alltid tillsammans med henne. Eftersom hon alltid håller på med skolarbete så blev det bara naturligt att jag också gör det tillsammans med henne.

– En kort men trovärdig förklaring. Då är jag nöjd och ber om ursäkt för att jag bad er komma hit. Jag hoppas att ni förstår att det var av omsorg som jag gjorde det och inte för att anklaga er för något.

– Jag undrar en sak... sade Diana osäkert och tystnade sedan.

– Varsågod, Diana. Säg vad du har på hjärtat.

– Jo, alltså, jag har en kompis som går på en annan skola. Hon trivs inte där och jag undrar om det finns en chans att hon kan börja här i stället.

– Hur gammal är hon?

– Hon är liter mer än ett år yngre än jag, fjorton år.

– Jag är rätt säker på att det finns lediga platser i åttan nästa läsår. Du kan be hennes föräldrar boka en tid med mig så snart som möjligt, så kan jag träffa dem för att diskutera det.

– Vi skulle kunna boka en tid här och nu, sade Ruth. För jag antar att du tänker på Tess?

Rektorn såg lite förvånad ut men snart hade de kommit överens om en tid att träffas senare i veckan. Ruth berättade det för Therese när de kom hem. Hon blev förvånad, särskilt eftersom det var Diana som hade tagit modet till sig att fråga. Hon tackade Diana varmt och sade att hon gärna bytte skola till samma som hon gick på.

Så några dagar senare så satt därför Therese och Ruth hos rektorn, som började.

– Så, Tess. Din syster förklarade att du vill byta skola, och börja på den här skolan. Kan du förklara för mig varför du vill det?

– Det skall jag göra. Diana är förresten min fostersyster, vi bor båda två på det här familjehemmet som Ruth och Ronald håller. Anledningen till varför jag vill

börja här är dels för att det är enklare för Ruth ifall vi båda går på samma skola. Då slipper hon bland annat problemet i fredags där hon inte kunde gå på min avslutning eftersom hon var här. Dessutom finns det på den här skolan en matlagningsinriktning som jag är intresserad av, eftersom jag funderar på att bli kock.

– Mm. Okey. Och vilken är din riktiga anledning?

– Vad menar du?

– Dels verkar det där med att du vill byta skola, med allt vad det innebär för svårigheter för dig, bara på grund av logistik helt osannolikt. Dessutom finns ingen matlagningsinriktning här, utan det finns diverse valbara kurser i den riktningen, med de finns även på din gamla skola. Dessutom kan jag se i ditt ansikte att du brukar ha piercing. Så ska du sluta med att prata bullshit nu, och säga sanningen?

Therese ryckte till och tittade på honom med förvåning. Skulle hon våga berätta allt? Tja, han verkade väldigt rak så det kanske skulle gå bra. Ifall inte ärlighet skulle fungera, så var allt ändå meningslöst.

– Alright då. Jag var ett badass förut, med piercing, tatuering, skitiga kläder och en smutsig trut. Men jag har lämnat det där bakom mig nu och försöker skärpa mig och sluta göra korkade saker. Problemet är att min gamla skola inte verkar vilja ge mig en chans, utan de har bestämt mig för att jag är rutten och inte värd något. Trots att jag skrev C och B på proven så fick jag ändå E i alla ämnen. Jag vill helt enkelt börja om någon annanstans där jag blir bedömd efter vem jag är, inte efter vem jag har varit förr.

– Där kom sanningen fram. Så du har ett dåligt rykte på din gamla skola. Det borde inte behöva påverka dina betyg. Kanske ett samtal med rektorn skulle hjälpa?

– Kanske det, men samtidigt vore det bra ifall jag helt byter miljö nu när jag vill börja om, så ett byte av skola skulle nog vara nyttigt.

– Det håller jag med om. För att lyckas börja om bör man helst lämna allt gammalt bakom sig. Jag har redan undersökt att det finns lediga platser här. Vad jag kan göra för dig är att låta dig börja här utan att låta lärarna få reda på något

om din bakgrund, inklusive dina gamla betyg. Men om du faller tillbaka till dina gamla, dåliga vanor, då kommer jag att slå ner på dig som en hök. Låter det bra?

– Det är bara det jag vill, att få en chans att visa att jag kan. Tack så mycket för att ni ger mig den här möjligheten.

– Jag gissar att du har diverse problem i lärandet och inte riktigt vet hur man studerar på bästa sätt. Vad säger du om att få tillgång till en specialpedagog en timme i veckan, som kan stötta dig och lära dig mera om studieteknik?

– Wow, det är mer än jag förväntat. Du vill verkligen hjälpa mig, låter det som. Naturligtvis tar jag emot all hjälp jag kan få.

– Då bestämmer vi så. Du kommer att få en kallelse till skolan i slutet av sommarlovet, och sedan ses vi när höstterminen börjar. Välkommen till skolan, och lycka till med dina studier.

Therese tog rektorn i handen, nästan rörd till tårar. Det var helt fantastiskt hur mycket bra saker som började hända i hennes liv nu.

Tyvärr var det inte slut med problemen än, vilket hon snart skulle upptäcka.

KAPITEL 14

Nykomlingen

Angela bankade på dörren till familjehemmet. Ruth var ensam hemma med Mia och Viola och blev lite orolig när hon tittade ut genom fönstret och såg vem det var. Men hennes magkänsla gjorde ändå att hon öppnade dörren. Det var uppenbart att Angela var påverkad av något, men hon verkade vare sig aggressiv eller påstridig.

– Hej, Angela. Vad kan du vilja?

– Jag skulle bara vilja träffa Mia lite, för att se om hon har det bra.

– Rent formellt så får du inte det, men jag är beredd att göra ett undantag ifall du lovar att hålla dig lugn. Jag kan inte acceptera att du ställer till med en scen framför din dotter och får henne att må dåligt, eller att du försöker ta henne härifrån.

– Det lovar jag. Det sista jag vill är att riskera att socialen förbjuder mig att träffa henne. Jag åkte nästan dit för kidnappning av henne, men de hjälpte mig från att bli åtalad, så jag vill verkligen inte utmana ödet. Men jag måste få se ifall Mia mår bra nu, annars kan jag inte leva med mig själv.

Mia hade hört sin mammas röst, och kommit ut från sitt rum. Men till Angelas förvåning så hade hon inte kommit springandes som hon väntat. Angela gick fram till sin dotter och kramade henne innan de gick in i Mias rum tillsammans.

– Måste jag följa med dig hem nu, mamma?

– Vill du inte göra det, min lilla ängel?

– Alltså, helst inte. Alla är snälla här, mamma. Jag får Coco Pops till frukost. Tant Tess leker med mig. Hon läser saga varenda kväll.

– Vad är det du säger? Trivs verkligen här, trots allt?

– Ja det gör jag faktiskt. Jag får allt jag vill ha och alla är snälla. Inte som på det där hemska barnhemmet.

– Du är inte rädd längre?

– Om jag blir rädd på natten så sover jag hos Tant Tess. Hon pussar mig godnatt varje kväll och jag älskar henne så mycket.

Angela kände ett stygn av svartsjuka mot den här ”Tant Tess”, vem det nu var.

– Så du menar verkligen att du inte vill komma hem längre? Älskar du mig inte längre som förut?

– Jo mamma. Jag älskar dig jättemycket, men du sover ju alltid och leker inte med mig som Tant Tess gör. Maten är jättegod här, inte sur som hemma. Och jag behöver inte fixa den själv. Måste jag följa med dig hem igen, mamma?

– Nej, min lilla ängel. Det måste du inte. Jag blir så glad ifall du är lycklig. Även om jag saknar dig väldigt mycket, så är det ändå viktigare för mig att du har det bra för jag älskar dig så.

– Jag har det bra här, mamma. Hedersord!

Angela satt nästan en hel timme och pratade med sin dotter om vad hon brukade göra. Mia berättade ivrigt om allt roligt som hon gjorde med ”Tant Tess” och hur bra hon sov utan att vara rädd längre. Angela blev till slut helt övertygad om att Mia hade det riktigt bra här, var lycklig och framför allt trygg. Hon gav sin dotter en sista kram.

– Hej då, min lilla ängel. Jag går nu, men jag kommer alltid att älska dig och sakna dig. Men jag mår inte så bra som du vet, så det är bäst att du stannar här.

– Ja, mamma. Det är bäst så.

Ruth kom fram till Angela när hon lämnade Mias rum och följde henne till dörren. Angela tog hennes hand och tryckte den varmt.

– Tack så mycket, fru Clayton. Min dotter sa att ni behandlar henne jättebra, och att ni har fått henne att trivas här. Hon ser mycket mera välvårdad ut än när hon bodde med mig, och verkar fullständigt trygg. Ni kan inte ana hur glad jag är över att ni tar så väl hand om henne. Mia är mitt allt, och nu äntligen känner jag att hon har det bra på riktigt.

– Nöjet är helt på vår sida. Du har en underbar dotter, och vi tycker alla väldigt mycket om henne. Jag kommer att ta hand om henne som om hon vore min egen dotter, så du behöver inte oro dig för henne. Du är också välkommen att hälsa på henne här när du vill.

– Tack skall ni ha, fru Clayton. Ni har min djupaste tacksamhet.

Angela hade tårar i ögonen när hon lämnade huset. Hon hade blivit glad när hon fått reda på att hon fick hälsa på när hon ville, men började grubbla på helt andra saker, betydligt mörkare. Ruth gick in till Mia för att se hur hon mådde, och upptäckte att Mia också grät.

– Mia, älskling. Var inte ledsen, din mamma kan komma och hälsa på igen när hon vill, det jag jag redan lovat henne.

Till Ruth stora förvåning men ännu större glädje, så slog Mia armarna om henne för första gången och kramande henne hårt.

– Jag vill stanna här, Tant Ruth, men jag älskar mamma ändå. Är det dumt?

– Nej, Mia, det är inte dumt alls. Du har förstått att din mamma inte klarar av att ta hand om dig eftersom hon är sjuk. Men en mamma är alltid en mamma, och man älskar henne. Mammor älskar också alltid sina barn, så du kan lita på att hon älskar dig, och att hon lämnat dig här för att det är det bästa för dig.

– Det sa hon redan.

– Jag älskar dig också, Mia, fast på ett annat sätt. Allt jag vill är att du skall vara lycklig, och jag skall göra allt jag kan för att du skall bli lycklig.

– Jamen, jag är lycklig här, Tant Ruth. Hedersord!

Mia släppte Ruth och torkade sina ögon och log mot henne. Ruth kysste henne på pannan och kände sig oerhört lättad för att det verkade som om Mia hade slu-

tat vara så rädd, och dessutom faktiskt ville vara kvar här. Det kändes som om en sten fallit från hennes hjärta.

~ ~ ~

Några dagar senare kom ett brev hem till Ruth och Ronald som såg formellt ut. När de öppnade brevet så innehöll det adoptionspapper från Angela om att de skulle få adoptera Mia. De blev fullständigt tagna på sängen, men kontaktade ändå adoptionsbyrån som bokade ett möte med dem och Angela. Mia insisterade på att Therese också skulle få följa med, så hon var också med liksom Adrian från socialförvaltningen.

När de kom till mötet så satt Angela och Adrian redan där och väntade. Ruth tyckte att hon för en gångs skull inte såg påverkad ut. Hon studerade hennes pupiller noga för att försöka bli säker.

– Nej, fru Clayton. Jag har inte tagit något på flera dagar. Jag känner begäret slita i min kropp, men jag vill klara av det här först med mitt huvud klart.

Ruth nickade belåtet och sedan gick de alla in till handläggarens kontor. Mia satte sig i samma stol som Therese och kramade henne hårt medan hon oroligt tittade på handläggaren som satt bakom ett stort bord. Angela tittade förvånat på henne. Egendomligt att hon föredrog den här tonårsflickan framför både henne själv och Ruth! Hon måste vara den ”Tant Tess” som Mia berättat om. Samtidigt fick det henne bara att känna sig än mer övertygad om att gjorde det rätta. Det var uppenbart att Mia hade varma känslor för Therese, och att de var besvarade. Innan handläggaren hann säga något så inledde Adrian.

– Innan vi börjar måste vi slå fast en sak. Fru Bolton här är visserligen Mias biologiska mor, men det är ändå socialförvaltningen som har exklusiv beslutsrätt över Mia eftersom hon för närvarande är omhändertagen. Vårt jobb är att försäkra oss om att Mia får den bästa tänkbara uppväxten.

– Innebär det att ni har invändningar mot denna adoption, som fru Bolton har initierat?

– Absolut inte. Vi anser att herrskapet Clayton kommer att bli utmärkta adoptivföräldrar till Mia. Det finns ingen anledning för er att undersöka deras lämplig-

het, för det var socialförvaltningen redan gjort, samt att vi har haft regelbundna inspektioner av Mias situation. Hon har ett eget rum, alla leksaker och kläder hon behöver, trygghet och alla andra behov tillfredsställda.

– Nåväl, då finns det ingen anledning att göra en noggrann utredning av herr och fru Claytons duglighet som föräldrar. Vi har redan gjort en snabbutredning och eftersom ni redan är fosterföräldrar till Mia, så finner vi ingen anledning att invända mot adoptionen. Så om ni alla skriver under dessa papper, så är det klart sedan.

Angela skrev under pappren först följt av Adrian och sedan Ruth och Ronald. Slutligen bevittnade assistenten namnteckningarna, och gav dem var sina exemplar.

– Gratulerar, Mia. Du har du officiellt nya föräldrar.

Angela sträckte ut båda sina armar mot Mia som släppte Therese och sprang fram till sin mamma och slog armarna om henne i stället.

– Mia, min lilla ängel! Jag älskar dig så mycket. Hoppas att du förstår att jag adopterar bort dig för att jag älskar dig, inte för att jag vill lämna dig. Du är det viktigaste för mig, och jag vill bara att du ska ha det bra. Det är viktigare för mig är mitt eget liv till och med.

– Jag har det bra hos Tant Ruth och Tant Tess, mamma.

– Det vet jag, det är därför jag låter dem bli dina föräldrar i stället för mig. Du måste nu lära dig att kalla Ronald för ”pappa” nu, för nu har du äntligen fått en pappa. Och du måste börja kalla Ruth för ”mamma” i stället. Hon är din mamma från och med nu.

– Men du är också min mamma, ju! Du kommer väl fortfarande och hälsar på mig ibland, mamma?

– Jag tror inte det, min lilla ängel. Min sjukdom blir värre, och jag kan inte ta hand om dig längre. Farväl, jag vill att du skall bli lycklig nu.

Angela kysste Mia innan hon släppte henne och började gå mot utgången. Plötsligt vände hon om och rusade fram till Mia igen och kramade henne som aldrig förr.

– Mamma, du gör mig nästan illa.

– Jag skall aldrig, aldrig göra dig illa igen. Du har haft så svårt på grund av mig, men det är slut med det nu för allltid. Gå du till din nya mamma och pappa och bli lycklig. Jag älskar dig, min lilla ängel, vad som än händer! Glöm aldrig det!

Angela släppte Mia och halvsprang ut genom dörren högljutt snyftande. De andra tittade förvånat efter henne.

– Det verkar som om hon tror att hon aldrig skulle få träffa Mia igen, sade Ronald. Men hon får ju fortfarande hälsa på när hon vill. Jag hoppas hon förstått det.

– Jag har i alla fall sagt det till henne redan, så jag antar att hon vet det.

Kvartetten åkte hem och både Mia och Therese var lyckliga. Nu skulle ingenting kunna skilja dem åt, tänkte de. Den kvällen bad Mia för första gången Ruth att stoppa om henne och pussa henne godnatt, som för att visa att hon minsann tyckte om henne också.

~ ~ ~

Dagen efter så kände Therese instinktivt att något var fel så snart hon kom hem efter att ha lekt med Mia på lekplatsen på eftermiddagen. Det var ju sommarlov och underbart väder, så Mia och Therese brukade vara ute nästan hela dagarna. Båda njöt av att ha kul tillsammans, varandras sällskap och det fina vädret. Men när Therese såg Ruths ansikte så fick hon onda aningar.

– Tess, kan du ta in Mia till hennes rum och komma in till mig i köket sedan, är du snäll?

Hon lämnade Mia i rummet med kritor och papper och gick sedan in i köket och stängde dörren bakom sig. Ruths ansikte var mer allvarligt än hon någonsin kunde minnas att hon sett det.

– Vad är det som har hänt, Ruth? Har jag gjort något fel?

– Nej, Tess, du har inte gjort något. Det är Mia, eller rättare sagt hennes mamma. Jag vill att du skall få reda på det här innan jag berättar för Mia.

– Har det hänt något med Angela?

– Polisen och socialen var här medan du var på lekplatsen med Mia. De berättade att Angela tagit en överdos i går kväll, troligen med vilje.

– Vad! Du menar att hon är död, eller?

– Tyvärr. Hon lämnade efter sig det här självmordsbrevet, adresserat till Mia. Det är rätt spretigt och delvis svårt att förstå, men det är ändå rätt tydligt vad hon menar. Jag skall gå in till Mia nu för att berätta den dåliga nyheten för henne. Hon måste få reda på det, men jag vill att du är med när jag säger det.

– Jag skall berätta för henne! Det måste vara jag!

– Men jag kan inte begära det av dig, det är en mycket jobbig sak att behöva göra. Det är mitt ansvar att göra det.

– Nej, det är mig hon är mest trygg med. Jag gör det. Det är inte en fråga.

Ruth hade onda aningar när hon följde med Therese in till Mia. Hon bad Diana följa med in också.

– Hoppsan, kommer ni alla in i mitt rum, fnissade Mia.

– Mia, det är någonting vi måste berätta, sade Therese. Du kommer att bli ledsen, men glöm inte bort att vi alla är här för att göra dig glad igen. Det handlar om din mamma. Som du vet har hon varit sjuk länge, inte sant?

– Hon är alltid sjuk!

– Igår kväll orkade hon inte med sin sjukdom utan hon avslutade sitt liv. Mia, din mamma finns inte längre, men vi finns fortfarande kvar för dig.

– Vadå finns inte längre, snyftade hon. Jag såg henne ju igår!

– Din mamma är död, Mia. Jag är ledsen för det. Men vet du vad? Hon heter ju ”Angela”, och ”angel” är ju ”ängel” på engelska, så hon har säkert blivit en riktig ängel nu, och sitter på ett moln och tittar ner på dig och vill att du skall vara

lycklig. Det var ju det hon sade igår hela tiden, att det enda hon vill är att se dig skratta.

– Men jag älskar henne ju. Allt jag vill är att gråta!

– Gråt du Mia, sade Therese och höll om henne. Det är det man ska göra när någon man älskar dör. Jag grät när min pappa dog, det minns jag än idag. Men sedan torkar man tårarna och börjar skratta igen. För vet du vad, Mia. Din mamma är inte borta egentligen!

– Vad menar du, Tant Tess? Hon är ju död, sa du.

– Ja det är hon. Men hon lever vidare i ditt hjärta. Så länge du minns henne så lever hon inom dig. Inte sant?

Mia nickade medan hon grät mot Thereses skuldra. Ruth strök henne över håret och tröstade också.

– Mia, min älskling. Just nu känns det svårt, men det går över. Din mamma såg till att du har det bra innan hon gick vidare, för att hon älskar dig. Du vet redan att hon vill att du skall gå vidare. Gråt du lite för henne, och torka sedan tårarna.

Diana hade också fått tårar i ögonen. Hon mindes sin egen mamma. En lång stund satt alla fyra hopslingrade och kramade varandra. Sedan kom Therese på en sak.

– Mia, din mamma lämnade ett brev till dig. Skall jag läsa det för dig?

Mia nickade och släppte henne. Sedan satte sig Therese på sängen med Mia i knät och torkade bort tårarna från Mias ansikte innan hon tog fram brevet. Sedan nickade hon till Ruth och Diana att de kunde gå nu. Hon läste vad Angela hade skrivit så gott hon kunde. Snart lugnade Mia ner sig och Therese började leka med henne för att få henne att tänka på annat. Senare på kvällen, efter att hon fått Mia att somna, kom Ruth in till Therese.

– Sover Mia nu?

– Ja, det gör hon. Det var lite svårare än vanligt idag, men nu sover hon gott. Fast hon ville sova i min säng igen, så jag lät henne göra det.

– Det var helt fantastiskt, som du tog hand om Mia och den dåliga nyheten idag. Jag är så stolt över dig.

Therese kände den där värmen igen.

– Asch, det var väl inte så mycket. Hon älskar mig ju, så hon tror på mig.

– Det där du sa om att hennes mamma är en ängel var fantastiskt. Jag vet att du inte tror på änglar själv, ändå tröstade du Mia med det.

– Jag tror inte på jultomten heller, men om någon unge blir snällare för att hon tror på tomten, så får hon väl tro. När Mia blir större kommer hon att förstå.

Ruth lämnade Therese och kände att det här att acceptera henne som fosterbarn måste vara det bästa beslut som hon har fattat.

~ ~ ~

Sommaren gick och snart blev det dags att börja skolan igen. Therese var glad över att få komma till en ny skola. Hon fick prata med specialpedagogen och började känna sig allt mera välkommen på skolan. Visserligen fanns det några äldre elever som tittade snett på henne, men hon struntade i dem. Det handlade säkert bara om att hon var nykomling på skolan. En dag när Therese och Diana var på väg in i skolan tillsammans stod ett gäng bestående av tre tjejer och tittade hånfullt på dem där de passerade.

– Kolla där, slampan har hittat en kompis.

– Dubbelt upp med töntighet. Så patetiskt!

– Det är så de kan pippa med dubbelt så många töntar, ju!

Therese vände sig om och tittade ilsket på trion som stirrade tillbaka.

– Låt det vara, Tess. Det där är bara Nathalie, Lorrie och Vanessa. De brukar retas, men jag struntar i dem vid det här laget.

– Men det gör inte jag!

Till Dianas fasa så stegade Therese med bestämda steg fram till Nathalie, som verkade vara ledaren.

– Får jag föreslå att du och dina kompisar håller inne med era kommentarer? Ni har ingen aning var Diana gått igenom så lämna henne i fred!

– Och vem är du då, Scarface?

– Jag heter Tess och kommer att bli din värsta mardröm ifall du inte backar undan här och nu!

– Tror du verkligen att du är starkare än oss tre?

– Jag tror ingenting, jag vet. Du är bara en ynklig liten flicka som är så svag att du inte vågar göra någonting utan att backas upp av två andra fegisar. Men ändå har ni tre tillsammans ingen chans mot mig, så ge bara upp så råkar ni inte illa ut!

Hon petade hårt på Nathalie båda bröst i tur och ordning. Nathalie gjorde en grimas både för att det gjorde ont och för att det var så förnedrande.

– Så tro inte att dina silikonklumpar ger dig några fördelar, för de är bara patetiska, precis som du är!

Therese vände nonchalant ryggen mot gruppen och gick därifrån tillsammans med Diana. Nathalie stod och kokade av ilska när hon såg flera andra elever viska till varandra. Hon förstod nog vad de viskade om, men de skulle alla få se! Den här nykomlingen skulle få ångra att hon gett sig på Nathalie!

Dagen efter gick Therese in i matsalen, fyllde en bricka med sin mat och började leta efter ett bord. Plötsligt snubblade hon, trillade och tappade matbrickan. Hon vände sig om och såg Nathalie som sträckt ut sitt ben och nu satt och hånskrattade tillsammans med sina vänner. Therese tog lugnt upp sin bricka och samlade ihop den utspridda maten. Hon skrapade till och med upp mat som landat på golvet och lade på brickan.

– Ät upp din mat nu, Scarface! Det är precis vad du är värd, att äta mat från golvet som det djur du är.

Nathalies kompisar skrattade också hånfullt medan Therese lika lugnt gick fram mot dem. Sedan utan förvarning hällde hon ut innehållet på brickan i Nathalies knä. Sedan tryckte hon den nu tomma brickan mot hennes ansikte och knuffade till så hon ramlade baklänges av stolen hon satt på.

– Varsågod, här får du min mat också. Du verkar ju älska mat, så tjock som du är. Bara glufsa i dig, jag bjuder!

Therese gick sedan lika lugnt tillbaka och hämtade en ny bricka med mat och satte sig och åt som om ingenting hade hänt. Nathalie hade kommit på fötter och rasade när hon såg hur smutsig hennes klänning hade blivit. Hon stegade fram till Therese och pekade finger åt henne.

– Tro inte att du skall komma undan med det här!

– Hej, Nathalie. Kul att se dig också. Vill du ha mera mat på klänningen, så kan jag hjälpa till. Jag har gott om mat.

Nathalie morrande, snurrade runt och stegade iväg mot toaletterna för att tvätta av sig. Det här skulle ligisten få sota för, tänkte hon.

När Therese var på väg ut från skolan så såg hon hur Lorrie stod utanför och liksom bevakade dörren. Therese blev misstänksam och gjorde sig beredd för allt. Lorrie tittade lite åt höger så när Nathalie kom farandes från höger så var Therese beredd och tog ett par steg bakåt. Nathalie kunde inte hejda sig utan hamnade på knä i fontänen som hon hade planerat att knuffa ner Therese i.

– Ojsan, Nathalie. Vilken otur du hade där, hånade hon. Här, ta min hand så hjälper jag dig upp ur vattnet.

Nathalie såg chansen så hon tog den utsträcka handen och drog till för att försöka dra ner Therese också i vattnet. Men hon hade förväntat sig det så hon släppte bara handen så att Nathalie föll baklänges i vattnet i stället, och blev genomblöt från topp till tå i stället.

– Vet du vad, Nathalie? Du passar där i fontänen, sånt blötdjur som du är!

Nathalie visste inte till sig, särskilt av speglosan. Ännu en gång var det hon som hade blivit förnedrad av den här ligisten! Hon började dyblöt gå hemåt medan hon ruvade på vad hon skulle kunna hitta på för något som hon kunde hämnas på Therese med. Den enda hon visste var att det måste vara särskilt stort, och därmed välplanerat.

De närmsta dagarna höll sig Nathalie oväntat lugn. Hon planerade fortfarande på vad hon skulle hitta på. Therese gick ofta förbi henne med högburet huvud och spefullt leende när hon stod med sitt gäng. Hånet var uppenbart och Nathalie insåg att hon snart måste komma på något stort för att återfå sin prestige.

Therese skulle just låsa upp sitt skåp. Hon hade lagt märke till att Nathalie och hennes gäng stod och tittade på henne, men ignorerade dem. Plötsligt trillade en hink ner från toppen av skåpen och landade upp och ner över hennes huvud. Hinken innehöll grönt slime och hon dränktes i det från topp till tå. Hon snurrade runt och såg hur Nathalie höll på att förgås av skratt tillsammans med en del av de övriga runt henne. Hon såg också hur Lorrie hade sin telefon uppe och troligen höll på att filma det hela. Men Therese var inte den som började gråta, utan hon stegade fram till Nathalie med ett stort leende och sträckte fram sin hand.

– Tack, Nathalie. Hur kunde du veta att jag bara älskar slime? Det är så snällt av dig att ge mig en hel hink av det.

Nathalie blev förvirrad och tog hennes hand. Då drog Therese henne till sig slog båda sina armar runt henne och kramade henne hårt och förde därmed över en hel del slime till henne.

– Känn bara hur skönt det känns, sade Therese.

Hon fångade upp slime som droppade från håret och gned in det i Nathalies ansikte så att hon fick slime både i näsborrarna och i munnen. Nathalie frustade och blev rasande och drog sig loss.

– Vad sjutton gör du din galning? Titta, du har förstört min klänning med ditt äckliga slime!

– Vaddå, jag ger dig bara tillbaka vad som tillhör dig, inget annat.

– Det kanske är jag som köpt det, men inte ger det dig rätt att sabba mina kläder, din taniga bitch!

– Kanske inte det. Men du har väl lika lite rätt att trasha mina kläder, eller hur? För du är väl inte sån fegis att du förnekar att allt det här var din idé?

– Klart att det var min. Men vänta du bara! Nästa gång blir inte bara dina kläder som jag förstör, så passa dig bara!

– Oj, jag blir livrädd av dina hot. Vad kan du göra härnäst? Tro mig, oberoende vad det är så kommer du bara själv att drabbas av samma sak, så det är du som skall passa dig!

Nathalie morrade något ohörbart, snurrade runt och försvann nerför korridoren. Therese återvände lugnt till sitt skåp för att lägga in böckerna. En lärare hade bevittnat slutet av händelsen och högg tag i Lorrie och tvingade henne med till rektorns kontor. Där krävde rektorn att hon skulle lämna över filmen som hon tagit, och ställde en massa frågor om vad som hänt. Lorrie var lika uppskrämd av att vara i onåd hos rektorn, som hon var av vad Therese skulle göra med henne. Rektorn kallade snart både Nathalie och Therese till sitt kontor. Snart satt båda två mittemot rektorn. De hade båda försökt tvätta av sig nödtorftigt med båda två såg fortfarande ganska kladdiga ut.

– Det var hon som gjorde det, utbrast Nathalie innan rektorn hade hunnit fråga något. Titta vad hon har gjort med mig! Hela min klänning är förstörd. Ni måste straffa henne rektorn!

– Tja, det verkar som om Tess också är nerkladdad, hur kommer det sig?

– Det är också hennes fel! Hon kramade mig efter att hon hällt slime över hela mig. Jag är oskyldig! Allt är Therese. Hon har gett sig på mig, trakasserat mig, kastat mat på mig i matsalen, saboterat min klänning och jag vet inte vad. Hon har bara varit trubbel sedan hon kom till skolan. Ni måste stänga av henne från skolan, hon passar inte in på den här fina skolan, det är väl uppenbart?

– Har du ingenting att säga, Tess?

– Egentligen behöver jag inte säga något alls, du är klyftig nog att räkna ut vem som gett sig på vem. Har du hört talas om en nykomling som ger sig på inte bara en person, utan ett helt gäng?

–Nej, det har jag faktiskt inte. Däremot brukar nykomlingar ibland få det tufft i början och drabbas av mobbing.

– Exakt. Enda problemet är att jag är för tuff för henne.

– Det vet jag redan. Och med tanke på att det är du som har slime över hela dig medan hon bara lite på framsidan, så är det uppenbart vad som hänt. Dessutom finns det en film som tydligt visar vad som hänt, och jag har redan tittat på den. Du borde vara väl medveten om den filmen, Nathalie, för det är du som fick Lorrie att filma den.

– Det är inte alls som det ser ut. Det är Vanessa som drog i snöret som välte hinken. Hon är den skyldiga!

– Så nu skyller du på Vanessa i stället för på Tess? Har du glömt att du på filmen erkänner att det är din idé? Nu räcker det, Nathalie. Jag har inte bara pratat med Lorrie utan även andra av dina så kallade vänner. Alla pekar på dig, och alla bevis pekar mot dig också. Det är lika bra att erkänna, för att göra det lättare för dig.

– Nej, det är inte jag. Alla andra ljuger. Mina föräldrar kommer från en fin familj, det vet alla. Tess kommer från ett par alkisar, känner du inte till det?

– Var man kommer ifrån ursäktar inte det man gör. Jag har hållit koll på Tess sedan hon kom till skolan. Hon är tuff och viker inte ner sig när hon blir trakasserad, men hon har mej veterligt aldrig gått över gränsen. Det har däremot du gjort flera gånger, och denna gång är en gång för mycket. Du är härmed avstängd från skolan i en vecka med början i morgon.

– Neej, ni kan inte mena allvar, skrek hon panikslaget. Jag kan inte bli avstängd, mina föräldrar kommer att kontakta skolstyrelsen ifall ni stänger av mig.

– Dina fina föräldrar och skolstyrelsen kommer naturligtvis att få ett brev som i detalj förklarar varför du blivit avstängd.

– Men, de kommer att straffa mig! Snälla gör inte det här. Du får inte stänga av mig, hela mitt liv kommer att bli förstört.

– Det skulle du ha tänkt på innan du gav dig på Tess och alla andra som du har plågat här på skolan.

Nathalie brast i gråt, men rektorn visade ingen min av att vekna. Therese funderade lite på det som Ronald sade tidigare, att om man är stark så måste man vara snäll, och att man ska vara snäll mot andra för sin egen skull.

– Ursäkta mig, sir, sade hon. Kanske det räcker med en varning ändå? Det är ju inte så att jag har lidit särskilt mycket av hennes påfund. Jag har helt klart provocerat henne också, och utmanat hennes auktoritet framför hennes vänner. Hon har utsatts för grupptryck och ingen vet bättre än jag svårt det kan vara att stå emot ett grupptryck.

– Vad är det du menar? Skall Nathalie komma undan med bara en varning? Trots allvaret i det hon har utsatt dig för?

– Alla har väl rätt till en andra chans, håller ni inte med om det?

Rektorn tittade förvånat på Therese. Han förstod precis vad hon menade så han veknade något.

– Nåväl, eftersom Tess så enträget ber om det, och det faktiskt är hon som är ditt senaste offer, så går jag med på det. Du får en skarp varning i stället, Nathalie. Men räkna med att det här kommer att ligga dig i fatet ifall du någonsin hamnar på mitt kontor igen. Då kommer du att få dubbelt straff i stället. Se så. Iväg med er båda nu, och gräv ner stridsyxan, båda två.

Båda tjejerna lämnade rektorns kontor. Nathalie vågade inte titta på Therese till en början. Hon skämdes för allt hon gjort, och var chockad över att trots att hon varit så elak hade hon blivit räddad av sin fiende. Therese bara stod där och tittade stadigt och lugnt på Nathalie och väntade tills hon slutligen började prata.

– Tess, jag fattar inte varför du försvarade mig därinne efter allt elakt jag gjort mot dig. Men jag står i tacksamhetsskuld till dig nu, så jag kan inte fortsätta vara elak. Så vad säger du om vapenvila?

Nathalie sträckte fram sin hand mot Therese som tog tag i den.

– Vapenvila låter så tillfälligt. Vad sägs om fred i stället?

– Fred låter bra. Jag lovar att sluta reta dig från och med nu. Men tro inte att det här innebär att du får vara med i mitt gäng!

– Jag vill inte vara med i ditt eller något annat gäng. Har fått nog av att vara med i gäng. Från och med nu så lovar jag att sluta utmana ditt ledarskap, så att du får fortsätta att spela tuff i ditt gäng.

– Du är säkert minst lika tuff som jag.

– Lika tuff som du? Glöm det, du spelar i en helt annan liga. Du vet inte ens vad tuff innebär. Men låt oss strunta i det nu och börja ignorera varandra.

– Ignorera låter bra. Tack igen, och hej då.

– Bara dra iväg nu. Och du lämnar Diana i fred också, hör du det? Annars blir det krig igen, och du vet redan att du inte har en chans att vinna det.

Nathalie kom inte på något svar så hon bara gick därifrån, fast besluten att aldrig mera ge sig på vare sig Therese eller Diana mera. Therese var riktigt belåten, inte för att hon besegrat Nathalie, utan för att hon gjort som Ronald föreslagit, att skaffa sig en vän i stället för en fiende. ”Nu kan väl ingenting gå fel längre?” tänkte hon.

Där hade hon fel.

KAPITEL 15

Familjerätten

Therese satt i sitt rum och spelade på sin nya gitarr när telefonen ringde. Ruth svarade och ropade sedan på Therese.

– Tess! Telefon till dig. Du kan ta det här i köket.

Therese blev förvånad. Det var ju aldrig någon som ringde till henne. Fast hon hade ju fortfarande ingen mobiltelefon, så att ringa hit var väl enda chansen att få tag på henne. Hon gick in i köket och tog den trådlösa telefonen från Ruth som diskret lämnade köket sedan.

– Hallå, det är Tess.

– Hej, jag heter Mikael, din socialsekreterare från socialkontoret. Är det Therese Fergusson som jag pratar med?

– Det stämmer. Vad har hänt med Margaret?

– Du menar säkert din tidigare socialsekreterare. Margaret har slutat här så jag har övertagit hennes barn. Anledningen till att jag ringer dig är att jag har goda nyheter som jag vill meddela.

– Jaha, vad är det?

– Din mor, Kathleen, har avslutat sin rehabilitering och har idag återfått vårdnaden av dig. Så nu kan du äntligen flytta hem igen, det är väl kul?

– VAD!?! Har fyllot nyktrat till? Nu igen? Men jag trivs så bra här och har rotat mig. Kan jag inte få stanna här på fosterhemmet? Hon kommer snart att börja supa igen, jag känner henne.

– Hon har jobbat hårt för att nyktra till, det är vår bedömning att hon kommer klara av att fortsatt vara nykter. Eftersom hon numera har vårdnaden av dig, och begärt att få dig tillbaka, så finns det inga möjligheter för dig att stanna i ett familjehem. Det kostar oss pengar ifall du bor på familjehem, så det fungerar inte ifall föräldrarna kan ta hand om dig, det måste du ändå förstå?

– Men jag har börjat ett nytt liv nu, och lagt allt det gamla bakom mig. Du måste väl ändå förstå att allt kommer att förstöras ifall jag tvingas återgå till mitt gamla liv? Min mamma kommer aldrig att sluta supa. Jag bönfaller dig, gör inte det här. Snälla, låt mig få bo kvar hos Ruth och Ronald. Jag är beredd att göra vad som helst ifall du låter mig bo kvar.

– Du är inte längre omhändertagen, så du måste flytta hem, och vi har bedömt att det är det bästa för dig. Det går inte att diskutera det beslutet. Det är vi som bestämmer vad som skall ske med dig.

– Helvetes förbannade skit! Djävlar och fan!

Therese skrek rakt ut och kastade telefonen på bänken. Hon fortsatte att svära och Ruth kom springandes för att kolla vad som hänt. Även Mia och Diana kom in i köket, Diana med Viola på sin arm.

– Är det något problem, Tess?

– Jag måste flytta hem till det där förbannade fyllot igen! Fan och helvete! De skiter i mig och tvingar mig att flytta.

Ruth tog upp telefonen och tittade på den. Plasten hade gått sönder, men den gick fortfarande att prata i. Hon tog upp resterna till örat och pratade kort med Mikael innan hon lyckades lägga på trots att knappen också var trasig.

– Tydligen skall du följa med mig till socialkontoret i morgon där din mamma möter upp, och sedan skall du följa med henne hem. Det verkar redan vara bestämt, så som det låter går det inte att göra något åt det.

– Vad händer med Tant Tess? Får hon inte stanna hos mig?

– Nej, Mia. De där förbannade asen säger att du och jag inte får vara tillsammans längre. FAN.

Therese rusade ut ur köket och körde knytnäven i väggen på vägen ut. Hon slog så hårt att det blev ett hål i väggen. Diana blev livrädd över hennes utbrott och trodde först att Therese skulle slå på henne, så hon började att gråta. Mia bröt fullständigt samman och rusade storgråtande in i sitt rum och kastade sig på sängen. Viola blev också uppskrämd av hela stämningen och började vråla för full hals medan Diana också återvände till sitt rum, storgråtandes.

Ruth blev chockad och visste inte vart hon skulle gå först. Hon skyndade först in till Therese, men hon skrek att hon ville vara i fred. Hennes hand blödde men hon bara vrålade och svor när Ruth rörde vid den. Hon skyndade i stället in till Mia, men hon bara skrek at hon vill ha ”Tant Tess” så hon fortsatte till Diana som var helt förtvivlad både över att Viola bara skrek och fortfarande rädd för vad som hände i de andra rummen. Ruth tog sin mobiltelefon och ringde till Ronald.

– Älskling, du måste komma hem nu! Kasta allt och bara kom hem! Det är totalt kaos härhemma.

– Vad är det som har hänt?

– Alla flickorna har brutit samman och ligger och storgråter.

– Jag utgår från att du menar Diana och Mia. Kan inte Tess hjälpa dig med Mia så tar du hand om Diana?

– Tess är värst av dem alla. Socialen ringde och sa att hon skall flytta hem till sin mamma igen. Det gjorde henne helt galen och Mia är lika förtvivlad. Diana är livrädd och Viola hysterisk. Jag springer från rum till rum med ingenting jag gör hjälper. Kom hem, jag kan inte hantera det här själv!

– Jag kommer så fort jag kan.

När han till slut kom hem så hade Ruth lyckats begränsa kaoset något. Hon hade lyckats lugna ner Diana i alla fall, och när Diana var lugn så hade hon lyckats få Viola att sluta gråta så att det rummet i varje fall var lugnt. Ronald sade till Ruth att fokusera på Mia medan han gick in till Therese.

– Hej, Tess. Jag fick höra nyheten av Ruth.

– Det är för jävligt att jag inte får stanna, grät hon.

– Jag håller med dig fullständigt. Det känns som om vare sig socialen eller din mamma har förstått din situation.

– Och det finns tydligen ingenting att göra åt det!

– Tess, lyssna nu. Jag pratade med en advokat som jag fick kontakt med via en kollega. Vi hade ett kort telefonsamtal medan jag körde hem. Han sa att det inte går att häva ett sånt här beslut ifall den biologiska mamman är drogfri. Däremot kan man ifrågasätta hennes förmåga att ta hand om sitt barn.

Therese vände sitt ansikte mot honom och tittade på honom Han chockades när fick se hennes ansikte. Tårarna rann och ögonen var alldeles röda. Tuffheten var som bortblåst och hon var bara förtvivlad.

– Vad menar du?

– Jo, om någon, till exempel jag och Ruth, skulle gå till familjerätten och kräva att få vårdnaden av dig på grund av att din mamma inte är kapabel att tillgodose dina behov och de finner att det stämmer så kan du stanna här.

– Är det möjligt?

– Han sade att det inte är så stor chans för någon utan familjeband att få vårdnad, men det är i varje fall möjligt med tanke på din och hennes bakgrund.

– Men är du verkligen beredd att göra det?

– Utan en sekunds tvekan. Jag har ju sagt att jag alltid vill hjälpa dig. En annan sak jag ska göra är att prata med din mamma, och föreslå att hon låter dig bo här även om hon har vårdnaden. Du vet att jag inte vill ljuga, så jag lovar inte att jag lyckas, men jag lovar däremot att jag skall göra allt jag kan för att du ska få stanna här, ifall det är det du vill. Vad som helst!

– Tack, Ronald. Det värmer att du verkar bry dig om mig.

– Det vet du att jag gör. Låt oss gå till socialen i morgon och prata med din mamma och försöka komma överens.

– Men jag vägrar följa med. Jag är ledsen för att jag ställer till det för dig och Ruth igen, men jag gör det bara inte. Om mamma vill ha mig hem så får hon

ringa polisen och få dem att släpa ut mig härifrån med våld, för jag lämnar inte det här huset frivilligt.

– Du behöver inte be om ursäkt för något. Vi förstår båda hur svårt det här är för dig, och på ett sätt är det en komplimang mot oss att du vill stanna här. Vi åker helt enkelt dit utan dig och förklarar situationen för dem och för din mamma. Låt mig titta på din hand nu. Den blöder rätt illa.

– Ledsen för väggen och telefonen. Jag skall betala det så snart jag kan.

– Bekymra dig inte om världsliga saker nu. Vet du vad, jag tror du behöver en läkare. Låt oss köra dit så du får handen omlagd.

Ruth hade inte lyckats alls att trösta Mia men efter att Ronald och Therese kommit hem igen från läkaren, så gick Therese in till henne och sedan satt de och grät tillsammans fast något lugnare. Ruth och Ronald fick en chans att sitta och prata om vad de skulle göra. Ruth var helt överens med honom om att de skulle försöka antingen övertyga Thereses mamma om att hennes dotter skulle få bo kvar här, eller att de i annat fall skulle begära vårdnaden. Ronald försökte ta reda på telefonnumret till Kathleen med gick bet på det eftersom hon inte hade någon telefon. Han bestämde sig för att det bästa han kunde göra var att ta upp det personligen med henne nästa dag.

Dagen efter kom de därför ensamma till socialkontoret. Kathleen satt redan och väntade i Mikaels kontor.

– Var i helvete är Therese, frågade hon direkt?

– Er dotter Tess vägrade att komma hit. Hon motsätter sig att flytta hem till er, fru Fergusson.

– Ni har inget rätt att hålla henne kvar! Inte sant, Mikael?

– Det stämmer.

– Jag håller henne inte kvar. Som jag sade vill hon inte komma. Hon mår riktigt dåligt och har inte ätit eller gått till skolan sedan igår. Kan ni lyssna en minut på ett förslag? Det bästa för alla parter är ifall ni kan följa med oss hem där vi tre

plus er dotter kan sätta oss ner för att förutsättningslöst diskutera vad som är bäst för er henne.

– Jag vet redan vad som är bäst. Det är för fan min egen dotter, det känner henne bäst. Se bara till att hämta henne så tar jag hem henne.

– Det är inte självklart att det är bäst i nuläget. Jag vill bara ha en lugn diskussion om vilka olika möjligheter som finns och sedan hitta den bästa lösningen.

– Om du inte hämtar henne här och nu så polisanmäler jag dig för kidnappning. Se nu fan till att få röven loss!

– Är det inte bra om vi kan diskutera...

– Helvete också. Det finns fan ingenting att diskutera. Jag har rätt till min dotter och därmed basta.

– Ni ger mig tyvärr inget val än att lämna över detta dokument till socialtjänsten. Vi gör härmed en orosanmälan om att vi inte anser att ni är lämplig som vårdnadshavare. Här har du pappret, Mikael. Vi utmanar er alltså om vårdnaden av Tess i Familjerätten.

– Glöm det. Ni har inte en chans!

– Jag vill verkligen inte göra detta, utan jag föredrar att hitta en lösning som vi alla kan vara överens om. Ni förstår, mitt erbjudande om att förutsättningslöst diskutera vad som är bäst för Tess kvarstår oberoende av alla omständigheter, och erbjudandet har ingen tidsbegränsning heller.

– Dra åt helvete. Vi syns i domstolen. Men till dess så bor Therese hos mig.

– Tyvärr kan vi inte gå med på det, sade Mikael. Om det finns en orosanmälan så måste vi agera. Therese förblir familjehemsplacerad tills familjerätten fattat ett slutgiltigt beslut. Dessutom anser vi det lämpligast att hon då fortsatt blir placerad där hon för närvarande är, för att få viss kontinuitet.

Kathleen blev rasade och lämnade kontoret under svordomar. Det blev uppenbart för Ruth och Ronald var någonstans som Therese hade lärt sig sitt fula språk.

De närmsta dagarna besökte både Ronald och Ruth henne flera gånger för att försöka få henne att ändra uppfattning och diskutera med dem men tyvärr så ändrade hon inte uppfattning om att prata med dem. Hon bara skrek åt dem och kallade dem fula namn. Det enda som återstod vad att misskreditera henne i familjerätten, något som Ronald tyckte riktigt illa om att behöva göra.

~ ~ ~

Dagen när de skulle till familjerätten var första gången de lyckades få Therese att lämna huset sedan hennes hand hade blivit omlagd. Hon hade till och med vägrat att gå i skolan, utan legat i sitt rum hela tiden och varit totalt ur gängorna. Mia hade börjat gråta varje dag igen, och ingen kunde trösta henne längre, på grund av att Therese själv var så ur balans.

Ronald hade tagit ledigt från sitt jobb den här dagen. Han satt redan i rättegångssalen tillsammans med Ruth och Therese när Kathleen kom in. Hon tittade efter Therese men kunde inte se henne, eftersom hon satt ihopsjunken bakom Ruth. Domaren startade förhandlingen genom att ge ordet till Ronald som ställde sig upp och förklarade.

– Jag har tillsammans med min hustru Ruth ansökt om att få vårdnaden över Therese Fergusson från hennes biologiska mor på grund av att vi anser att hon blir vanvårdad under moderns ansvar. Vi har presenterat rapporter från framför allt socialtjänsten som bevis för detta. De visar med ytterlig tydlighet att Therese, eller Tess som hon föredrar att bli kallad, har blivit allt mera förvildad för varje år. Jag vill betona att orsaken inte bara varit brist på styrning och regler, utan lika mycket på grund av brist på känslomässig närvaro. Tess är inte dålig per se, utan har egentligen bara känt sig vilse och övergiven, och därför blivit extremt utåtagerande. Det finns ingenting i nuläget som indikerar att något kommer att förändras i sak ifall hon återvänder till sin mor, så den enda tänkbara slutsatsen blir att Tess kommer att återgå till sitt destruktiva beteende ifall Kathleen Fergusson återfår vårdnaden över henne. Däremot har jag och min hustru Ruth visat att vi kan få Tess att följa regler, förbättra sin attityd och arbeta flitigt i skolan. Vi kan ge henne både den styrning och den kärlek som hon så desperat är i behov av. Tillsammans

med oss kan hon få stabilitet och trygghet. Därför är det enda acceptabla beslutet av det här familjerätten är att ge vårdnaden till oss.

– Tack för det, herr Clayton. Nu skall fru Fergusson så ge sin syn på saken, och därefter får ni möjlighet att kommentera hennes uttalande. Varsågod, fru Fergusson.

Kathleen satt kvar på sin stol medan hon pratade.

– Det är så enkelt. Therese är min dotter. Min egen dotter, ingen annans. Jag medger att jag har tittat för djupt i flaskan förut, men nu har jag blivit klar med min rehab och dricker inte längre. Vem kan veta bättre vad Therese behöver än hennes egen mamma? De där två har ingen aning, de har känt henne i ett halvår, jag har känt henne hela livet och hon har alltid velat bo hos mig. Självklart skall jag ha vårdnaden över Therese, allt annat är bara fel.

– Tack så mycket fru Fergusson. Såvida inte herr Clayton har något att tillägga så drar vi oss tillbaka för att diskutera innan vi tar vårt beslut.

– Jag har faktist något att tillägga, ers nåd. Huvudpersonen här i denna rättegång är trots allt Tess, och hon har inte fått säga något än. Hon är ändå redan fjorton år och fullt förmögen att tala för sig själv. Visst måste ändå hennes åsikt i den här situationen också vara av allra högsta betydelse?

– Självklart borde även hon få komma till tals. Jag antar att ni det är fröken Fergusson ni menar. Så varsågod, om ni vill säga något så är detta tillfället. Var vänlig och ställ er upp så att alla i salen kan se er medan ni talar.

– Tack så mycket, ers nåd, sade Therese och ställde sig upp som ordföranden hade bett om. Först av allt vill jag i förväg be om ursäkt för att det jag vill säga kan ta en stund att säga, för jag har mycket på hjärtat som jag ödmjukt ber om att få tillåtelse att framföra.

Kathleen ryckte till av chocken. Hon hade inte förrän nu förstått att den där prydliga unga damen i fin klänning som satt bredvid Ruth faktiskt var hennes dotter. Inte heller hade hon förväntat sig att Therese skulle prata så fint och vördnadsfullt.

– Det är fullständigt i ordning att ni tar den tid ni behöver. Vid behov får vi fortsätta efter lunch. Vi är beredda att lyssna på vad ni har att säga. Ni kommer inte att bli avbruten.

– Det uppskattas verkligen.

Therese tittade med stadig blick på domaren medan hon pratade.

– Det är sant att jag har bott hos min mor under långa perioder mellan alla placeringar på totalt tolv olika familjehem. Min mor har, vid sina allra bästa stunder, varit fullständigt usel som mamma. Däremot var min pappa bra, men han körde ihjäl sig när jag var bara sex. Rattfylla, förstår ni. Körde rätt av vägen in i ett träd. Men min mamma har alltså alltid varit fullständigt, genomgående usel som mamma. Ingen av de saker som en mamma förväntas göra, har hon gjort. En mamma skall uppfostra sitt barn, inte sant? Det betyder att om jag gör något dåligt, skall hon bestraffa mig och om jag gör något bra, belöna eller i varje fall berömma mig. Hon har inte gjort någondera. I själva verket har hon aldrig någonsin brytt sig om vad jag har gjort, oberoende av vad det varit.

Kathleen rynkade på ögonbrynen och blev sur över det hon hörde, men höll tyst efter en blick från domaren.

– Jag kände mig så fruktansvärt övergiven och ensam, som om ingen brydde sig om mig. Så när jag var elva år tog pengar som hon gett mig och skaffade mig en piercing i näsan, bara för att få henne att reagera. Jag visste att hon avskyr piercing, så jag förväntade mig en utskällning när jag kom hem. Hon fick syn på mig, med sade ingenting. Varför kunde hon inte förstå att min olydnad egentligen var ett rop på hjälp? Så några dagar senare tog jag resten av mina pengar och skaffade mig två stora ringar i läppen. Nu var jag säker på att hon skulle reagera, men fortfarande sade hon inte ett ord. Det kändes som om jag stod skrek på hjälp, men hon brydde sig inte om mig.

Kathleen började må illa när hon drog sig till minnes den dagen.Det enda hon kunde minnas var att hon just druckit två flaskor vin.

– Så en dag så tog jag alla pengarna från hennes börs, varenda dollar. Jag gick till samma person som innan och skaffade mig piercing över hela ansiktet. Dess-

utom skaffade jag min en tatuering av henna över större delen av ansiktet. När jag kom hem såg jag ut ungefär så här.

Therese höll upp en stor bild som Ruth hade tagit en av de första dagarna som hon varit hos dem. Domaren kunde inte låta bli att dra efter andan. Det var inte bara ansiktet, det var hela uppenbarelsen med skitiga, trasiga kläder och ovårdat hår som var chockerande.

– Så jag kom hem och träffade henne när hon stod med sin börs i handen och uppenbarligen var fundersam på vart pengarna som hon skulle använda för mat resten av månaden tagit vägen. Det var rätt uppenbart var pengarna var när hon fick syn på mig. Jag stod där och hela min uppenbarelse skrek för full hals efter hjälp. Det var som om jag skrek ”Se på mig! Gör något! Straffa mig! Skrik åt mig! GÖR NÅGOT. **SE MIG**!!”.

Therese skrek så det ekade i den stora salen. Domaren ryggade nästan bakåt, så högt skrek hon. Sedan blev hon plötsligt tystlåten i stället.

– Ingenting. Min mamma sade ingenting. Det var som jag inte fanns. Som om jag inte var hennes dotter. Som om jag var ingenting. Ingenting alls. Det kändes som om jag stod och skrek och skrek tills jag inte hade någon röst kvar.

Hon pratade allt tystare och liksom viskade fram slutet. Det hade blivit knäpp tyst i lokalen så när hon sedan efter en lång paus fortsatte med sin vanliga röst så var det som om hon skrek igen.

– När jag kom till skolan med min piercing så vände alla där mig ryggen också. Alla mina klasskamrater, lärare och all annan personal. En enda person såg mig. Han var ett par år äldre och tyckte jag såg tuff ut, så han frågade ifall jag ville gå ut med honom. Jag trodde han ville ha en date, men hans intresse för mig var inte på det planet. Vi har aldrig varit mer än goda vänner. Han presenterade mig för ungdomsgänget som han brukade umgås med. Där lärde jag mig dricka starköl och röka hasch. Jag kom hem full och påtänd flera gånger i veckan, men hon brydde sig inte om det heller.

Kathleen mådde allt mera illa av berättelsen. Det var hennes egen dotter som bara gick på och gick på mot sin egen mor. Värst av allt är att hon knappt kunde minnas den här tiden.

– Nu fick socialen upp ögonen för mig, omhändertog mig och började skyffla mig från familjehem till familjehem vilket bara gjorde att det blev ännu värre. Ingen där brydde sig om mig heller, utan de bara skällde på mig när jag inte ville lyda. Så jag struntade i allt och alla. Jag brydde mig inte längre om några regler alls. Alla tyckte illa om mig, för att jag bara svor och var respektlös mot alla. Men i själva verket mådde jag så dåligt som en tonåring kan må. Jag skulle vilja, med rättens tillåtelse, försöka förklara hur jag mådde då, genom att använda den vokabulär som jag använde då.

– Varsågod, fröken Fergusson. Du har vår fulla uppmärksamhet, för att uttrycka det milt.

– Jag ber i förväg om ursäkt för det språkbruk som jag nu kommer att använda. Det här är bara så ni förstår hur jag mådde då.

Therese pausade och drog efter andan och fortsatte sedan.

– Jag ansåg att mitt liv var så fucked upp, och jag sket i vad alla jävlar sa åt mig att göra. Jag levde i ett helvete och var så förbannat störd och gav fan i mitt jävla liv. Hela jag var fucked up och ett sånt förbannat, helvetes rötägg att ingen enda jävel ville ta i mig en med en förbannad tång, och jag ville fan bara lägga mig ner och dö från hela helvetet.

Hon tystnade plötsligt och rös till. Domaren hade fått något chockat över ansiktet liksom de flesta i salen.

– Alltså jag mår dåligt av att prata så där numera. Låt oss konstatera att jag mådde uselt, uppförde mig uselt och fattade usla beslut. Men min mamma var där hela tiden och såg vad som hände mig, och *lät* det hända. Hon var helt enkelt fullständigt usel som mamma. Totalt värdelös. Allt hon brydde sig om var flaskan och sina suparkompisar. Själv var jag inte ens värd vatten för henne. Inte för att hon någonsin drack vatten. Jag hade gett upp och brydde mig inte om något alls längre, eftersom inte ens hon brydde sig om mig längre.

Kathleen kände det som om ville spy.

– En dag flippade jag ut fullständigt när hennes suparvänner hade trashat hela lägenheten, inklusive den enda pryl som jag älskade, nämligen min gitarr. Jag gick ut på en bar och söp mig stupfull och blev bråkig och förstörde saker. Polisen kom och tog mig till socialen mitt i natten, som sedan placerade mig hos Ruth och Ronald. Alltså, jag kom in dit klockan två på natten, stupfull, skitig och helt bortom kontroll.

Hon pekade på Ruth och Roland och fortsatte:

– Den enda reaktionen jag fick från dem var medömkan och vänlighet. Alla andra brukade visa avsmak för mig, men Ruth behandlade mig vänligt från första dagen. Hon gav mig huvudvärkstabletter och lemonad mot baksmällan och bemötte alla mina förolämpningar med vänlighet om omtanke. Ju mera jag svor åt henne och kallade henne fula namn, desto snällare blev hon. Hon gnagde och gnagde på det pansar jag hade stängt in mig i. Med ett oändligt tålamod fortsatte hon och att gnaga genom att bemötta varje oförskämdhet med vänlighet och omtanke. Hon gav inte upp förrän hon till slut gnagt sig in till den ledsna människan som fanns under vraket som ni ser på bilden här.

Ruth kunde inte låta bli att le åt hennes liknelse om pansar. Det var precis så det hade varit.

– Det tog mig två dagar innan jag började följa Ronalds regler. Det var nämligen så att andra dagen gick jag ut med mitt gäng igen och kom inte hem förrän ett på natten. Ruth blev inte arg utan var bara orolig för min säkerhet. Ronald verkade också orolig för mig och skällde ut mig. Jag har aldrig blivit utskälld på det sättet förut, och det gjorde ondare än något jag upplevt förut. Det var som värsta käftsmällen. Tro nu inte att han skrek åt mig och räknade upp alla fel jag hade gjort, för det var jag van vid från förut. Nej, jag pratade lågmält och lugnt. Ju hetsigare jag svarade, desto lugnare blev han. I stället för att skälla så förklarade han varför det jag gjorde var fel och varför den enda som skadades av det jag gjorde var jag själv. Det som gjorde så ont var att han fick mig att inse att allt han sade var sant, och att jag var på god väg att förstöra mig själv, och förstöra alla chanser till en bra framtid. Sanningen gjorde så ont att jag började följa hans regler.

Ronald nickade när han för första gången förstått vad som egentligen hade hänt den där dagen.

– Samma natt kom Diana, som också bor hos dem, in till mig med sin dotter Viola och frågade varför jag var så elak mot Viola. Det här var andra käftsmällen, att svaga, rädda Diana vågade stå upp mot mig för att skydda sin dotter. Jag hade aldrig förstått förrän då att det jag gjorde kunde skada även andra. Och att en litet baby på bara ett par månader var rädd för mig gjorde riktigt ont. Jag lovade att lugna ner mig från den dagen.

Hela salen lyssnade intensivt på varje ord hon sade.

– Sedan tog det mig bara lite mer än en vecka innan jag bad om förlåtelse, och bad om att få börja om från början. Ruth behövde ingen övertalning, hon var direkt beredd att glömma allt jag gjort och sagt och ge mig en ny chans. Samma sak gällde Ronald. Det var som ännu en käftsmäll att de båda två lyssnade på mig och respekterade mina åsikter. De ändrade till och med på sina regler för min skull.

– Efter bara några dagar gav Ruth mig lite pengar för att köpa något åt mig själv. Jag valde att i stället ta bort all piercing och tatuering, fixa håret och naglarna. Diana lånade ut sin klänning till mig och vi gick hem igen. När Ruth och Ronald fick syn på mig så var det som om de vunnit tio miljoner på Lotto, så glada blev de. Ruth öste beröm över mig för det jag gjort, och för att jag gjort det utan att någon bett mig om det. Det här var nog den värsta käftsmällen av dem alla. Ruth bryr sig om mig på riktigt. På riktigt!

Therese höll upp bilden på sig själv igen.

– Jag hade alltså gått från det här till hur jag ser ut idag på mindre än tre veckor. Inte för att Ruth eller Ronald krävde det eller ens föreslog det, utan för att jag *ville* göra det. De har aldrig *tvingat* mig att göra bra saker, de har fått mig att *vilja* göra bra saker. När jag gjorde fel, fick jag kritik och om jag gjorde rätt så fick jag beröm. Jag kom på mig själv att anstränga mig allt mera för att göra dem nöjda, för jag gillade att få beröm. Det är det som kallas för uppfostran! Att få en att frivilligt göra bra saker. Precis så som en mamma och pappa skall göra. De brydde sig om mig på riktigt, hela tiden. Det är därför som de är här idag för att kämpa för mig. För att de bryr sig. Inte som min mamma som bara struntar i mig.

– Ursäkta mig, jag måste avbryta, sade Kathleen. Jag är också här för att jag bryr mig om dig. Annars skulle jag bara låtit dig stanna...

Hon avbröt sig när domaren tittade strängt på henne. Therese vände sig för första gången direkt mot Kathleen för att svara henne.

– Ronald har flera gånger sagt till dig att han vill att vi alla skall träffas för att vi *förutsättningslöst* ska diskutera vad som är *bäst för mig*. Han vill bara mitt bästa, och struntar i hur det går till. Det är det som menas med förutsättningslöst. Han har varit beredd att gå med på vilket arrangemang som helst, som gör att jag mår bra. Du har inte ens velat lyssna på honom, för du bryr dig inte om mig.

Kathleen ville inget hellre än att protestera igen, men kom inte på något att säga. Hon var inte en säker på vad ordet *förutsättningslöst* betydde. Therese vände demonstrativt ryggen mot henne och fortsatte.

– Jag mår så bra hos Ruth och Ronald, för de visar varje dag att de älskar mig, trots att jag inte är deras riktiga dotter. De bryr sig verkligen om mig och behandlar mig med respekt samtidigt som de uppfostrar mig. Jag trivs verkligen där och allt bra som hänt mig är tack vare dem. Trots att mamma låter mig göra vad jag vill, så vill jag verkligen vara hos Ruth och Ronald mer än något annat i livet. Jag *vill* göra Ruth glad och jag *vill* följa Ronalds regler. Det är det som är bäst för mig, oberoende av vad min mamma tror. Hon fattar ingenting vad som är bäst för mig, för hon bryr sig inte om att lyssna.

Kathleen började protestera igen men avbröts av domaren.

– Fru Fergusson, jag har sagt att ingen får avbryta henne. Var ni klar, fröken?

– Jag vet att jag har pratat länge, och ber om ursäkt för det. Men jag känner att jag måste få berätta om Mia också, innan jag är klar.

– Naturligtvis, ni har fortfarande ordet. Vem är Mia?

– När jag varit en vecka på familjehemmet, innan jag pratat med Ruth, så kom Mia dit. Hon är en fyraåring som haft värre problem än någon av oss andra. Hennes mamma var en knarkarhora, bokstavligt. Alltså en tung narkoman som finansierade sitt missbruk genom att prostituera sig. Mias pappa är en av hennes

kunder, men hon vet inte ens hans namn, och det finns så många att välja från. Mia var så förstörd som ett barn kan vara, skygg och otrygg och livrädd för allt och alla. Men på något egendomligt sätt så litade hon på mig. Kanske för att jag var lika förstörd som hon, och hon kände det. Hon ville sova i min säng, och jag lät henne göra det. Det var den värsta käftsmällen jag någonsin fått, att känna att en annan person faktiskt behövde mig.

Therese gjorde en konstpaus.

– Kan ni förstå? Någon *behövde* mig. Mig! Jag var så trasig som någon kan bli, men jag var alltså *behövd* av ett litet, oskyldigt barn. Ruth och Ronald hade ingenting emot det, tvärt om. Så jag började ta hand om Mia och såg till att hon mådde bra. Jag tar henne till lekplatser, hjälper henne med påklädning och att skära maten. På kvällen så läser jag saga och nattar henne. Jag till och med pussar henne godnatt, som om hon är min dotter. Hon kallar mig ”Tant Tess” och jag tycker egentligen inte om att bli kallad för ”tant” med jag älskar när hon säger det. Vi har ingen formell relation, men jag älskar henne som om hon vore min egen dotter, och hon älskar mig tillbaka som om jag vore hennes mamma. Hennes egen mamma begick självmord och Ruth är numera hennes adoptivmamma, men det är ändå mig som Mia kommer till när hon vill bli tröstad. Jag har lovat Mia att jag aldrig skall överge henne, och hon litar på mig.

– Så allting är perfekt i mitt liv, jag har en mamma i Ruth som älskar mig som sin egen och som alltid ser till mitt bästa. Jag har en pappa i Roland som älskar mig på sitt sätt och alltid ställer upp för att hjälpa mig ifall jag behöver det. Jag har en storasyster som är min fullständiga motsats, men som ändå älskar mig som en syster. Jag har till och med en dotter som är mitt allt, även om hon inte är min biologiska dotter. Jag lyder alla regler, sköter mig och satsar på min framtid och har bestämt mig för att bli kock. Jag har vänt ryggen till allt och alla från mitt gamla liv, och försöker i alla lägen göra det som är bra. När jag fyllde fjorton så fick jag presenter, en tårta och alla sjöng för mig. Det var min bästa födelsedag någonsin, och jag har aldrig i hela mitt liv känt mig så lycklig som den dagen. Det kändes som om min framtid är helt fantastisk.

Alla i lokalen kände verkligen att Therese kände sig lycklig. Hon log brett och hela hennes kropp visade att hon var glad. Sedan slocknade hennes leende plötsligt och hon pekade på Mikael.

– Sedan ringde han. Mikael från socialen. Han berättade att jag måste tillbaka till min usla biologiska mamma. Tillbaka till helvetet igen. Tillbaka till allt som är dåligt i mitt liv. Missförstå mig inte, Mikael, jag anklagar inte dig, du har bara låtit min usla mamma lura dig. Men jag blev så galen att jag krossade telefonen och körde knytnäven rätt igenom väggen.

Hon strök sig över sin högra hand som hade ett stort bandage.

– Bröt två av benen i min hand, men det gjorde inte ens ont. Det gjorde så ont i mitt hjärta, så jag inte ens kände att jag brutit handen. Jag bröt samman och har inte kunnat vare sig sova eller äta eller gå i skolan sedan dess utan har bara legat i min säng och gråtit. Ni måste förstå att jag aldrig har gråtit förut, förrän möjligen när jag var en liten baby. Nu kan jag inte sluta, och Mia ligger och gråter i rummet bredvid mig, och ingen kan trösta någon av oss.

Tårarna började rinna from hennes ögon. Ruth suckade djupt och kände sig så hjälplös igen, som hon gjort hela veckan. Kathleen blev fullständigt chockad. Hon kunde inte minnas att hon någonsin sett sin dotter gråta förut.

– Så jag bönfaller er, förstör inte mitt liv! Slit inte bort mig från min nya familj och tvinga mig inte att svika mitt löfte till Mia att jag aldrig skall överge henne. Det är inte bara mitt liv som blir förstört om jag måste tillbaka, Mias liv förstörs också, och det är viktigare för mig än mitt eget. Det enda jag vill är att få chans till en framtid. Jag kan bara vädja till er empati att göra det som är bäst för mig. Snälla! Låt mig få stanna hos Ruth, Ronald och Mia.

Thereses röst bröt samman och hon fortsatte att snyfta tyst medan tårarna rann nerför hennes kinder. Tystnaden i lokalen var öronbedövande. Kathleen mådde riktigt dåligt av att se din dotter gråta. Och de ord som hon hade fått höra hade också gjort riktigt ont, särskilt som Therese verkade mena det och att mycket av det tyvärr var sanningen. Efter en lång stund av tystnad så tog ordföranden till orda igen.

– Känner ni att ni talat färdigt nu, fröken Fergusson?

– Ja, snyftade hon. Tack för att ni lyssnade!

– Då tackar jag så mycket för ert uttalande. Det var... intensivt må jag säga. Jag skulle vilja ställa er några kompletterade frågor först, om det går bra för er. Om ni vill ha en stund för att samla er först så kan ni få det.

Therese gjorde en kraftansträngning för att få kontroll över sina känslor. Hon torkade sig i ögonen med en näsduk och snöt sig.

– Det är okey, jag klarar mig. Vad är det ni vill fråga, ers nåd?

– Uppenbart är att ni haft ett synnerligen jobbigt liv, vilket jag är den första att beklaga. Samtidigt är det även uppenbart att ni hamnat på en plats där ni trivs. Ni har ju redan förklarat att ni älskar Mia. Hur är det med er fostermor, fru Clayton? Älskar ni henne också?

– Ja, definitivt. Jag älskar Ruth som om hon vore min egen mamma.

– Är det så att ni även älskar herr Clayton, trots att han är så sträng?

– Utan minsta tvekan. Som jag redan sagt så minns jag fortfarande min egen pappa, och har bara glada minnen från honom. Ändå älskar jag Ronald som om han vore min egen pappa. Sedan min pappa dog har jag velat ha någon som begär av mig att jag gör rätt saker, och det har jag fått nu.

– Gäller samma sak för er fostersyster, Diana?

– Jag älskar henne som min syster. Vi är fullständigt olika som personer, ändå kan vi umgås utan att bråka. Om det inte är kärlek, så vet jag inte vad kärlek är.

– Hur är det med fru Fergusson, er biologiska mor. Älskar ni henne också?

– Alltså, ööh...

Therese tvekade och verkade fundera på frågan.

– Er tystnad är väldigt talande. Det känns som om jag fått mitt svar redan.

Ordföranden vände sig nu till Kathleen i stället, som såg chockad ut.

– Fru Fergusson. Jag utgår från att ni vill bemöta det som er dotter har sagt. Så varsågod, ni kommer heller inte bli avbruten. Känn er också fri att ställa vilka frågor ni vill till henne eller till vem som helst i lokalen. Har ni något ni vill säga?

Kathleen satt tyst och hade ännu inte hämtat sig från chocken. Hennes ögon vandrade från ordföranden till Therese som stadigt mötte hennes blick och sedan tillbaka igen. Till slut så stammade hon fram.

– Det kan du ge dig fan på. Alltså, helvete, jag är förvirrad. Wow, det här väntade jag mig inte. Måste få tänka. Kan inte... Åh, sjutton också. Snälla kan jag få en stund att samla mig? Bara en kvart eller så?

– Klockan har redan hunnit bli kvart i tolv, och det känns inte som om vi kommer att bli färdiga före lunch, särskilt ifall ni vill ha en kvarts paus. Jag föreslår att vi tar tidig lunch. Inga invändningar? Nåväl, då bryter vi för lunch. Återsamling här 12.30, var vänliga och håll tiden!

Therese gick fram till Ruth, som ställt sig upp. Therese slog armarna om Ruth och kramade henne hårt medan Kathleen satt kvar på sin stol och tittade på medan hennes hjärta gjorde riktigt ont när hon insåg att hennes egen dotter föredrog den här kvinnan framför henne själv.

– Vi måste sätta lite fart ifall vi skall hinna äta på mindre än en timme, sade Ronald. Det är säkert snart fullt på alla restauranger. Jag såg ett fint ställe tvärs över gatan som vi kan gå till.

De tre gick med raska steg mot utgången påskyndade av Ronald.

– Therese. THERESE! Snälla vänta lite. Jag måste få snacka lite.

Trion stannade och Ronald rynkade lite på ögonbrynen.

– Vi har rätt ont om tid ifall vi skall hinna få någon mat i oss.

– Jag behöver bara några minuter. Det är viktigt.

– Kan vi inte låta Tess' mamma slå oss följe medan vi äter? undrade Ruth. Om det är okey för dig förstås, Tess. Din mamma kan säga det hon vill säga medan vi väntar på maten. På så sätt slår vi två flugor med en smäll.

– Visst, varför inte? svarade Therese och ryckte på axlarna.

– Jag är så tacksam om jag får sitta med er, trots att vi är fiender. Ni behöver inte betala för mig, naturligtvis. Dessutom ska jag betala för Therese eftersom hon är min dotter.

– Vi är inte alls fiender, protesterade Ronald. Vi kanske är motparter i den här rättegången, men jag är övertygad om att vi egentligen har samma mål, nämligen att Tess skall ha det bra. Vi är bara inte överens om hur det skall gå till. Dessutom står jag för det jag sagt att mitt erbjudande om att en förutsättningslös diskussion inte har någon tidsbegränsning eller någon annan begränsning för den delen.

Kathleen tittade osäkert på honom men kom inte på något att svara. Snart satt de på restaurangen som Ronald hade föreslagit och studerade menyn. Kathleen blev allt mera bekymrad när hon såg priserna. Snart kom en servitris för att ta upp beställning

– Jag har ingen aptit, men ni kan väl äta om ni vill, sade Therese.

– Dumheter, klart att du skall äta något, sade Ronald. Du blir säkert sugen när du känner matlukten. Välj nu något från menyn!

– Visst, om du vill så försöker jag väl då. Ge mig en liten hamburgare med pommes och cola.

Kathleen trodde inte sina öron. Hennes egen trotsiga dotter som bara gav efter så där! Hon tvekade länge tills det bara var hon kvar som inte beställt.

– Alltså, jag är ledsen. Jag hade inte väntat mig de här priserna. Tror inte jag har råd att äta här. Det räcker med en apelsinjuice för mig.

– Dumheter, inte kan ni sitta här och bara dricka juice medan vi andra smörjer kråset, sade Ronald. Nog kan vi bjuda er på mat för denna gång.

– Nej, det behövs inte alls. Jag skulle inte kunna tänka mig att kräva nåt sånt.

– Tess, vet du om din mor också tycker om hamburgare?

– Hon älskar hamburgare, precis som jag.

– Nåväl fröken, då tar vi två hamburgertallrikar i stället.

Servitrisen tackade och gick därifrån. Kathleen började känna sig obehaglig till mods. Dels på grund av hennes dotters hårda ord under rättegången och dels för att hon varit så kategoriskt emot samma person som just bjudit henne på mat. Ronald såg att hon såg obekväm ut och sade:

– Om ni önskar så kan jag och min fru sätta oss därborta i soffan så att ni får prata i fred med er dotter. Jag kan tänka mig att ni inte känner er fullt bekväm med att prata med henne i vår närvaro.

– Nej, det gör inget. Ni kan sitta kvar. Inte fan kan jag jaga iväg er nu när ni pröjsar mat åt mig också.

Hon vände sig mot Therese som satt helt tyst och väntade på att hennes mamma skulle börja. Även hon kände sig obekväm med tanke på vad hon sagt nyss.

– Alltså, Therese, älskling. Jag... det som du sade innan... för tusan, det gjorde förbannat ont att höra. Är jag verkligen så hemsk som mamma?

– Alltså, mamma. Jag ber så mycket om ursäkt för att jag sade allt det där. Det sista jag vill är att göra dig illa. Men visst vet du att det var sanningen jag sade? Det gjorde rätt ont att jag var tvingad att genera dig inför domstolen bara för att jag ville få dem att förstå hur viktigt det är för mig att få behålla mitt nya liv.

Kathleen kom helt ur balans av ursäkten. Hon hade aldrig tidigare upplevt att Therese bett henne om ursäkt förut och efter alla de hårda orden hon just fått höra, så var det här ödmjuka svaret det sista hon väntat sig.

– Jag har bara inte velat att du skall bli arg och trotsig mot mig, så jag har inte sagt till när du gjort något dumt. Alltså, jag hatade alla dina piercingar, tatueringar och trasiga, skitiga kläder. Ville bara inte klaga, för jag tänkte att du blir arg då. Du ser fantastisk ut nu, riktigt vacker. Jag älskar hur du ser ut idag, och hur du pratar. Fan, du pratar till och med finare än jag själv.

– För sent för smicker, kom till saken, svarade Therese kort.

Kathleen tvekade en stund innan hon fortsatte.

– Therese, älskling. Jag är så förvirrad. Du har ju alltid mått dåligt när du bott i familjehem, och alltid velat komma hem igen. Hur är det möjligt att du den här gången vill stanna hos dem i stället för att bo med mig?

– Om du lyssnat därinne så skulle du förstå det. Ruth och Ronald ger mig allt det som jag saknat, både från dig och från alla andra fosterföräldrar.

– Men vad är det som du saknat?

– Medkänsla. Känslan av att någon bryr sig om mig, och om vad som händer med mig. Beröm när jag gör bra saker och rättning när jag gör dumheter. Bara någon som är där när jag behöver det och som blir bekymrad när jag har problem.

– Du vet väl att jag bryr mig om dig? Jag är din mamma.

– Hur kan jag veta det? Du har aldrig sagt det eller ens visat det. Tvärt om.

– Vad menar du med tvärt om?

– På vilket sätt protesterade du när jag kom hem och var full eller påtänd?

– Jag ville ju inte klaga på dig och göra dig ledsen eller arg.

– Att klaga på sin tonåring ligger ju i jobbeskrivningen att vara mamma. I stället bryr du dig inte om mig överhuvudtaget.

– Men det gör jag ju. Alltså, du kan inte förstå hur jävla ont det gjorde att höra dig tveka om ifall du älskar mig. Fast, Therese, tror du i varje fall på att jag älskar dig över allt annat?

– Problemet är att jag inte vet det. Det känns som om du älskar flaskan mer än mig. Fast antagligen ligger det också i jobbeskrivningen för en mamma att man skall älska sin avkomma. Med du gör ett rätt dåligt jobb att visa det.

– Men det är sant att jag älskar dig mer än något annat. Jag vet att jag har ett beroende, och att det har påverkat dig, men jag kan inte hjälpa det. Det är fortfarande du som jag tycker är viktigast.

– Om det är så, varför har du inte gått med på att prata med Ronald om min framtid?

– Alltså, jag var övertygad om att det enda han ville var att behålla dig för att få pengar från socialen, som alla andra familjehem, och att du vantrivdes där.

– Vad är det i orden ”förutsättningslöst diskutera vad som är bäst för mig” som du inte förstår? Han säger inte att du måste acceptera det han vill, utan att det är jag som är viktigast för honom. Jag har aldrig hört dig säga det. Att sätta *mig* i första rummet och strunta i vad du själv vill. Aldrig.

– Jag förstår inte...

– Är din hjärna fullständigt mos av all sprit? Ronald menar att han är beredd att göra vad som helst för att jag skall må bra. Även sådant han hatar att göra, som att gå till familjerätten och kräva att få vårdnaden over mig, för min skull. Han är också fullständigt medveten om att ifall han skulle få vårdnaden, så förlorar han pengarna från soc, ändå tvekar han inte en sekund. Det som är viktigast för honom, och för Ruth, är att jag har det bra.

Servitrisen kom med maten så alla började äta. Kathleen satt och funderade ett tag medan hon tuggade. Efter ett tag så tog hon till orda igen.

– Alltså, du är alltid lika kaxig och vet vad du vill. Håller du inte med Ronald, att hon alltid kräver att få det som hon vill?

– Jo, hon är stark, det är sant. Men hon är samtidigt både snäll och klok.

– Klok nog att göra som du säger framför dig, i alla fall för att slippa skäll.

– Nja, hon har aldrig fått skäll från mig. Det har inte behövts. Hon gör inte allt som jag säger, men är klyftig nog att fråga först.

– Och sedan gör hon som hon vill i alla fall, och struntar i vad man sagt. Jag känner igen det där!

– O nej, hon lyssnar när jag förklarar min sida av saken, och sedan ger hon sin sida av saken. Sedan diskuterar vi tills vi kommer fram till konsensus. Därefter gör hon vad vi kommit överens om. Hon är duktig på det, och även duktig på att argumentera för sin sak.

– Alltså, jag förstår inte alla fina ord du säger. Argumentera, det är samma sak som att bråka, inte sant? Det är hon bra på, att alltid bråka och tjafsa om vad jag säger åt henne att göra.

Therese tittade med stigande förvåning på sin mamma. Bråka? De hade väl aldrig bråkat, egentligen? Vad var det hon pratade om?

– Nja, argumentera kan betyda att man bråkar, men det jag menar är snarare att vi debatterar och lägger fram våra respektive åsikter för och emot, lugnt och sansat och sedan sakligt vänder och vrider på dem.

– Visst, det låter bra ifall hon vore lugn och sansad. Jag vet inte hur många gånger som hon fått utbrott hemma som jag haft svårt att hantera.

– Vi har en hel del erfarenhet av ungdomar som fått utbrott, och tekniken att hantera dem är att själv behålla lugnet. Om jag bara själv visar tålamod och lugn, så resulterar det alltid att den som tappat humöret lugnar ner sig och får dåligt samvete för utbrottet. Det är då som man säger vad man tycker, och eftersom den andra insett att den uppfört sig dåligt, så går det hem. Fast jag kan inte påminna mig om att er dotter fått några direkta utbrott hemma hos oss. I varje fall inte mot oss.

– Kanske inte hon själv, men de skumma kompisar som hon tagit hem har ofta uppfört sig uselt.

Nu blev Therese ännu mera brydd. ”Kompisar”, tänkte hon. ”Jag har väl aldrig nånsin tagit hem kompisar”. Sedan förstod hon plötsligt vad hennes mamma höll på med och log inombords.

– Visserligen skulle det kunna hända. Men nu har ju Tess valt att bryta med sina gamla vänner. Men med andra ungdomar vi haft har det hänt att deras gäster uppfört sig oacceptabelt. Då måste man alltid förstå att det inte nödvändigtvis är vår ungdoms fel, utan gästens fel. Åter får man använda tålamod för att avväpna situationen, för ifall man kommer och skriker och klagar så drabbas man bara av att gästen går i försvarsställning. Det tillsammans med grupptrycket gör att ingenting förändras.

– Jo, men grupptrycket gör ju ändå att det inte går att lugna ner dem. De hetsar hela tiden upp sig mot varandra, har du inte märkt det också?

– Det händer ibland. Då brukar jag ta den tuffaste av dem avskilt och prata lugnt och vänligt med den. För borta från sin grupp så är han eller hon inte så tuff längre, och mina argument kan nå fram.

– Det låter som ett bra tips. Men hur hanterar du när Therese kommer hem full då? Jag har alltid haft svårt att veta vad jag skall säga då? Hon brukade aldrig vilja lyssna på mig då, utan bara svära åt mig och kalla mig fula namn.

– Visserligen har det bara hänt en gång, så jag kan inte säga att jag behövt göra det ofta. Det jag gjorde var att bara säga att jag skall diskutera det nästa dag. För att medan någon är full så lyssnar man inte ändå. Men dagen efter när baksmällan sätter in och man själv ångrat att man druckit, då går argumenten in bättre.

– Jo, det stämmer. Hon har alltid lyssnat bättre dagen efter, det har jag också märkt. Ofta så har hon så ont i huvudet då så hon inte vill prata alls då, inte sant? Det gör henne liksom lite mörare.

Nu började Therese fnissa lite till Ruths förvåning. Hon puttade till och med till sin mamma i sidan.

– Sch, viskade Kathleen till henne.

Ruth lyfte på ögonbrynen och tittade på mor och dotter som verkade ha någon sorts hemlighet mellan varandra. Ronald fortsatte dock utan att märka något.

– Om man ger tabletter mot huvudvärken så uppnår man två saker, förklarade han. Dels blir den man pratar med tacksam för hjälpen att må bättre, dels dämpas huvudvärken vilket gör att han eller hon börjar lyssna igen.

– Så hemligheten är alltså att alltid ha huvudvärkstabletter hemma, så vinner man alla bråk?

– Nja, inte direkt. Bråk kan man aldrig vinna. Om det blir bråk så är det bättre att ta ett steg bakåt och försöka lugna ner situationen först. När den andra väl lugnat ner sig efter några timmar, så kan man ta upp det som hänt till diskussion.

– Självklart, det är ju det jag alltid missat att göra hemma. Lugna ner henne först när hon börjar bråka för att sedan sakligt resonera om det när hon är lugn.

Nu började Therese att fnissa okontrollerat. Hon kunde inte hålla sig längre.

– Lägg av nu, mamma. Jag förstår precis vad du håller på med.

– Vad menar du? frågade Ruth. Jag har sett att ni två verkar ha någonting på gång mellan er, men jag förstår inte vad.

– Alltså, min mamma är usel som mamma, det har jag redan sagt. Men hon är definitivt inte usel på allt. Det hon är bäst på är att korsförhöra personer utan att de märker att de är utsatta för tredje gradens förhör.

– Jag förstår ingenting, sade Ronald.

– Det är just det jag menar. Hon ställer en massa oskyldiga frågor, spelar dum och hittar på en massa saker om mig som inte stämmer för att kolla hur ni hanterat mig. I stället för en skur av direkta frågor som du inte skulle svara ärligt på i alla fall, så får dig att babbla på om hur du hanterat mig.

– Stämmer detta, fru Fergusson?

– Jodå, Therese har genomskådat mig. Jag ville bara veta ifall hon har det bra hos er genom att ta reda på hur ni skulle hantera henne ifall hon uppför sig illa, som hon så ofta gjort på andra familjehem.

– Wow, jag har nog aldrig blivit manipulerad så omärkt förut. Ni är duktig.

Han tittade på klockan och blev lite stressad.

– Nu måste vi nog i vilket fall som helst betala och återvända till rättegången.

Ronald kallade på servitrisen, betalade och snart hade de återvänt till rättegångssalen och domaren kallade till ordning igen.

– Dags att komma till ordning. Innan vi bröt för lunch så skulle fru Fergusson avlägga sina kommentarer till sin dotterns tidigare uttalande. Som jag sade tidigare är det helt i ordning ifall ni också vill ställa frågor till vem som helst i salen. Så varsågod, ordet är ert.

– Tack för det. Alltså, jag har pratat lite med min dotter under lunchen och har först en sak jag skulle vilja säga till henne.

Kathleen vände sig mot Therese.

– Therese, jag vet att du är kluven i dina känslor till mig. Men jag hoppas verkligen att du kan förstå att jag trots mitt missbruk så älskar jag dig över allt annat. Det finns ingenting jag inte skulle göra för din skull. Jag vill också att du ska förstå att det jag kommer att göra nu, det gör jag för att jag älskar dig, och ingenting annat. Bara för att jag älskar dig mer än jag älskar mig själv.

Hon vände sig till ordföranden igen.

– Ers nåd. Jag vill be om ursäkt för att jag slösat bort er dyrbara tid. Men jag tar tillbaka mitt krav på att få vårdnaden över Therese, under förutsättning att det är Ronald och Ruth som får vårdnaden i stället.

– Menar ni, fru Fergusson, att ni inte längre vill fortsätta med detta ärende här i familjerätten?

– Det är vad jag menar.

– Ni inser att detta beslut blir svårt att ångra. Jag menar, ifall ni förlorar vårdnaden i en familjerätt så kommer ni alltid att få reda på orsaken till det. Ifall ni då åtgärdar det som rätten kräver så kan ni senare återfå vårdnaden. Men ifall ni i stället gör som ni säger nu, att frivilligt avsäga er vårdnaden, så blir det i praktiken omöjligt att återfå vårdnaden av egen kraft.

– Nej, det visste jag inte, men nu förstår jag. Det ändrar inte min åsikt att Ronald och Ruth är bättre passade att ta hand om Therese. Jag vill bara att Therese skall få det så bra som möjligt, även om det innebär om jag måste ge upp henne.

– Vad säger ni, herr och fru Clayton? Är ni fortfarande beredda att få vårdnaden över miss Fergusson, eller finns det något i det som sagts idag som fått er att ändra åsikt? Ni inser att det är ett helt annat ansvar som läggs på er från att ha varit fosterföräldrar, samt att det inte utgår någon ersättning längre?

– Självklart är vi i allra högsta grad fortfarande beredda. Om något har hänt så är det att vi är ännu mera dedikerade att vilja ta hand om henne.

– Jag måste också ställa frågan till socialförvaltningen. Ni har ju skriftligt rekommenderat att fru Fergusson är den som skall få vårdnaden. Har ni ändrat uppfattning om detta?

Mikael reste sig upp och harklade sig. Han hade medvetet hållit en låg profil under förhandlingen, eftersom han inte kände sig bekväm med hela situationen och nästan var rädd för Therese med tanke på hennes utbrott i telefonen.

– Ahum. Vi har inte ändrat uppfattningen att den biologiska modern normalt alltid är bäst lämpad att uppfostra sitt barn. Så vi rekommenderar fortfarande att fru Fergusson skall få vårdnaden.

– Skall rätten tolka det som att ni anser att herr och fru Clayton är direkt olämpliga som vårdnadshavare?

– Naturligtvis inte. Eftersom vi anser att de är lämpliga som fosterföräldrar, så är de självklart även lämpliga som vårdnadshavare. Dock inte som första val.

– Nåväl, då anser jag att det är klart. Ingen av de övriga ledamöterna har några invändningar?

Han vände sig höger och vänster mot de andra ledamöterna som samtliga skakade på huvudet.

– Inte? Då är rättens officiella beslut att vårdnaden av fröken Therese Fergusson härmed övergår till herr Ronald och fru Ruth Clayton. Därmed är förhandlingen avslutad.

Therese flög upp och kastade sig om halsen på Ruth och log över hela ansiktet. Sedan drog hon till sig Ronald också och alla tre omfamnade varandra. Kathleen tittade på dem med ett stygn av svartsjuka. Det gjorde fortfarande riktigt ont att se sin egen dotter föredra någon annan är henne själv. Hon gick ut medan trion kramades och Therese tackade framförallt Ronald för att han hade kämpat för hennes skull. När de kom ut från salen så stod Kathleen och väntade på dem med en bekymrad min.

– Herr Clayton. Jag skulle vilja be er om ursäkt för att jag inte lyssnade till er förut. Det var dumt.

– Jag accepterar inte er ursäkt. Den skall riktas till Tess, och inte till mig, för det är mot henne ni felat.

– Therese, älskling. Jag ber så jättemycket om ursäkt. Det enda jag ville var att du har det bra, och jag lyssnade inte på någon. Kan du förlåta mig?

– Ja, ja, okey. Du gjorde fel, men du ändrade dig. Nu bor jag kvar där jag vill, hos Ruth och Ronald, så allting är väl bra nu, antar jag.

– Betyder det här att jag aldrig får träffa Therese igen? frågade hon Roland.

– Vi kommer att låta Tess avgöra vem hon vill träffa, sade Ronald.

– Vad säger du om nu på söndag, mamma? Vid lunchtid, kanske? Du kan väl laga mat åt mig som förr?

– Självklart, pustade Kathleen ut. Tycker du trots allt om min mat?

– När du är nykter lagar du godare mat än Ruth. Ta inte illa upp Ruth!

– Jag tar inte illa vid mig. Mammas mat är alltid bäst, det tycker alla.

– Vilken mat vill du jag skall göra då, Therese?

– Om du inte vet vilken som är min älsklingsmat så är du inte min mamma längre!

– Vad menar du? Vänta lite! Jag vet! Köttfärslimpa, inte sant?

– Köttfärslimpa, på söndag, klockan 12. Vi syns!

Therese lämnade leende domstolsbyggnaden tillsammans med Ruth och Ronald och ett betydligt lättare hjärta.

~ ~ ~

Kathleen stod i köket och lagade mat medan hon grubblade över sitt beslut i familjerätten att lämna ifrån sig vårdnaden till Ronald och Ruth. Hon var inte säker på att hon fattat ett bra beslut att ge upp sitt eget kött och blod. Samtidigt hade hon redan insett att längtan efter flaskan var för stor för att kunna motstå, och då hade Therese kommit i kläm igen. Hon suckade djupt och gick en runda i lägenheten för att kontrollera att det såg städat ut.

Under tiden gjorde Therese sig klar för att åka till sin mamma som hon lovat. När hon var på väg mot dörren så kom Mia springandes.

– Tant Tess, får jag följa med också. Snälla!

Therese tvekade och tittade på Ruth.

– Vi får nog fråga din nya mamma. Vad tycker du, Ruth? Är det lämpligt att Mia följer med mig till min mamma? Du känner till hennes tillstånd.

– Det är nog bara du som kan avgöra ifall det är lämpligt. Du vet hur hon uppför sig i diverse olika skick, inte sant? Är det några risker för Mia att följa med?

– Alltså, min mamma har varit, tja sjuk kan man säga, så länge jag har levt. Hon har varit frånvarande för det mesta, men hon har aldrig någonsin varit farlig på något sätt. Så, Mia, jag antar att du får följa med.

– Jippiii!

– Jag vill bara att du förstår att min mamma är sjuk, lite grann på samma sätt som din mamma var sjuk. Du vet själv vad det innebär.

– Ja, Tant Tess. Jag förstår. Jag lovar att vara snäll.

Så blev det. Therese och Mia åkte buss hem till Kathleens lägenhet där Therese låste upp dörren till lägenheten med sin egen nyckel och gick in medan Mia höll hårt i hennes hand. Kathleen kom till dörren och såg förvånad ut när hon såg Mia. Hon förstod dock direkt vem det var och ställde sig på huk en meter framför henne och sträckte fram sin hand.

– Hej, lilla vän. Du måste vara Mia. Min dotter har pratat en hel del om dig. Du ska veta att du är så välkommen hit!

Therese förväntade sig att Mia skulle vara lika blyg som vanligt, så hon blev grundligt överraskad när Mia kastade sig om halsen på Kathleen och kramade henne hårt.

– Hoppsan, det där var oväntat! Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan här fantastisk bamsekram?

– Tack, Tant Kathleen. Tack så jättemycket för att du inte tog Tant Tess ifrån mig. Jag älskar henne så.

– Wow, det var det värsta. Vet du vad, lilla Mia? Jag skulle aldrig ta Therese ifrån dig, jag visste bara inte om att du fanns förut. Kom in båda två, maten står redan på bordet!

Therese gav henne också en kram pliktskyldigast och blev inte förvånad över att känna lukten av sprit. Hon hade haft rätt i att Kathleen inte klarat av att hålla sig borta från spriten. Lägenheten var däremot oväntat välstädad, även om det inte var helt rent. Det syntes att Kathleen hade ansträngt sig en hel del inför besöket. På soffan låg sängkläder, för ovanlighets skull snyggt ihopvikta.

– Varför sover du fortfarande på soffan, mamma? Du kan väl ta över mitt gamla rum där det finns en riktig säng?

– Alltså, Therese. Jag hoppas nog fortfarande på att du skall vilja komma hem igen. Fast du har nog rätt att det inte kommer att hända nu. Men du kanske vill sova här nån gång då och då?

– Det tvivlar jag på, men i så fall kan väl jag ligga på soffan.

– Jag får se vad jag gör. Nu tycker jag vi sätter oss och äter i köket.

Köket var också ganska välstädat, inte som Therese mindes det senast, dagen då hon hamnade på familjehemmet. Köttfärslimpan smakade trots allt precis så gott som Therese mindes och snart flöt också samtalet lite ledigare. Mia fick först en liten smakbit som hon tyckte om, så hon bad genast om mera. Therese tittade på sin mammas skakiga händer när de lade upp köttfärslimpa på Mias tallrik.

– Mamma, visst har du börjat dricka igen?

– Nja, egentligen inte, jag slutade aldrig. Jag lurade rehabcentret att jag var nykter. Du vet att jag inte klarar mig utan sprit. Det spelar ändå ingen roll längre, nu när jag vet att du har det bra utan mig.

Mia åt fint av maten medan hon studerade Kathleen. Plötsligt frågade hon:

– Tant Kathleen? Kommer du också att dö nu?

Kathleen satte maten i halsen av överraskning.

– Vad i hela friden menar du, flicka lilla? Varför skulle jag dö?

– Min mamma dog ju när hon inte längre behövde ta hand om mig. Tant Tess har sagt att du har samma sjukdom som min mamma, så jag tänkte du kanske också kommer att dö nu.

Kathleen tittade på Therese med lyfta ögonbryn.

– Sjukdom?

– Alltså, jag har har förklarat för Mia att du är sjuk ungefär som hennes mamma. Hon var narkoman, du är alkoholist. Du håller väl med om att de är en sorts sjukdom, inte sant?

– Aha, då förstår jag. Jo, på ett vis har du rätt.

– Det var i alla fall ett sätt jag kom på att förklara för Mia varför hennes mamma inte kunde ta hand om henne, på samma sätt som du inte kan ta hand om mig, fast ni älskar oss. Samtidigt var det min förklaring till hennes mammas självmord.

– Outch, det där måste gjort ont, Mia lilla vän. Jag känner inte din mamma, men jag antar att hon var sjukare än jag är. Det finns ingen större risk att jag kommer att dö av min sjukdom snart i alla fall.

– Det är bra. Jag vill inte att Tant Tess ska bli lika ledsen så jag blev.

– Wow, jag kan inte smälta det här att Mia kallar dig för ”Tant Tess” hela tiden.

– Jag låter ingen annan än Mia kalla mig för det, log Therese. Hon har ju typ redan två mammor, så det skulle vara jätteknasigt ifall hon kallade mig också för ”mamma”.

– Tant Tess är min hjärtemamma.

Kathleen och Therese skrattade åt hennes påhittade ord. Då fick Therese syn på att lite sås från maten hamnat på Mia kind. Hon tog automatiskt sin servett och torkade av hennes kind och gav henne sedan en kram som Mia besvarade. Kathleen tittade på och insåg att Therese verkligen hade moderskänslor för Mia

trots sina unga år. Kathleen blundade och såg framför sig hur Therese snart skulle bli både vuxen och skaffa sig sin egen, välordnade familj trots det som hon utsatts för. Framtiden såg verkligen ljus ut för hennes dotter, och hon kände äntligen att hon kunde slappna av och våga lita på henne.

Nu kändes det helt rätt att släppa taget om Therese och låta henne gå vidare med sitt liv på egen hand.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 16

Vårdnadstvisten

Diana satt i väntrummet och kände sig obehaglig till mods. ”Varför måste jag vara här” tänkte hon när hon hörde den välbekanta rösten.

– Diana, välkommen in.

– Hej igen, Ashley. Jag kommer.

Hon följde med Ashley in till mottagningsrummet, fortfarande lika imponerad av att hon inte verkade det minsta besvärad av rullstolen. Snart låg hon på britsen igen och Ashley frågade henne:

– Det är ett tag sedan vi träffades. Hur är det med dig numera?

– Bra, antar jag. Du har ju redan träffat Viola, och jag tycker väl att mitt liv känns rätt bra numera. Egentligen förstår jag inte varför Carissa tycker att jag fortfarande skall komma hit.

– Du har upplevt ett stort trauma, och det kommer att ta många år för dig att komma över det helt. Hon ser troligen bara till ditt bästa. Jag hoppas att du inte har något emot att prata med mig.

– Nej, det går bra. Du har alltid varit så snäll mot mig.

– Jag tycker mig också känna idag att det finns något som trycker dig. Vill du dela med dig av vad det är som bekymrar dig?

– Mja, jo. Det är något som hänt. Hur kan du märka det? Det är ingen stor sak, egentligen.

– Det är mitt jobb att märka sådant. Nå, vad är nytt?

– Ingenting viktigt. Jag fick bara ett nytt brev från min pappa i fängelset i går och det väckte upp lite dåliga minnen.

– Vad stod det i brevet då?

– Jag vet inte, jag kastade det utan att öppna det.

– Brukar du alltid kasta breven från honom?

– Varje gång.

– Varför gör du det?

– Det finns ingenting som han kan skriva som jag skulle vilja veta ändå.

– Okey, varför tycker du det?

– Jamen, efter den han gjort är det väl ganska uppenbart att jag inte vill ha något med honom att göra.

– Tänk om han vill be om ursäkt för det han gjort. Skulle inte det kännas bra?

– Det kommer han inte göra.

– Hur kommer det sig att du tror det? Du vet ju trots allt inte vad han skriver.

– Tja, jag vet inte... Vill bara inte läsa breven...

– Mår du inte bra ifall du skulle läsa breven?

– Nej, det gör jag inte.

– Varför gör du inte det?

– Allting med honom gör att jag mår dåligt.

– Det är just det här jag menar. För att du skall kunna gå vidare med ditt liv och må bra, så måste du konfrontera det som gör att du mår dåligt, och ta kommanot över de känslorna. Just av den anledningen kanske det skulle vara bra ifall du tar kontakt med honom, på dina villkor. På så sätt skulle du kunna inse att du inte låter honom diktera ditt liv.

Diana tyckte inte alls om det som Ashley sade, men förstod ändå att hon troligtvis hade rätt. Ashley insåg att de inte skulle komma så mycket längre på det

ämnet den dagen, så hon började i stället prata om andra saker. Men Diana kunde inte skaka av sig de obehagliga tankarna när hon kommit hem igen och satt tillsammans med Therese och Mia i vardagsrummet.

– Är du okey, Diana? Du ser ut som om du har gråtit hos den där hjärnskrynklaren.

– Nja, jag antar att det liksom är det som är meningen. Att få ut sina undertryckta känslor och så.

– Så vad är det som gjorde dig ledsen, då? Du kan se mig som din andra terapeut, om du vill.

– Alltså, vi pratade mest om min pappa. Hur jag inte vill läsa breven från honom eller besöka honom. Jag kommer aldrig, aldrig att förlåta honom för det han gjorde. Även om Ashley nog förstår det, så vill hon ändå att jag skall prata om och med honom, för att ”återfå kontrollen”, som hon kallar det.

– Det ligger nog lite i vad hon säger, ändå. Tänk på på mig. Jag gillar inte alls min mamma, hon har gjort mig så fruktansvärt illa. Ja, inte lika illa som din farsa, förstås, men ändå. Men jag umgås ibland med henne ändå. Hon är trots allt min riktiga mamma, och utan hennes så fanns jag inte till. Kanske skulle du i alla fall hälsa på nån gång per månad eller så. Han är ändå din riktiga pappa.

– Men jag vill inte det.

– Jag tänker då inte tvinga dig. Men om du inte vill ha med honom att göra, borde du inte kalla Ronald för ”pappa” då? Och säga ”mamma” till Ruth?

Diana skrattade till.

– Kanske det. Men du borde väl göra det också i så fall, inte sant?

– Nej, inte alls. Jag umgås ju med min mamma ibland. Men Mia. Du borde verkligen säga ”mamma” och ”pappa” till dem, för de har ju trots allt adopterat dig, så de är verkligen dina föräldrar.

– Jamen, Tant Tess. Jag älskar min mamma. Jag kan välan inte ha två mammor, heller.

– Du har typ väl redan två mammor. Du kallar ju mig för ”hjärtemamma”. Sedan är Angela din riktiga mamma. Då kan du väl också låta Ruth bli din tredje mamma, kan du inte?

– Men vad skall jag kalla min riktiga mamma för, om jag kallar Tant Ruth för ”mamma”, då?

– Varför kallar du inte Angela för din ”riktiga mamma”, mig för ”hjärtemamma” och sedan kallar Ruth för ”mamma”? Hur låter det?

– Mja, kanske det.

– Tror du inte att Ruth och Ronald skulle bli jätteglada då? Visst tycker du om dem också, för det gör jag i alla fall. Fast jag och Diana är för gamla för att skaffa oss nya föräldrar, men du är fortfarande så ung. Testa i alla och kolla hur det känns!

– Jadå, Tant Tess. Jag skall tänka på det i alla fall.

– Och, Diana. Tänk på det där med din farsa. Du kan inte låta honom trycka ner dig resten av livet. Hälsa på gubben, se honom rakt i ögonen och säg vad du tycker, så kanske han slutar besvära dig.

– Jadå, Tant Tess. Jag skall överväga det.

– Lägg av, Diana.

Mia kunde inte låta bli att fnissa när hon hörde hur Diana också kallade Therese för ”Tant Tess”, och snart skrattade alla tre förlösande.

~ ~ ~

Några veckor senare kom ett nytt brev adresserat till Diana. Det såg officiellt ut, så Ruth lämnade över den till Diana vid kvällsmaten och uppmanade henne att öppna det.

– Det här verkar inte vara från din pappa, så du kan väl läsa det.

– Konstigt, jag väntar inte brev från någon. Undrar vem den kan vara som skriver till mig?

– Öppna det så får du se.

Diana öppnade brevet och läste vad det stod. Hon kunde inte tro på det, så hon läste det igen från början. Sedan började hon snyfta okontrollerat. Therese ställde sig upp och lade sin arm runt hennes axlar.

– Vad handlar det om, Diana?

Hon bara lämnade över brevet till Therese, som läste det. Ruth hade också ställt sig upp och läste över Thereses axel.

– Förbaskade skitstövel. När fa-sen skall han lämna henne i fred?

– Vad handlar det om, undrade Ronald.

– Det är från en advokat, förklarade Ruth. Tydligen har Dianas pappa begärt delad vårdnad om Viola.

– Alltså, Ronald. Vi måste tillbaka till den där förbaskade familjerätten igen, sade Therese irriterat. Du tänker väl ändå inte låta honom bara köra över Diana så här, när du var så snabb att hjälpa mig.

– Vad! Har Peter begärt vårdnad? Han sitter ju i fängelse. Jag håller helt med dig, Therese. Vi skall ta det här till familjerätten, Diana. Inte en chans att vi skall låta honom få vårdnaden utan kamp.

– Och om du förlorar i familjerätten, så rymmer du och jag tillsammans med Viola, sade Therese. Vi bara drar iväg dit han aldrig kan hitta oss. På något sätt klarar vi oss, tro mig.

– Tror du verkligen det, Tess?

– Självklart.

– Tess, du vet att det är fullständigt fel sätt att rymma. Låt mig prata med Carissa, så bestrider vi det här. Vi är alla på din sida, Diana, och vi kommer att lösa det här på något sätt.

Sagt och gjort. Ett par veckor senare satt de i familjerätten igen. Therese hade insisterat på att få följa med, så hon satt bredvid Diana. Hon hade Viola med sig, men hade satt på henne hörlurar med barnmusik, eftersom hon var orolig för att

det som skulle sägas inte var lämpligt för hennes barnaöron. Dianas socialsekreterare satt på andra sidan om henne, och det var hon som inledde.

– Låt mig förklara hur det hela ligger till. Violas mor är som bekant Diana, och hon är minderårig. Därför som det är jag som för hennes talan här. Mitt namn är Carissa Harper, socialsekreterare på Socialtjänsten. Diana är omhändertagen eftersom hennes far sitter i fängelse och hennes mor är död. Vi har noga utrett Dianas situation och jag ber att få överlämna beslutet i den frågan här.

Carissa lämnade över en bunt med papper till ordföranden.

– Dianas far är alltså Peter Davis, samma person som här ansökt om vårdnaden för sin dotter, Viola.

– Vänta ett tag! Är herr Davis far till Viola eller till Diana? Han kan omöjligen vara far till dem båda.

– Tyvärr är det så. Viola är både hans dotter och barnbarn. Det är fastslaget av domstol att Peter Davis begått återkommande övergrepp på sin dotter Diana, och vid ett av dessa tillkom Viola. Vi ser detta som ett starkt skäl till att Peter Davis diskvalificeras som vårdnadshavare till Viola. Som framgår av beslutet ni just fick har han alltså förlorat vårdnaden av Violas mor. Naturligtvis har vi noga utrett även Violas situation. Det finns åtskilliga varningssignaler till att hon skulle kunna råka illa ut. Hennes mor är ett barn själv. Hon bor på ett familjehem och hennes mor har försökt begå självmord. Vi har därför gjort oanmälda hembesök hos Viola och hennes mor, pratat med henne och intervjuat Diana och hennes fosterföräldrar. Slutsatsen har blivit att Viola är både trygg i sin miljö, otroligt väl skyddad och får en utmärkt uppfostran av sin mor. Här är vår utredning och våra slutsatser.

Hon lämnade över en tjock bunt med papper till ordföranden. Han bläddrade igenom bunten som var på flera hundra sidor.

– Ni förväntar er väl inte att vi skall läsa igenom hela denna digra rapport?

– Socialtjänsten förväntar, nej den kräver att ni i det fall ni beslutar mot vår rekommendation, att ni då också redovisar adekvata motargument till varje ståndpunkt i rapporten. Enligt socialtjänstlagen är ni skyldiga att göra det, och Social-

tjänsten kommer att hålla er personligt ansvariga ifall ni underlåter att hantera rapporten.

– Nåväl, nu är vi inte där ännu. Dessutom är det så vitt jag förstått ingen som opponerat sig mot att Diana skall behålla vårdnaden. Det som denna rätt skall besluta om är ifall hon skall ha ensam vårdnad.

– Visserligen, men vi motsätter oss också å det bestämdaste att Diana skall behöva dela vårdnaden med sin far. Det enda det kan åstadkomma är otrygghet och olämplig uppväxtmiljö för Viola. Orsakerna till detta framgår tydligt av rapporten framför er.

– Låt oss avvakta ifall denna rapport behöver studeras närmare. Herr Davis, kan ni redogöra för era skäl till varför ni skall få delad vårdnad över er dotter?

Peters advokat reste sig upp och började högtravande förklara att det låg i Violas intresse att ha två föräldrar. Han beskrev ingående runt utredningar om vikten för barn att ha kontakt med både sin mor och sin far. Sedan kallade han flera expertvittnen som beskrev hur betydelsefullt det var för ett flickebarn att även ha en manlig förebild i form av en far.

Diana blev allt oroligare eftersom det lät som om det var självklart att hennes pappa måste få del av vårdnaden. Therese lyssnade också, och blev allt mera irriterad. När advokaten till slut var färdig så ställde hon sig upp och bad om ordet.

– Vem är du, egentligen?

– Namnet är Tess Fergusson och jag är Dianas fostersyster och troligen den som känner henne bäst. Till exempel vet jag att hon inte vågar berätta sanningen om allt det här, så jag ber om lov att få göra det.

– Rätten kan inte se något orsak till att neka er det. Den kräver dock att det ni säger endast är egenupplevt, och inte något som är hörsägen.

– Jag tackar för att jag får prata, ers Nåd. Det jag har att säga en min egen åsikt, och inte något jag upplevt själv eftersom allting hände innan jag träffade Diana. Det enda jag ber om är att få förklara vad jag tycker om det hela.

– Varsågod, fröken. Ni har er fulla frihet att uttrycka er åsikt, och vi kommer att lyssna, även om jag inte lovar att det kommer att påverka vårt beslut.

Diana tittade oroligt på Therese. Hon visste redan vad Therese tyckte om hennes pappa, och hade en viss aning om att det hon skulle säga inte var snällt.

– Först vill jag att ni tänker er in i denna situation. Ni är ju alla män, så ni kanske inte förstår hur Diana känner sig. Blunda och tänk dig att en stor, biffig man tryckte ner dig, drar ner byxorna på dig och sedan trycker sin mandom rätt upp i röven på dig! Han är dubbelt så stark som du och det finns ingenting du kan göra åt det. Dessutom vet du att om du protesterar så kommer du inte längre att få någon mat eller ha någonstans att sova, för han har makten över dig.

Alla domarna hade blundat, men nu började de alla att må illa. De kände sig alla illa berörda av det hon hade sagt. Men Therese var inte klar än. Inte på långa vägar.

– Tänk sedan att detta händer flera gånger i veckan. Du blir rövknullad av den här mannen, flera gånger i veckan. Inte ett par gånger bara utan i flera månader, och till och med flera år. Två och ett halvt år blir du rövknullad! Mer än trehundra gånger! Hur skulle det kännas, kan du förklara det?

Ansiktsuttrycken på samtliga i lokalen var inte angenäma att titta på.

– Det är precis så Diana känner just nu inför den där skitstöveln som sitter därborta och vill ta hennes dotter ifrån henne.

Peters advokat reste sig upp.

– Jag protesterar. Allt detta här är helt ovidkommande för det som förhandlas här idag. Vi diskuterar inte min klients relation till Diana, utan hans rätt att ha en relation med Viola.

– Det här är inte en rättegång där det går att protestera. Fröken Fergusson har redan sagt att hon bara uttrycker sina åsikter. Rätt extrema, det medges, men ändå har hon rätt att uttrycka dem.

– Just det, så sitt ner bara paragrafryttaren. Den där skitstöveln som du representerar är en våldtäktsman. Det är ingenting jag hittar på, en domstol har ansett

att det inte råder någon rimlig tvivel om det, och satt honom i fängelse. Alltså, jag har läst och hört en del om våldtäkt. Det handlar tydligen inte alls om sex för våldtäktsmannen, utan det handlar om makt. Makten triggar dem.

Flera av ledamöterna nickade instämmande.

– Så i nästan tre år hade skitstöveln total makt över Diana, och älskade varje sekund. Diana var hans bitch. Och Diana, stackarn, krympte allt mera tills det knappt fanns något svar av henne. Men sedan hände något som ändrade allt. Om någon är intresserad, så står det säkert i domen. Diana berättade för sin psykolog som berättade för socialen som berättade för polisen. Plötsligt hamnade han hos polisen och han blev Dianas bitch i stället.

När Peter fick höra de orden så ryckte han till och fick ett ilsket uttryck i ansikten och verkade vilja säga något. Men hans advokat stoppade honom.

– Han var alltså numera i Dianas våld. Hon avgjorde hans öde beroende hur mycket hon berättade om vad som hänt, och hon valde att berätta allt. Nu är det hon som har makten i stället, och det gillar han inte alls. Därför kom han på det här med att begära vårdnaden för Viola. Ifall ni ger honom delad vårdnad, då tvingar ni ju Diana att besöka honom för att lämna över Viola, så ofta som ni beslutar om. Det innebär i praktiken att ni ger honom tillbaka makten över Diana. Vi kom ju nyss fram till att det är makten som triggar en våldtäktsman, så i praktiken kommer ni att tillåta skitstöveln att börja på ett sätt börja våldta Diana igen om han får vårdnaden.

Ordföranden rynkade på ögonbrynen. Diana kunde inte avgör ifall det var på grund av att ogillade vad Therese sade, eller ifall han insett att hon hade rätt.

– Så, snälla, ge honom ingen vårdnad. Diana har redan försökt ta livet av sig en gång på grund av honom, så ifall ni fattar det beslutet, så kan ni lika gärna ta en kniv och köra in i hennes hjärta. Ni kommer att bli hennes mördare, tro mig. Jag känner henne, så jag vet.

Peters advokat ställde sig upp igen.

– Nu måste jag få protestera. Den unga damen har fullständigt tappat all verklighetsuppfattning.

– Alla protester från er kommer att avslås, sade ordföranden. Hon uttrycker bara sin åsikt, och inget annat. Fortsätt, fröken Fergusson.

– Tack, ers Nåd. Då skulle jag vilja få er att tänka på vad det innebär att ta hand om en baby. En viktig uppgift är att byta blöja, inte sant? Bebisar gör saker i blöjorna, och det kan stinka ibland. Jag vet, för jag har bytt på Viola ibland när Diana haft annat för sig. Så först måste man dra av trosorna och blöjan, sedan måste man ta exempelvis en tvättlapp för att tvätta babys privataste delar. Man måste verkligen pillra sig in i alla små veck och annat, för om man lämnar något kvar så blir det irriterat och kanske till och med infekterat. Det gäller att titta noga på de privata delarna och tvätta och torka allting. Jag vet inte ifall ni har småbarn själva, men kan ni i varje fall försöka tänka hur det går till. Ingenting av detta är konstigt, utan sådant som alla mammor och pappor gör med sina bebisar. Men tänk om det i stället var en pedofil som skulle byta blöjan. Och tänk sedan hur det skulle vara ifall det var ert eget barn. En pedofil höll på att tafsa på ert barns privata delar. Hur skulle det kännas?

Ordföranden och de andra försökte tänka tanken, och de gillade definitivt inte situationen, och deras ansikten visade det tydligt.

– Därborta sitter en pedofil som vill in och tafsa på Violas underliv. Skall ni verkligen låta honom göra det?

– Nej nu får det vara nog! utbrast advokaten. Min klient är inte pedofil. Det här är ärekränkning, unga dam!

– Han har överbevisats om att han haft sex med Diana när hon var tolv år, och han ser definitivt vuxen ut. Är inte det definitionen på en pedofili? Och han skall alltså tillåtas tafsa på Viola med stöd av lagen?!?

Diana såg ut som om hon skulle kräkas och även Carissa började må riktigt illa.

– I vilket fall som helst så är väl ändå inte ett fängelse, fyllt av pedofiler, våldtäktsmän och mördare, en trygg omgivning för en liten flicka, eller hur? Så vad ni än gör, ge inte denna våldtäktsman makten tillbaka över Diana, döda inte Diana och låt inte en pedofil ta hand om en baby i ett fängelse. Tack för att ni lyssnade.

Therese satte sig ner igen och rummet blev tyst under en lång stund medan alla försökte samla sig igen.

– Då antar jag att alla har fått säga sitt, sade ordföranden med visst darr på rösten. Jag får be alla lämna rummet medan vi överlägger.

Therese följde med Carissa och Diana ut. Hon hade tårar i sina ögon medan hon snyftade högljutt. Therese fick dåligt samvete när hon såg det, lade sin arm över hennes axlar och räckte över en näsduk till henne.

– Jag är uppriktigt ledsen för det där Diana. Förlåt mig!

– Varför då? snyftade hon. Det du sa var fruktansvärt hemskt, men det är ändå sant. Jag tror att det gick hem, och då är det värt det. Tack, Tess, för att du vågade säga allt det där som vi alla vet, men som ingen annan kunde säga.

Diana kramade Therese varmt, och kände att hon var en riktig vän, och inte bara en som bor i samma hus. Sedan satt de där och väntade, oroligt. Peter satt en längre bort tillsammans med sin advokat och tittade intensivt på dem. Diana försökte ignorera honom, men kände allt mera obehag. Till slut tröttnade Therese.

– Vad glor du på, skitstövel? Kom över hit i stället så skall jag sparka upp dina kulor i arslet på dig!

Peter såg arg ut, men tittade i alla fall bort. Han såg nästan rädd ut till Dianas förtjusning.

Efter vad som kändes som en evighet blev de kallade tillbaka in i salen.

– Tack för att ni väntat. Vi har nu fattat ett beslut rörande anspråket på vårdnaden över Viola, som herr Davis begärt. Först vill jag förklara att vårt beslut enbart kan baseras på Violas bästa, inte vad som kan bli bra eller dåligt för hennes mor. Som förälder förväntas man göra uppoffringar för sin avkomma. Dessutom är det faktum att herr Davis sitter i fängelse inte betydelsefullt heller. Det finns rum på fängelser där familjer kan umgås.

Diana kände det som om något kallt kramade hennes hjärta. Inte var hon väl på väg att förlora Viola?

– Samtidigt har vi sett hur mycket Viola är älskad och väl omhändertagen inte bara av sin mor, utan även av personerna i hennes närhet. Dessutom är hennes far trots allt dömd för brott kopplade till både Viola och hennes mor. Det blir en oerhört sorglig dag i denna familjerätt ifall vi skulle låta en våldtäktsman få vårdnaden över det barn som är resultat av våldtäkten. Därför avslår vi herr Davis begäran om vårdnad, och förbjuder honom dessutom att träffa sin dotter Viola.

Diana andades ut ljudligt. Therese kramade henne henne och gratulerade henne varmt.

– Yttermera beslutar rätten att Diana Davis skall ha ensam vårdnad om Viola, då hon trots sina unga år visat på en stor mognad och att hon är särskilt bra lämpad som mor. Därmed är denna rättegång avslutad.

Medan en tydligt irriterad Peter fördes ut av vakterna så tackade Diana även översvallande Carissa.

– Tack, Carissa, för att du tog mitt parti. Du är också min hjälte tillsammans med Tess.

– Jag tog inte alls ditt parti egentligen. Det var Viola jag ville skydda trots att hon inte är mitt ansvar, egentligen. Nu är det helt klart att ansvaret för henne är ditt och ingen annans, och jag är övertygad om att det är det bästa som kan hända för Viola. Ja, även för dig, naturligtvis.

– Kom nu, Diana. Nu går vi hem till vårt hemska familjehem.

– Hemska? Det är fantastiskt, tycker jag.

– Jo, jag håller med. Skojar bara med dig. Ruth och Ronald är det bästa som har hänt för mig. Utan dem vore jag helt förlorad.

– Jag också. Men nu mår jag bättre än någonsin. Kanske jag till och med skall hälsa på min pappa i fängelset någon gång, bara för att reta honom. Men Viola får han aldrig träffa, det skall jag se till!

– Bra, Diana. Nu visar du vem som bestämmer! Åk in till fängelset och håna honom för att han tvingas sitta där för det han gjort mot dig. Bli lite mera självsäker, så kommer ditt liv att bli fantastiskt.

Diana och Therese åkte hem tillsammans som bästa systrar. Den kvällen sov Diana bättre än hon någonsin kunde minnas att hon gjort förut. Det kändes som om alla bekymmer hade försvunnit och hennes hjärta var lättare är det någonsin varit sedan henne mamma dött. Nu kunde ingenting stoppa henne, eller få henne att må dåligt.

~ ~ ~

Terminen började lida mot sitt slut, och både Diana och Therese hade fullt upp med skolarbete. Fast trots att Nathalie och hennes gäng inte längre vågade bråka med någon av dem, så var det fortfarande vanligt att Diana fick höra glåpord i korridorerna. Hon umgicks oftast med Leonard, fast de mötte mera hån än uppmuntran.

– Kolla därborta! Horan och Torsken! Kom igen nu, visa vad ni kan göra.

Leonard bara tittade ner i golvet och vågade inte protestera. Tjejen som ropat hånskrattade när hon såg att Diana blev alldeles röd i ansiktet och fortsatte att håna henne och Leonard. Då bestämde sig Diana för att nog fick vara nog och bestämde sig för att stå upp för sig själv i stället, så hon gick fram till tjejen som ropat.

– Lägg av nu! Jag är så trött att lyssna på när din mun glappar! Om du inte har något snällt att säga så kan du lika gärna hålla tyst.

Tjejen som retat henne rätade ilsket på ryggen och tittade utmanande på Diana. Denna gången mötte Diana den andras blick stadigt utan att vika ner. Plötsligt snurrade tjejen runt och gick iväg utan ett ord. Diana blev uppriktigt förvånad och blev ännu mera besluten att inte backa undan längre. Det var tur att hon inte hade sett att Therese stått bakom henne och dragit sitt finger över sin strupe, och att det var därför som tjejen hade backat undan.

– Jag är ledsen, Diana, sade Leonard. Det borde vara jag som försvarar dig i stället för att du måste försvara dig själv.

– Det är lugnt, Lenny. Jag förstår precis hur du känner dig. Men jag har varit med om så mycket så jag har tröttnat på att vara rädd. Du har varit ett fantastiskt stöd för mig, men jag måste lära mig att klara mig själv nu.

Från den dagen hade Diana en nyfunnet självförtroende, och stod upp för sig själv. Några dagar senare så blev hon kallad ”konkubin” av en tjej som hette Heather. Då gick hon med bestämda steg fram till henne och sade i bestämd ton:

– Varför håller du på att kalla mig för hora? Tror du att det är roligt, eller?

– Oj, ursäkta mig. Det var inte min mening, jag visste inte vad ordet betyder. Jag har bara hört andra kalla dig för det. Vet du varför du kallas det?

– Det kanske beror på att jag har ett barn, men det betyder inte att jag är en hora. De fattar bara inte varför jag blev gravid.

–Wow, har du ett barn. Vad coolt! Är det en pojke eller en flicka?

– Det är en flicka.

– Jättekul, vad heter hon och hur gammal är hon?

– Hon heter Viola och är lite mer än tio månader.

– Lyckans ost som redan har en liten baby. Tror... tror du att jag kan få träffa henne nån gång? Jag älskar bebisar!

– Visst kan du det, du kan komma och hälsa på någon gång.

Snart satt de två och pratade om barn, killar och allt möjligt som om de varit vänner sedan länge. Diana kunde knappt tro att det skulle vara så enkelt att hitta en vän. Hon tänkte att hon borde ha tuffat till sig för länge sedan.

Allteftersom veckorna gick så blev Diana och Heather allt bättre vänner. Det bästa som Heather visste var att ligga på en filt på golvet och gosa med Viola när hon var på besök. Hon var inte det minsta ifrågasättande när hon fick reda på att Diana bodde på ett familjehem och när hon fick höra hur hon blivit behandlad av sin pappa, hon blev bara ledsen och sa att hon var på Dianas sida. Det kändes som om Diana kunde prata med henne om vad som helst. Heather avslöjade också några intima hemligheter för Diana så hon började verkligen känna sig trygg till sist.

Snart var det jul, och hela fosterfamiljen firade tillsammans. Det var den lyckligaste julen som Diana haft sedan hennes mamma dog, och den första lyckliga ju-

len som Mia och Therese hade haft någonsin. Mia hade aldrig firat jul, så det var helt nytt för henne medan Therese för det mesta fått uppleva att hennes mamma blivit extra full på julen, eftersom hon var ledig och umgicks extra med sina dricKande vänner.

Både Mia och Diana kände att deras liv var fullständigt, men Therese tyckte ändå att hon saknade något, även om hon inte riktigt var säker på vad det var.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 17

John

John fick syn på en flicka vid elevskåpen. Hon var helt ny på skolan, och han tyckte hon var rätt snygg. John var både atletiskt byggt och snyggt klädd, så han brukade kunna charma de flesta flickorna, trots att han inte hunnit fylla sexton än. Självsäkert stegade han fram till flickan och började prata med henne.

– Hej på dej, snygging. Ny i skolan, eller?

Flickan verkade inte intresserad av att svara, utan stängde sitt skåp och började gå därifrån. John satte sin arm mot skåpraden och stängde därmed effektivt in flickan så att hon inte kunde komma därifrån utan att putta undan honom. Hon tittade sig oroligt omkring för att se ifall någon kunde hjälpa henne. Men John struntade i att hon verkade rädd och fortsatte bara medan han spände sina biceps.

– Jag heter Johnny och är populärast i skolan. Vad säger du om att gå ut med mig? Kom igen nu, jag kan ge dig ditt livs upplevelse!

Flickan började se rädd ut och tryckte sig bakåt mot skåpen. John bara fortsatte att gå på med sitt tuffa prat som han trodde skulle få flickan intresserad. Plötsligt var det en annan flicka som klämde sig in mellan honom och den snygga flickan.

– Du där! Vad tror du att du håller på med? Fattar du inte att tjejen inte är intresserad av dig och dina machofasoner? Backa undan nu.

Den tuffa flickan var inte stor, men när hon knuffade honom så tog han några steg bakåt av pur förvåning. Den andra flickan mumlade ett ”tack” och lyckades skrämt smita iväg.

– Vem tusan är du som vågar sätta dig upp mot Johnny?

– Jag heter Tess, och jag är inte rädd för dig eller för någon annan! Du är inte så tuff som du tror och inte ens hälften så charmig, så stick bara. Och du låter den där tjejen vara i fred från och med nu, hör du det?

John började gå därifrån för han ville inte provocera Therese. Men när han hörde hur några åskådare fnissade lite så vände han sig om i ett desperat försök att återfå ansiktet.

– Du ska bara passa dig, tjejen! sade han.

Therese studsade fram genom korridoren och grep tag i Johns slips och drog ner honom till sitt ansikte.

– Och vad händer annars, tuffing? Skall du klippa till en klen tjej framför alla som tittar på här, eller vad? Jag har blivit slagen förut, så tro inte att det får mig att darra. Så försök bara!

– Vad skulle du kunna göra ifall jag slog dig, lilla klena flicka?

– Det får du reda på efteråt. Kanske är jag en mästare på kung fu, eller kanske är jag en mästare på att skvallra för rektorn. Klipp till nu bara så får du reda på vilkendera det är.

John stod och blängde på Therese som hade släppt honom nu. Hon bara stirrade tillbaka utan att för en sekund vika ner blicken. Till slut så insåg John att han skulle förlora mot henne oberoende ifall han försökte stirra ut henne eller ifall han försökte slå henne. Han snurrade bara runt och gick därifrån utan ett ord. Flickan som han hade trakasserat kom fram till Therese och tackade henne varmt.

– Tack på jättemycket. Han skrämde verkligen upp mig.

– Det är lugnt. Om han trakasserar dig igen, fråga bara efter Tess så skall jag ge honom hans fiskar varma, det kan du lita på.

John gick vidare till sin lektion med blandade känslor. Å ena sidan var har riktigt irriterad på den här Tess som hade mage att sätta upp sig mot honom. Å andra sidan så gillade han hennes tuffhet. Han kunde inte släppa tankarna på henne under de följande dagarna. Hon hade inte särskilt vackert ansikte, men han kunde ändå inte glömma åsynen av det. För att inte tala om att han fått kroppskontakt

med henne när hon pressat sig in framför honom vid skåpen, och han fick en varm känsla inombords när han mindes det. När han frågade runt lite, så fick han höra hur hon hade satt sig i respekt hos de andra flickorna på skolan, och blev ännu mera intresserad av henne.

Utan att kunna hejda sig började han titta efter henne på varje rast och försökte verka extra charmig i hennes närhet.. Therese såg hans blickar men ignorerade honom till hans stora besvikelse och förvåning. De flesta flickorna brukade bli intresserade när han flexade sina muskler i deras närhet, men den här flickan verkade helt immun mot alla hans trick. På rasterna så hade han blivit så disträ att hans bästa kompis blev undrande.

– Hallå, Johnny! Är du närvarande? Jag sade just att den där tjejen därborta har världens djupaste urringning och du tittar inte ens efter henne.

– Ah, ursäkta. Jag hade tankarna på annat håll.

– Uppe i det blå verkar det som. Vad handlar det om?

– Alltså, den där Tess har ingen urringning alls, men när hon pressade sig framför mig så kände jag faktiskt hennes bröst genom blusen.

– Wow, coolt. Fast det kan inte varit så intressant, hon är ju rätt spinkig.

– Visserligen, men hon är rätt snygg ändå.

– Snygg, det vill jag inte kalla henne för. Hon är rätt alldaglig, tycker jag. Men visst, hon är inte ful i alla fall.

– Hon har en sorts rustik stil, och ingenting verkar bekymra henne. Hennes leende är helt fantastiskt, har du inte sett det?

– Alltså, Johnny. Jag tror faktiskt du är kär i henne!

– Kär? Pytt. Hon är jättejobbig. Du vet väl att hon gav sig på mig? Visserligen förtjänade jag det antagligen, men ändå.

– Där ser du!

– Vad menar du?

– Du försvarar henne redan. Du är kär. Medge det!

– Lägg av, bara.

– Varför bjuder du inte ut henne på en date?

– Tror du verkligen jag vill gå ut med den där argbiggan?

– Ja, det tror jag du vill. Du bokstavligen dreglar ju när du pratar om henne. Bjud ut henne, vetja. Du är väl inte rädd för henne?

Skolklockan ringde till nästa lektion så de fick avbryta samtalet. John hade blivit ännu mera fundersam. ”Kär? Omöjligt! Men varför tänker jag hela tiden på henne då?”. Han kunde bara inte släppa tankarna på Thereses vackra leende och självsäkra utstrålning.

Dagen därpå när Therese kom ut från skolan på väg hem fick hon syn på John som stod där och verkade vänta på henne. Hon blev inte särskilt orolig när han ställde sig framför henne, mera nyfiken.

– Vad vill du då, din låtsastuffing?

– Jo, Tess. Det skulle kännas som en ära för mig ifall du kunde överväga att gå ut och äta med mig på lördag?

– Vad är det här för något? Är det en dejt du föreslår?

– Det är korrekt. Jag föreslår helt enkelt en liten rendezvous medan vi dinerar på en finare restaurang där jag naturligtvis tar ansvaret för notan. Inga krav på någon motprestation och jag lovar att uppföra mig som en gentleman hela kvällen.

– På vilket sätt tror du att jag skulle vara intresserad av dig?

– Det finns ingen rationell anledning till att du skulle vara det. Men jag är däremot definitivt intresserad av dig och vill inget högre än att få lära känna dig. Samtidigt hoppas jag att om du lär känna mig så kanske du upptäcker att jag inte är en tölp hela tiden.

– Bara ibland, alltså? Du erkänner?

– Självklart. Jag har ofta uppfört mig otillbörligt mot tjejerna på skolan. Det finns många som blir smickrade, men långtifrån alla. Så visst har jag gjort en del ledsna, men vem är perfekt? Dig ber jag i varje fall artigt, och om du avvisar mig

så kommer jag att acceptera det utan att bli påstridig. Men jag vill gärna att du accepterar en första date, så vi får lära känna varandra. Jag försäkrar dig som sagt att vara en gentleman hela kvällen och behandla dig som en Lady utan att ställa några motkrav.

Therese tittade begrundande på honom. Han klädde sig inte som den typiska översittaren utan hade rätt fina kläder i form av vit skjorta, kavaj och slips. Dessutom pratade han oväntat välvårdat. Kanske var han inte en Neandertalare i alla fall.

– Visst, varför inte? Gratis mat kan väl alltid vara gott. Hämta upp mig klockan sex. här är min adress.

Hon skrev upp sin adress på hans arm till hans illa dolda förtjusning. Resten av veckan gick han som på nålar fram till lördagen, både upprymd och orolig. När han slutligen ringde på dörren klädd i sin finaste kostym och slips så var det Ruth som öppnade.

– Hej, det måste vara du som är Johnny, antar jag. Kom in och vänta en stund, Tess har tagit sig den kvinnliga rättigheten att vara lite försenad.

John följde med in och satte sig att vänta i vardagsrummet. Efter ungefär tio minuter kom Therese in till honom. Hon hade på sig sin enda klänning och hade fått Dianas hjälp att fixa håret och sminka sig så hon såg inte alls så alldaglig ut längre. John drog efter andan av förvåning och ställde sig genast upp. Just då tyckte han att hon var den vackraste tjejen som han någonsin sett, och han förklarade det för henne också. Artigt gav han henne sin arm och sedan gick de ut tillsammans. Till hennes förvåning så stod det en taxi utanför och väntade på dem.

– Jag är ju för ung för att ha körkort, så det här är det bästa jag kunde åstadkomma, sade John när han såg hennes förvånade uppsyn.

Han öppnade artigt bakre bildörren åt henne och väntade tills hon satt sig innan han stängde dörren och gick runt taxin och satte sig bredvid henne. Restaurangen som John hade valt var den lyxigaste som Therese någonsin satt sin fot i. Menyn var kort med riktigt höga priser, men John verkade inte bry sig, så hon valde en kötträtt som verkade spännande. John beställde åt dem båda och satt sedan

och tittade på Therese, osäker på hur han skulle börja, vilket var ovanligt för honom. Till slut var det Therese som började.

– Så, lille Johnny. Nu är vi alltså här. Berätta lite om vem du egentligen är. Du verkar inte vara en sån bad boy som du försöker utge dig för.

– Det är nog inte ett särskilt intressant samtalsämne att prata om mig. Jag är bara en överlägsen tölp som tror sig vara Guds gåva till alla kvinnor fast jag inte är det. Kan du inte berätta om dig i stället?

– Tja, det är ingen rolig historia egentligen. Pappa körde ihjäl sig i fyllan när jag var sex, mamma är fortfarande ett fyllo och jag bor på familjehem på grund av att jag alltid söp och rökte på tillsammans med ett gäng på stan. Både polisen och socialen känner mig alltför väl, men nu har jag plockat bort all min piercing och börjat ett nytt liv. Inget roligt alls, alltså.

John blev alldeles överväldigad av hennes svada, och över hur jobbig bakgrund hon tydligen haft. Han hade också svårt att förstå hur hon kunde berätta något så hemskt med sådant lätt tonfall. Det tog en stund innan all information sjönk in och han fick fram:

– Ditt liv verkar ha haft åskilliga motgångar, vilket är ytterst beklagligt, anser jag.

– Sak samma, det är historia nu.

– Du nämnde polisen, är verkligen sant att du har ett sådant förflutet? Har du tillbringat någon tid i fängelse också?

– Nej, det är mest en massa fylla och småbråk. Fast jag satt i en cell en natt, åtalad för knarkinnehav, men det var bara bullshit. Domaren avfärdade allt på studs. Jag var bara lite stökig, inget allvarligt. Du då?

– Nåväl, inte har jag haft sådana problem med min uppväxt. Jag antar att det är en korrekt beskrivning att jag haft en lycklig uppväxt. Min far är rätt sträng, men samtidigt både rättvis och snäll och min mor har alltid behandlat mig väl. Har du några syskon, förresten?

– Nope, varit ensam hela livet. Själv?

John fick en obestämd känsla av att Therese kanske inte var så tuff egentligen. Hennes korta, tonlösa svar tydde dessutom på att det fanns betydligt mera känslor bakom än hon ville visa öppet. Han bestämde sig för att öppna sig själv lite med hopp om att hon också skulle göra det.

– Jag känner mig också rätt ensam egentligen. Visserligen har jag två bröder, en som är äldre och en som är yngre. Dessutom en storasyster. Fast jag har alltid känt mig lite utanför på något sätt. De tre var alltid så sammansvetsade, ja det är de fortfarande. Själv trivs jag inte riktigt i den miljön, så jag blev lite av en rebell.

– Det märks i skolan. Har du alltid varit så dumdryg mot andra?

– Möjligen finns det sådana drag hos mig. Jag har alltid försökt bli populär för att slippa känna mig ensam. Det var nog det som var huvudorsaken till att jag blev ihop med Nathalie.

– Vad!?! Har du varit ihop med den snobbiga bitchen?

– Jo, beklagansvärt. Jag insåg efter en tid att hon har attitydproblem och droppade henne. Jag fick nyligen höra att du hade en konflikt med henne, men jag lovar att vi inte varit ihop på över ett halvår. Otroligt starkt att du vågade utmana henne så där! Själv känner jag mig egentligen rätt osäker och lite vilsen, så min tuffhet är nog lite påklistrad.

Han tittade på Therese för att se ifall hon reagerade av att han blottade sig så där, men hon höll tyst. Under resten av måltiden fortsatte han att försöka få henne att öppna upp sig mera, men det gick inte alls. Till slut så bytte han samtalsämne och började prata om lite lättare saker, såsom skolan och sina intressen. Hon tinade upp lite och började prata sig varm om sina planer att bli kock en dag och John berättade om sitt intresse för tekniska saker och att hans plan var att bli ingenjör. Samtalet flöt allt lättare och när han slutligen lämnade henne på familjehemmet så kändes det som om han hade lyckats få Therese intresserad av honom, så han vågade fråga:

– Vad säger du om att vi umgås i morgon, Therese? Vi behöver inte göra något avancerat, kanske bara promenera lite i parken.

– Nja, jag har redan planer för i morgon.

– Det var tråkigt att höra. Vad är det för några planer, ifall du tillåter att jag är så nyfiken att jag frågar?

– Jag har redan lovat Mia att vi ska gå till ett lekland tillsammans med Diana och Viola, och jag håller vad jag lovat.

– Vem är Mia, Diana och Viola?

– Alltså, Mia och Diana är mina fostersystrar och Viola är Dianas dotter.

– Det låter mysigt att du umgås med dem. Kan inte jag få följa med också? Jag lovar att hålla mig i bakgrunden och inte störa er samvaro.

Therese kunde inte komma på någon anledning till att säga nej, så när de åkte bussen till leklandet dagen efter så var med John med dem, tills hans stora glädje. Medan Diana satt med Viola i babyavdelningen så busade Mia runt bland alla klätterredskap och bollhav och Therese lekte glatt med. John tyckte att han aldrig hört något så vackert som när Therese skrattade, och försökte så gott han kunde att hänga med trots sina fina kläder. John blev också fascinerad när han såg hur Therese tog hand om Mia. Han blev också lycklig av att se hur lycklig Therese var. Ja, allt med Therese gjorde honom lycklig.

På kvällen svävande han som i ett rus hem till studentlägenheten där han sov i veckorna. Egentligen bodde han fortfarande hos sina föräldrar, men det var flera timmas bussresa utanför stan, så han brukade bara vara där på helgerna.

Han hade redan blivit hopplöst förälskad i Therese och började närmast förfölja henne på skolan. Johns vänner var roade av det och försökte reta honom för det, men det rann bara av honom. I stället fortsatte han att bjuda ut henne på fina restauranger, och hon tackade aldrig nej, mycket beroende på att hon älskade att insupa miljön på en fin restaurang och drömma om att snart själv laga den fantastiska mat som serverades där.

~ ~ ~

Några helger senare kände han sig tvungen att åka hem igen, eftersom hans mamma, Philomena, hade börjat undra varför han inte längre kom hem. När han

kom in i salongen där hans föräldrar brukade sitta så lyste hela hans ansikte nästan som en glödlampa. Philomena kunde inte låta bli att utbrista:

– Herregud vad det strålar om dig idag! Vad har hänt egentligen?

– Jag har träffat den mest underbara tjejen, och jag har dejtat henne de senaste veckorna. Det är därför jag inte kommit hit på ett tag.

– Har du försonats med Nathalie igen?

– Nej, det här är är en helt annan tjej. Hon heter Therese Fergusson och är snyggast i världen. Ja, för mig i alla fall. Hennes skratt är helt underbart!

– Kommer hon från någon finare familj? Jag kan inte påminna mig någon familj som heter Fergusson, sade hans far.

– Jag vet faktiskt inte. Hon berättar inte så mycket om sig själv, bara om att hon haft det väldigt svårt när hon växte upp. Men jag bryr mig inte!

John fortsatte att bubbla om allt han gjort med Therese och hans föräldrar började alltmera inse att han tänkte sig en framtid tillsammans med henne. På söndagen åkte han tillbaka till sin studentlägenhet igen medan hans föräldrar började diskutera hans förhållande. De var lite bekymrade av att hon tydligen haft en svår barndom, kanske till och med hamnat i dåligt sällskap. Framför allt oroade de sig över vad det som som hon eller John inte ville berätta.

Hans pappa blev alltmera orolig under veckan som gick när John inte hörde av sig för att han var upptagen med Therese. Till slut kunde han inte hålla sig längre, utan han kände att han måste veta mera om den här flickan som hans son uppvaktade. John hade gett henne en mobiltelefon för att göra det lättare för honom att kontakta henne. Det var hans far som gett honom den när han frågat, så därför kände Frederick till numret.

Therese hoppade till när hennes telefon ringde. Hon var fortfarande inte van vid att ha en mobiltelefon. Hon tittade på skärmen och kände inte igen numret men svarade ändå.

– Hallå, det här är Tess.

– God eftermiddag, fröken Fergusson. Mitt namn är Frederick DeBeaumont. Ni känner inte mig, men ni känner min son, John, om jag inte misstar mig.

– Tja, det stämmer nog. Han har bjudit ut mig några gånger.

– Såsom han beskrivit det är ni hans flickvän. Nu är det så att jag har fått höra att ni har en lite jobbig uppväxt och undrar ifall jag skulle kunna ställa er några frågor om det?

– Jag är inte särskilt förtjust i att prata om sådant, särskilt med en främling.

– Nej, det högst förståeligt. Fast även om jag för närvarande visserligen är en främling, så är det en situation som lär förändras ifall ert förhållande utvecklas. Mitt problem är att när man har en ställning som min så finns det alltid många som vill utnyttja en, och det vill jag undvika.

– Vad sjutton menar du egentligen? Påstår du att jag tänker utnyttja min relation till Johnny på något sätt?

– Jag påstår ingenting, det var mer en allmän observation när jag hörde om er bakgrund. Just för att eliminera all risk för missförstånd så är det av stor vikt att vi kan talas vid lite. Därav detta telefonsamtal.

– Alltså, du ska ha klart för dig att min bakgrund inte angår dig överhuvudtaget. Jag bryr mig inte om vem du är eller vilken sorts ”ställning” som du har.

– Bakgrund kan i vissa fall vara betydelsefull i en relation, särskilt ifall man kommer från olika samhällsklasser. Skulle inte vi kunna diskutera det här på ett civiliserat sätt, för att komma till koncensus om var vi står?

– Dra åt skogen, sade Therese ilsket och lade på luren.

Frederick blev överraskad när hon bara slängde på luren och försökte ringa tillbaka. Vid första försöket blev det inget svar, sedan kom han inte fram för att Therese hade stängt av telefonen. Han letade efter henne på nätet och hittade en adress till någon som troligen var hennes mamma. Det fanns inget telefonnummer, men eftersom arbetsdagen redan var slut, så bestämde han sig för att be sin chaufför, Charles, att passera hennes hem på vägen hem, eftersom han denna dag arbetat inne i stan. Snart ringde han på dörren i den sjaskiga trappuppgången. Dörren

öppnades av en kvinna som uppenbarligen var höggradigt berusad till hans stora chock.

– God eftermiddag. Får jag fråga ifall ni har en dotter på runt femton år som heter Therese Fergusson?

– Det kan du lita på, sluddrade Kathleen. Min ögoho.. ögonschten är hon också.

– Utmärkt, då har jag kommit rätt. Mitt namn är Frederick DeBeaumont och är far till er dotters pojkvän. Skulle det vara möjligt att få komma in och prata lite med er och er dotter?

– Vischt går det bra. Therese är inte här nu, men shom in bara. Wow, har hon en pojkvän, det var som fan!

Hon var imponerad av den exklusiva kostymen och tänkte att det var fantastiskt att Therese hade en sån fin pojkvän. Hon hade inte pratat med Therese sedan nyår, och visste inte ens att hon hade en pojkvän. Frederick fick komma in och blev alltmera bekymrad när han såg sig runt i lägenheten. Det var smutsigt och rörigt med tomma flaskor överallt. Golvet kunde bara betraktas som direkt snuskigt, och stanken av alkohol och kroppsodör låg tung över rummet. Kathleen öppnade en dörr med trasiga gångjärn och pekade in genom dörren.

– Det här är Thereses rum. Gå in och kolla, vet ja.

Frederick gick in i rummet med tveksamma steg. Det var också i oordning, och dammråttorna täckte större delen av golvet. På väggen hängde en sliten bild på Therese som hon sett ut tidigare och han rös till.

– Kan det här vara ett fotografi av er dotter, fru Fergusson?

– Japp, det stämmer. Therese vet vad hon vill och skiter i vad andra säger. Hon är min stolhet, ska du veta, så du ger fan i att kritisera henne. Här kan du kolla på alla hennes grejer.

Kathleen pratade på om hur tuff och självständig Therese var och Frederick blev allt mera orolig över vad han fick höra. Hon visade runt i skåpen och lådorna och han kände allt mera obehag över hela situationen. När hon öppnade en byrå-

låda och började visa upp sin dotterns slitna underkläder så backade han hastigt ut från rummet.

– Tack så mycket, fru Fergusson. Jag tror att jag har sett tillräckligt nu. Ni har en ... speciell dotter som ni säkert är stolt över.

– Det kan du ge dig fan på att jag är. Hon är så fin som någon kan bli.

– Men nu skall jag inte störa längre, utan låta ett sköta era affärer i fred. Jag önskar er en god kväll, frun.

Frederick skyndade sig ut och fick rysningar inte bara av det han sett i lägenheten, utan även av hela omgivningen. Det kändes som om han kunde bli överfallen och rånad när som helst. Han satte sig skyndsamt i baksätet på bilen som han kommit i.

– Charles, kan du köra mig ner till polisstationen? Jag tänkte jag skulle prata lite med min gode vän Max där.

– Självklart, sir, svarade han.

Frederick pratade med Max och frågade ifall han visste något om den här flickan. Max var kommisarie vid polisen och till Fredericks chock så hade han hört talas om Therese. Han skrev ut hennes straffregister med bland annat förbrytarfotot som tagits när hon arresterats för knarkinnehav. Medan Charles körde honom den långa vägen hem så läste han pappren med stigande oro. När han kom hem så visade han upp pappren, inklusive bilden på Therese, för sin fru. Han förklarade att han var väldigt bekymrad över Johns relation och berättade om sitt besök hos hennes mamma. Philomena försökte lugna ner honom, men var trots allt lite orolig själv också.

Under tiden hade Therese, som hade blivit riktigt irriterad av telefonsamtalet, gått till Ruth för att beklaga sig.

– Alltså, den här snubben Frederick DeBeaumont ringde mig och började snoka i mitt privatliv. Bara för att hans son dejtar mig.

– Vad sa du? Är din Johnny son till DeBeaumonts? Det visste jag inte. De är ju stenrika. Vänta lite, jag skall hämta en tidning och visa dig!

Ruth letade rätt på en skvallertidning och visade en artikel. Den handlade om familjen DeBeaumont och deras herrgård. På en av de mindre bilderna kunde Therese tydligt se John tillsammans med hans föräldrar. Hon tog med sig tidningen och läste hela artikeln. Sedan sökte hon också information på nätet om dem via sin telefon och hittade en hel del.

Dagen efter var en fredag och hon försökte undvika John och lyckades ända tills sent på eftermiddagen. Men när han fick syn på henne så gick han glatt fram till henne.

– Hej, Tess. Jag har saknat dig idag. Vad önskar du göra i helgen?

– Alltså, Johnny, jag har funderat lite. Det är nog bäst ifall vi slutar träffas innan det blir alltför allvarligt. Vi passar nog egentligen inte ihop.

– Vad i hela friden är det du säger? Vad har jag gjort för att orsaka detta?

– Du har inte gjort något. Din pappa ringde mig igår kväll och ställde en massa närgångna frågor. Han mer eller mindre påstod att jag bara var intresserad av att gifta mig rikt. Jag visste inte att du kom från en sån fin familj, och han fick mig att förstå att jag inte passar in. Därför är det bäst att vi bryter upp. Det har varit trevligt att umgås med dig, och vi kan väl fortsätta att vara vänner?

Therese lämnade honom fastfrusen i golvet. Det hade kommit som en fullständig chock för honom. Han återvände till sin studentlägenhet och lade sig chockad på sängen. Hela kvällen gick som i en mardröm och visste inte vad han skulle göra. På natten kunde han inte sova utan blev allt mera irriterad och arg över att ha blivit dumpad. Men det var inte Therese han var irriterad på.

Nästa dag försökte han ringa till Therese, men hon svarade inte. När han ringde på dörren så svarade Ruth bara att hon inte var hemma, utan hade gått ut med Diana och Mia. John letade i parkerna runt området för att försöka hitta henne med kunde inte se henne någonstans, eftersom de hade gått till en större lekpark längre bort med Viola och Mia den här dagen. Han tog i stället bussen hem till sina föräldrar. Han blev allt mera upprörd medan han satt i bussen och när han till slut kom fram stegade han ilsket in i salongen för att konfrontera sina föräldrar.

– Vad sjutton har du gjort, pappa? Du har förstört allting för mig!

Frederick tittade förvirrat på honom.

– Hej, är du här? Vad sade du? Jag förstår inte vad du menar.

– Tess dumpade mig igår för att du hade ringt till henne och sagt att hon inte är fin nog för mig. Jag älskar henne och nu vill hon inte längre vara med mig, och det är ditt fel. Hur kan du göra så här mot mig? Hon är mitt allt och nu är hon borta. Varför måste du alltid förstöra allt för mig?

– Det stämmer inte att jag påstått att hon inte är fin nog...

– I vilket fall som helst så vill jag vara med henne mycket mer än att vara här. Om jag måste välja mellan dig och henne så väljer jag henne. Jag hatar dig för det du gjort. Enda anledningen till att jag kom hit idag är för att hämta mina saker för att permanent flytta in till stan. I kväll skall jag åka till henne och böna och be att hon tar mig tillbaka. Om jag hoppar av skolan, skaffar ett jobb och en lägenhet så behöver jag aldrig komma hit igen någonsin! När jag säger att jag aldrig vill ha med er att göra mera så kanske hon ändrar sig och tar mig tillbaka. Adjö med dig!

John rusade rasande ut från rummet för att gå till sitt rum. Frederick gjorde min av att följa efter honom men Philomena hejdade honom.

– Låt bli, Frederick. Du kommer bara att reta upp honom ännu mera. Jag skall gå till honom och försöka lugna ner honom.

Philomena knackade på Johns öppna dörr och gick in till honom. Han höll på att riva ut alla sina saker ur skåpen och packa ner det i påsar.

– Försökt inte få mig att ändra mig, mamma. Jag åker till Tess och det spelar ingen roll vad du tycker om det.

– Älskar du den här flickan så mycket?

– Ja, mamma, det gör jag!

– Lugna ner dig lite, John. Sätt dig ner så att du och jag kan prata lite om det här. Vi kan säkert hitta en lösning.

– Det finns ingen lösning, pappa har förstört allt!

– Du vet att han inte gjort det för att vara elak. Han kan vara lite tanklös ibland, men vill egentligen väl. Tydligen så har Tess en rätt jobbig historia, och han är orolig för dig.

– Jag vet allt jag behöver veta om hennes bakgrund, och jag bryr mig inte. Hon bor på ett familjehem för att hennes mamma inte brytt sig om henne. Men hon är annorlunda nu, och jag bryr mig om henne. Hon är det bästa som har hänt mig, och jag älskar henne.

– John, älskling. Jag vet ingenting om Tess, men jag litar på dig. Du skulle inte prata så här ifall hon vore en usel flicka. Snälla, kan du inte sluta rusa runt som en tok och i stället sätta dig ner en stund och lugna ner dig lite, så hittar vi gemensamt en lösning. Vi har väl alltid kunnat prata med varandra?

John tog ett djupt andetag och satte sig ner på sängkanten. Han andades tungt och stötigt när hans mamma satte sig bredvid honom och tog hans hand.

– Nåväl, mamma. Du har alltid stöttat mig. Har du något förslag?

– Om du ger mig hennes telefonnummer så ringer jag henne och försöker få henne att komma hit så vi kan prata om det här i lugn och ro. Snälla, låt mig i varje fall försöka. Vad kan bli fel av att försöka?

Han andades ut ljudligt och tvekade först. Sedan gav han Thereses nummer till sin mamma, som sedan ringde det. Therese hade hört telefonen ringa förut, men inte velat prata med John. Denna gång kände hon inte igen numret så hon svarade.

– Hallå, det är Tess.

– Hej, Tess. Jag heter Philomena och är Johns mamma. Får jag först och främst be dig om att inte lägga på utan att lyssna på vad jag har att säga. Du behöver inte säga något, och jag skall inte ställa några frågor. Det enda jag vill är att du lyssnar på det jag har att säga. Snälla, Tess, jag ber dig på mina bara knän!

– Alright, jag lyssnar väl då, sade hon lätt irriterad.

– Först vill jag säga är att jag inte känner dig alls, och att jag därför inte har någon som helst uppfattning om hur du är som person. Det enda jag vet är att John

verkar vara mycket förtjust i dig, och jag litar på hans omdöme. Tydligen har min man ringt dig och varit oförskämd. Jag hoppas att du förstår att jag inte vare sig kan försvara honom eller be om ursäkt för honom, det får han stå för själv. Jag är dock övertygad om att han är ledsen över det han sade. Oberoende av det så är det viktigaste för mig att John blir lycklig, och ifall du gör honom lycklig så accepterar jag dig vem än du är.

Therese grymtade till, fortfarande irriterad.

– Du kanske inte förstår hur mycket du betyder för honom. Han är helt förtvivlad över att du tydligen har gjort slut med honom igår. Idag kom han hit väldigt upprörd och skrek åt sin pappa för det som har hänt. Just nu håller John på att packa alla sina saker för att flytta hemifrån för att bo med dig i stället. Jag vet inga detaljer mer än att han lämnar oss för din skull. Han vill lämna sitt fina liv här för att han hoppas på att det kan reparera relationen med dig, och det borde betyda något i alla fall? Jag vill inte att han skall flytta härifrån, men på något sätt värmer det mitt hjärta att han har hittat någon som han älskar så mycket att han är beredd att göra en sådan stor uppoffring. Samtidigt är jag besviken över att han känner att han måste välja mellan dig och oss.

Philomena pausade för att ge Therese en chans att svara. Hon hörde inget från luren och blev orolig att hon lagt på.

– Är du kvar, Tess?

– Jag är här, svarade hon ovanligt tyst.

– Snälla, Tess, jag vill bara att se John glad igen, och enda sättet verkar vara att du och han reder ut det här problemet mellan er. Vad jag ber dig om är att du kommer hit till oss nu ikväll för att prata om det här. Jag har i själva verket redan skickat Charles, vår chaufför, in till stan för att hämta dig, på vinst och förlust. Han vet inte vilken adress du bor på, så det måste jag ringa för att berätta för honom ifall du accepterar mitt erbjudande. Ingen kommer att förstå mer än jag ifall du vägrar komma hit, men jag bönfaller dig att ge mig den här gåvan att försöka lappa ihop er relation om det bara är möjligt.

Det var fullständigt tyst i den andra ändan, men hon fortsatte ändå.

– Jag garanterar dig att ifall du väljer att komma så ser jag till att du blir skjutsad hem i samma minut som du begär det, även om jag så måste köra dig själv i kväll. Naturligtvis är du också välkommen att sova över här, ifall du väljer det. Du får det hur du vill, bara du sätter dig i bilen när Charles kommer fram till dig och följer med hit. Så, snälla Tess. Kan du inte göra mig denna ynnest, bara för denna gång, trots att du inte känner mig?

Det var fortfarande fullständigt tyst i luren. Till slut så frågade Philomena:

– Tess, lyssnar du fortfarande? Jag vill dig inget illa, det vill jag du skall förstå.

Tystnaden var så kompakt att Philomena nästan blev övertygad om hon lagt på. Men det skulle ju i så fall synts i mobiltelefonen, så hon satt kvar och väntade.

– Så, om jag väljer att komma då, vad skall vi prata om, egentligen?

– Det viktigaste är att du och John talar ut. Men jag tänker inte ljuga för dig. Helt klart kommer min man att vilja ställa några frågor till dig också. Det kommer säkert att bli jobbigt, men jag kommer inte låta honom gå över gränsen, utan kommer att stötta dig hela vägen. Du skall inte känna att du inte vågar komma hit på grund av honom, för hellre lämnar jag honom och följer med John till stan än att jag låter min man skrämma bort dig, och det tänker jag se till att han förstår. Vad säger du, Tess? Snälla, kom hit och prata med oss! Jag bönfaller dig att acceptera min inbjudan.

Therese satt tyst under en lång stund, till Philomenas vånda. Therese var fullständigt chockad över att John tydligen var beredd att lämna sitt fina liv för hennes skull, och nu sade hans mamma att till och med hon var redo lämna sin man av samma anledning. Aldrig hade hon kunnat drömma om i sin vildaste fantasi att något så överväldigande kunde hända bara på grund av henne. Så till slut så svarade hon till Philomenas glädje.

– Visst, okey då. Om det är så viktigt så kommer jag väl då.

Philomena suckade djupt av lättnad och tackade henne. Hon fick adressen och lade på luren. Under hela samtalet hade John legat på mage på sängen och försökt dölja tårarna i ögonen, men hade lyssnat på vad hans mamma hade sagt i telefonen till Therese.

– Hon kommer, John. Charles hämtar henne nu. Så kan vi prata här tillsammans och reda upp det här. Torka dina ögon nu.

– Jag kommer ändå aldrig att förlåta pappa för det.

– Nu skall vi inte döma någon på förhand. Jag försvarar inte pappa, men vi vet inte säkert vad han sagt till henne. Samtidigt kommer jag inte att tillåta att han dömer Tess på förhand, utan nu skall vi alla lägga fram alla kort på bordet så att det inte längre finns några missförstånd mellan någon av oss. Sedan får vi se hur långt det räcker.

Philomena gick ut ur rummet medan hon ringde till Charles för att meddela adressen. Sedan gick hon tillbaka till Frederick för att förklara att hon bjudit in Therese med en röst som inte tålde några motsägelser. Samtidigt gick Therese för att prata med Ruth om vad som hänt. Therese ville ha hennes åsikt om hennes beslut att åka dit. Hon stöttade Therese för hennes val och sade att hon naturligtvis både fick och borde åka hem till Johnny för att prata ut. Dessutom tyckte hon att Therese skulle klä sig snyggt och göra så bra intryck som möjligt på hans föräldrar. Så när Charles ringde på dörren någon timme senare och mötte Therese för första gången så blev han överraskad av hur välvårdad hon såg ut med tanke på vad han fått beskrivet för sig. Hon hade fått låna en av Dianas snyggaste klänningar, fixat håret och lagt på lite av den makeup som hon fått på födelsedagen.

– Angenämt, fröken Fergusson. Är ni redo att följa med?

– Naturligtvis. Men kalla mig för sjutton för Tess i stället. Utan ”fröken”. Det var Charles du hette, eller hur?

– Det stämmer, Tess. Det här vägen om jag får be.

Han gick före henne ut till bilen och höll upp bakre bildörren åt henne. Hon tittade förvånat på honom. Sedan öppnade hon själv främre dörren i stället och satte sig på passagerarsätet. Charles stängde utan en min båda dörrarna och satte sig bakom ratten. På vägen till herrgården frågade hon ut Charles vad han tyckte om Johns föräldrar. Han delade med glädje med sig av sin åsikt, och Therese började få en trevligare bild av Frederick, eftersom Charles berättade att han tyckte om dem båda tack vare att de alltid behandlat honom vänligt och utan högdra-

genhet. Bilfärden blev oväntat trevlig, och hon började verkligen tycka om Charles som pratade otvunget och öppenhjärtigt med henne om sitt liv tillsammans med DeBeaumonts. Stämningen i bilen var både trivsam och angenäm.

Tack vare detta så var hon betydligt lugnare och vänligare inställd när Charles slutligen eskorterade in henne i salongen där John satt och väntade tillsammans med sina föräldrar. Fredericks haka föll ner när han fick syn på henne. Det var som om en helt annan flicka stod framför honom mot den på bilderna som han hade sett, även om det uppenbart var samma person. Han bjöd henne att sitta ner och tittade sedan stadigt på henne. Hon mötte hans blick utan minsta osäkerhet medan hon väntade på att han skulle börja säga någonting. Frederick hade kommit ur balans av hennes uppenbarelse och stadiga blick. Han insåg att han måste väga sina första ord oerhört noga, för att inte ådra sig både hennes och sin hustrus indignation, för att inte tala om Johns.

– Fröken Fergusson. Jag är synnerligen tacksam för att ni valde att komma hit för att prata med oss. Först av allt vill jag be om ursäkt för vad jag sade till er i telefonen i förrgår. Visserligen förstår jag än i dag inte vad det var som jag sade som ni reagerade negativt på, men jag inser att det måste varit något, och att det var mitt fel. Jag ber om er förståelse för att min ursäkt är innerligt menad. Dessutom bedyrar jag att det var för att be om ursäkt som jag försökte ringa tillbaka till er direkt, men jag förstår att ni inte var redo då att acceptera den, och kanske ännu inte är det. Ändå ber jag som sagt ödmjukt om ursäkt för mitt uppförande.

– Nåväl, jag är inte långsint, så visst. Jag accepterar din ursäkt, fast jag anser fortfarande att min bakgrund inte angår dig.

– Det har ni fullständigt korrekt i. Däremot angår min sons framtid mig i allra högsta grad. Och ifall ni kommer att bli en del av hans framtid så hoppas jag att ni kan förstå att även er framtid bekommer mig. Och varje individs framtid styrs i hög grad av individens bakgrund, inte sant?

– Antar det, svarade Therese lite surt. Du har ändå ingen rätt att snoka i mitt förflutna. Men nu är jag här trots allt, så låt oss klara av det här så jag kan åka hem sedan.

– Tack för den ynnesten. Jag skall göra mitt bästa att inte ha några förutfattade meningar. Dock vill ha att ni skall veta, fröken Fergusson, att jag hälsat på hemma i lägenheten där ni bor, och det var inte trevligt att se. Jag förstår att ni inte haft det lätt i livet, och att det inte är ert fel, men denna destruktiva miljö måste haft negativ inverkan på er, allt annat vore ytterst oväntat.

– Lägenheten, va? Inte villan? Träffade du min mamma i lägenheten? Jag antar att hon var stupfull som vanligt?

– Er mor verkade definitivt vara berusad men var ändå vänlig nog att prata med mig och visa mig ert rum och kläder. Nu vill jag inte att ni skall få uppfattningen att jag snokade, för det var hon som öppnade skåpen och lådorna utan uppmaning från mig.

– Alltså, jag förstår inte varför hon fortfarande har kvar mina gamla kläder där och varför hon inte själv använder rummet. Du förstår, Frederick, jag bor inte där längre. Du får gärna fråga Charles var han hämtade upp mig och vem som öppnade dörren där. Jag bor i ett familjehem just på grund av att min mamma inte är i stånd att ta hand om mig eftersom hon är alkoholist. Det spelar ingen roll ifall du tror mig, Frederick, men jag är både snäll och skötsam flicka.

Philomena kunde inte låta bli att småle när Therese tilltalade hennes man med förnamn lika naturligt som om han var en gammal vän till henne.

– Så ni menar att ni inte följt er mor i fotstegen, och börjat dricka själv?

– Jag har inte blivit ett fyllo som hon, ifall du tror det. Det enda jag någonsin druckit är öl. Sedan rökte jag också lite hasch ibland. Men jag har slutat med allt det där nu.

– Berätta lite mer om det. Hur har ni fått tillgång till öl och hasch i så unga år? Var ni med i något sorts gäng?

– Det stämmer. Mamma var alltid full och brydde sig inte om vad jag gjorde, så jag kände mig liksom övergiven. Gänget var det enda som gav mig bekräftelse, och som faktiskt *såg* mig. För att de skulle respektera mig så drack jag öl när de bjöd och rökte hasch när de sträckte fram en cigarett.

– Är det ett kriminellt gäng vi pratar om?

– Egentligen inte. Lite skadegörelse och fylla, men ingenting allvarligt. Jag har lämnat det där gänget nu, så det spelar ingen roll längre.

– Som jag förstått det har ni haft åtskilliga kontakter med polis och socialförvaltningen. Vad handlade allt det om?

– Ibland när jag var full så blev jag hemkörd av en polis. De gjorde titt som tätt en orosanmälan till socialen, så de fick upp ögon för mina problem och tvångsomhändertog mig. Jag skickades från familjehem till familjehem och mådde riktigt dåligt. Ibland fick min mamma tillbaka mig, men det blev inte bättre. Det var inte förrän jag kom till Ruth och Ronald som jag äntligen kände att det fanns någon som brydde sig om mig.

– Vem är Ruth och Ronald?

– Mina nuvarande fosterföräldrar. De har fått mig att vilja ta tag i mitt liv och vända ryggen till mitt destruktiva tidigare liv.

– Så ni menar att ni inte gjort något kriminellt själv heller?

– Nej, det har jag inte. Om du inte räknar att panga en ruta som kriminellt.

Frederick tog nu fram en bunt med papper som han hade haft liggande på ett sidobord bredvid stolen.

– Jag skall vara helt ärlig mot er nu. Här har jag ett antal papper som jag fått av en bekant nere på polisstationen. Det är ert straffregister och det är ingen trevlig läsning. Denna bild på er fanns med bland pappren.

Han lade fram bilden på Therese som log lite när hon såg den.

– Alltså, jag skaffade mig all den där piercingen som en demonstration mot mamma för att jag kände mig försummad. Men mamma struntade i det, liksom alla andra dumheter jag gjorde, så jag bara fortsatte att göra korkade saker. Fast jag plockade bort allting när Ruth visade att hon verkligen brydde sig om mig.

– Idag ser ni fantastisk ut, fröken Fergusson. Det mesta som står i de här pappret är just det ni sagt, att ni har varit berusad och blivit körd hem eller placerad i

familjehem. Men det finns också en händelse som jag anser är ytterst allvarlig. I själva verket är det den händelsen som är orsaken till att jag var och fortfarande är orolig för er karaktär.

– Vad är det för en händelse? Vänta! Det är åtalet för knarkinnehav som du tänker på, antar jag. Står det inte i de där pappren att jag blev friad för det?

– Det står att ni blev friad på grund av brist på bevis, men inte mera. Resten är sekretessbelagt. Var ni skyldig till anklagelserna? Det är helt ofarligt att säga sanningen idag, för det går inte att bli fälld ifall det inte finns några bevis, inte ens ifall man erkänner brottet.

– Nej, jag var inte skyldig. Jag gjorde misstaget att följa med en kompis till en lägenhet där det fanns en massa knarkare. Jag fick en dos med LSD och snetrippade av den. Polisen gjorde en räd och jag fick följa med till polisstationen och stanna i en cell över natten.

– Nej, nej, nej. Det kan inte stämma. Ni var väl tretton år då? Polisen får inte placera en trettonåring i en cell.

– Om du lugnar ner dig så kommer jag till det. Dagen efter började de förhöra mig men snart kom en inspektör in och skällde ut dem just för att de låtit en minderårig sitta i en cell och dessutom förhörde mig utan målsman eller socialsekreterare närvarande. Men jag var bara oförskämd och elak mot honom. Jag var i själva verket lika respektlös mot alla, både poliser, åklagare, soc och till och med min egen försvarsadvokat, så jag blev till slut åtalad för knarkinnehav och skulle till domstol den trettonde juni.

– Nu misstar ni er igen. Det var den tjugoförsta.

– Frederick, nu får du faktiskt lägga av. Jag ljuger inte och om du bara håller tyst så kommer du att upptäcka det.

Philomena kunde inte låta bli att le bakom sin hand. Hon var minsann inte van av att se Frederick bli uppläxad så här. Ännu märkligare eftersom Therese fortfarande var ett barn. Frederick blev röd i ansiktet till hennes förtjusning, men han höll ändå tyst.

– Den trettonde så skolkade jag från skolan och höll mig undan för att jag var livrädd för rättegången. Jag hade tur som bara fick en ny tid, den tjugoförsta. Den dagen fick jag poliseskort dit, så jag kunde inte komma undan. Sedan konstaterade min advokat bara att ingen hade hittat något knark i min närhet, eller i mina kläder, så domaren skällde ut åklagaren och släppte mig fri.

– Var det sant då? Ni hade inget knark?

– Jag har aldrig haft något knark. Förutom de där sekunderna från att jag fick tabletten tills jag stoppade den i munnen. Eller precis när jag drog en bloss på en joint innan jag skickade den vidare. Tro mig, jag är vare sig knarkare eller langare.

Therese hade hela tiden stadigt mött Fredericks blick utan att visa minsta tvekan. Han försökte stirra ut henne men fick ge upp och vek ner blicken mot pappershögen framför sig. Efter en stunds tvekan drog han fram ett papper från botten av högen.

– Nåväl, gott så. Bara en sak till. Här är ett papper där ni avsäger er sekretessen gentemot mig så att jag kan fråga polis, socialsekreterare eller er skola vad som helst om er, och de kan då svara. Jag vill att ni skriver under det här pappret åt mig, fröken Fergusson.

– Frederick, du går du ändå för långt, protesterade Philomena. Tess, skriv inte under det där pappret. Han har ingen rätt att kräva det av dig.

– Det är helt korrekt att det inte föreligger någon skyldighet att skriva under, men jag ber er ändå göra det för min skull.

– Nej, jag kan inte acceptera det, fortsatte Philomena. Du kan inte...

– Vänta lite, Philomena. Jag är visserligen tacksam för att du försvarar mig, men jag är fullt kapabel att själv försvara mig. Frederick, jag håller med din fru att du går för långt med det här pappret. Du påstår att jag ljuger!

– Nej, det kan jag inte hålla med om att jag gör.

– Det gör du! Du litar inte på vad jag säger och vill få det bekräftat. Erkänn!

Frederick insåg att han inte kunde köra med den här flickan och insåg också att hon i själva verket hade rätt i det hon sade och att det enda riktiga som han kunde göra var att vara ärlig.

– Nåväl, på ett sätt har ni rätt. Låt mig säga att jag känner ett behov av att få bekräftelse på det ni har sagt. Ni inser säkert att jag har visst fog för misstänksamhet med tanke på att jag mest känner er via detta straffregister.

Therese tittade stadigt på honom och liksom borrade in sina ögon i hans tills han vek ner blicken igen och ryckte på axlarna.

– Nåväl, jag förstår att ni inte vill skriva under och accepterar det.

– Det har jag aldrig sagt.

Therese grep tag i en penna, skrev under pappret och sköt sedan tillbaka det till honom. Han tackade henne förvånat och tog emot pappret.

– Sedan vill jag också gärna få bekräftat att ni idag är helt drogfri. Med er tillåtelse så kommer jag att be en granne som är sjuksköterska komma över hit i kväll för att ta blodprov och några hårstrån för att skicka på analys.

– Frederick! Nu slutar du!!

Therese höll upp handen mot Philomena, som tystnade.

– Jag accepterar för att bevisa för dig att jag talar sanning.

John hade suttit tyst hela tiden och tittat från Therese till sin pappa och sedan tillbaka igen. Han häpnade över hennes totala lugn och hur det kändes som om hon hade situationen fullständigt under kontroll trots att hans pappa var så brutal. Hans hjärta klappade fortare av hennes både lugna och samtidigt trotsiga attityd gentemot hans pappa, som fortsatte.

– Så, fröken Fergusson, vad kommer de här testerna att visa då?

– Blodprovet kommer att vara helt fritt från alla droger. Jag har inte druckit alkohol eller använt knark på många månader. Inte ens en huvudvärkstablett. Hårprovet kommer kanske att visa på knark någon decimeter från hårbotten, men helt rent nedanför det.

– Varför just en decimeter?

– Hår växer cirka en centimeter i månaden, och jag har varit på det här familjehemmet i snart ett år, och aldrig knarkat sedan jag kom dit.

– Och när jag pratar med polis, åklagare, socialsekreterare och skolan, vad kommer de att berätta för mig?

– Du kommer att få höra om en massa bus och bråk fram till och med april i fjol och sedan ingenting alls. Så om du är en sån som hänger upp sig på vad man har gjort förut och inte bryr dig om vad man gör nu, så är jag rökt.

– Jag kommer med andra ord inte att få reda på något ofördelaktigt från och med maj alltså? Ni hyser inte den minsta oro över det?

– Inte alls.

Frederick spände ögonen i hennes igen och fick samma stadiga blick tillbaka. Han hade aldrig förr sett någon som var så självsäker som den här flickan. Plötsligt så rev han sönder pappret som hon skrivit under. Hon tittade förvånat på honom.

– Jag hade aldrig någon tanke på att kontrollera era uppgifter genom att fråga någon. Mitt enda motiv var att jag ville bli övertygad om att ni inte döljer något. Nu vet jag att ni går att lita på till hundra procent. Och den där grannen som skulle ta prover, existerar inte.

Therese tittade förvånat på honom men kunde inte låta bli att le en aning.

– Wow, Frederick. Du lurade mig fullständigt där. Johnny, jag börjar nästan gilla din pappa. Har är lurig som sjutton.

– Jag har inte blivit en framgångsrik affärsman utan att vara förslagen. Alltid ärlig, dock. Det viker jag inte från. Nu är jag nöjd. Har du något du undrar, älskling?

– När du säger det så har jag några frågor också. Dock inte om din bakgrund, så du behöver inte vara orolig. Jag undrar om du verkligen älskar John.

– Tja, inte lika mycket som han älskar mig uppenbarligen. Jag är definitivt kär i honom, och gillar att vara i hans sällskap.

– Det är inte bara fysisk attraktion, då?

– Onej. Visserligen ser han oförskämt bra ut, men jag struntar i sånt.

– Har ni varit intima med varandra?

– Japp.

– Åh, det var inte det svaret jag önskade.

– Vad tusan, John! Hur kan du göra något sådant, trots vad jag alltid har sagt om intimt umgänge innan bröllopet?

– Anklaga inte honom. Det var liksom jag som förförde honom. Han är inte min första, ska ni veta.

– Har du haft flera pojkvänner?

– Egentligen inte. Jag var rätt kär i Sparkie, och det var därför jag lät honom introducera mig för gänget. Men han såg mig bara som en kompis, så det blev aldrig något. Nej, jag har bara haft sex med några andra för att det var kul.

– Jag vill inte veta mer om det där. John har ju haft Nathalie som sin flickvän förut, men det tog slut. Fast jag tror inte de var intima.

– Bäst att inte fråga honom, log Therese.

– Troligen ett utmärkt råd, svarade Philomena och besvarade leendet. Nej, nu skall jag och Frederick lämna er två i fred så att ni kan reda ut vad det än är för problem mellan er. Kom, älskling, vi går.

När de två unga blivit ensamma så blev det en rätt lång, tryckande tystnad. John funderade på hur han skulle börja, fascinerad över hur Therese hade reagerat över Fredericks jobbiga frågor.

– Sätt igång nu, Johnny! Det var du som ville att jag skulle komma hit.

– Egentligen inte, Tess. Jag var på väg härifrån för din skull. Det var min mor som ville att du skulle komma hit och utsättas för min pappas förhör, något jag är den förste att beklaga. Men jag sätter dig före dem, så jag är beredd att flytta härifrån idag ifall du vill det. Du är mycket viktigare för mig än de.

– Bullshit. Blod är alltid tjockare än vatten.

– Nej, jag lovar. Jag älskar dig så mycket att jag inte bryr mig om något annat.

– Just nu, kanske. Men tänk så här. Ifall vi blir ihop och bestämmer oss för att gifta oss om ett antal år, så är dina föräldrar de första som du kommer att bjuda till bröllopet. Och ifall vi bryter upp i stället, så är det hit du springer för att få tröst. Tro mig.

– Alright, du har kanske rätt. Men just nu är det bara dig jag bryr mig om i alla fall. Jag älskar dig, Tess, och jag vill inte förlora dig.

– Jag gillar dig också, Johnny. Det gör jag verkligen. Men ingenting har ändrats i sak sedan igår. Du är fortfarande från en fin familj och jag från en usel. Det enda som har hänt är att jag fått allt det bekräftat. Din pappa är jobbig som sjutton, men han har ändå rätt. Du och jag passar inte ihop, vi har för olika bakgrund.

– Häng inte upp dig på vad han säger. Visserligen är han min pappa, men det betyder inte att det han säger betyder något för oss. Dessutom är det flera saker som trots allt har ändrats. Du är här, och har träffat mina föräldrar och sade till och med att du gillar min pappa.

– Men det är inte för att jag har problem med din pappa som jag gjorde slut, eller på grund av att jag blev arg på hans frågor i torsdags. Jag skall inte gifta mig med honom, så vad han anser spelar ingen roll.

– Så vad är problemet då?

– Vi kommer från helt olika världar. Jag gillar dig, men det kommer aldrig att hålla i längden, så det är bäst att lägga av innan det blir för allvarligt.

– Det är redan för sent för det. Jag har inte sovit hela natten och har ätit något sedan i går för att jag tänker på dig hela tiden. Vad är det du vill att jag skall göra för att du skall stanna? Jag gör vad som helst för din skull, men snälla, stanna med mig, jag klarar inte av det ifall du gör slut med mig!

Therese tittade på honom och kom inte på något att säga när hon såg tårarna i hans ögon. All hans tuffhet var som bortblåst nu. och hon var inte helt säker på att hon verkligen gillade det, även om det var starkt att han visade sina känslor för

henne så öppet. Plötsligt reste sig John upp och satte sig ner bredvid henne i soffan och slog armarna om henne trots att hon inte verkade vilja det. Hon försökte värja sig och tog bort hans armar men han var envis och lade tillbaka sin arm runt hennes midja eller rygg om och om igen. Till slut gav hon upp och lade sina armar runt honom också.

– Nu är du osjysst. Du utnyttjar att jag älskar att krama dig för att få mig att ändra på mig.

– Jag gör allt som krävs för att få behålla dig. Allt! Säg bara vad du vill att jag skall göra för dig!

Therese kände hur hon började smälta lite av hans varma omfamning. Men efter en stund så drog hon sig ändå loss med milt våld. Han fortsatte däremot att hålla hennes händer, och hon lät honom göra det.

– Johnny, kan du sluta tjata om vad *jag* vill? Berätta i stället vad det är *du* vill. Du har inte sagt så mycket om det på alla våra dejter. Hur ser din framtidsdröm ut? Glöm ifall det är med eller utan mig, vad är det du känner för att göra? Skall du bli direktör som din pappa och bo i den här stora gården med en massa tjänstefolk?

– Knappast. Jag har ju två bröder och en syster som du vet. Båda mina bröder läser företagsekonomi, så jag är övertygad om att någon av dem, om inte båda, kommer att gå i pappas fotspår och flytta in i den här, eller en liknande herrgård. Själv läser jag ju till ingenjör som du också vet. Min dröm är att när jag blivit klar med universitetet och fått jobb så skall jag skaffa mig ett hus i någon förort. Typ det där huset där du bor, eller kanske aningen större. Sedan gillar jag inte så mycket att ha en massa tjänstefolk heller. Kanske har jag någon som kommer och städar och tvättar en gång i veckan och en kokerska, ingenting mera.

– Så du vill inte att jag skall laga mat åt dig då?

– Du lagar fantastiskt god mat, så om du vill bo i huset med mig och laga mat varje dag så vore mitt liv perfekt. Men du sade ju att jag skulle säga vad jag vill oberoende av om jag är med dig. Fast om vi är tillsammans så lär du väl vid det laget vara en stjärnkock på en lyxrestaurang, och det sista du vill är väl att laga

mat hemma också. Jag kan inte laga mat så jag behöver någon som gör det. Så det kan vara du eller en anställd person, det spelar ingen roll. Sedan vill jag inte städa och tvätta heller. Samma sak där ifall du vill göra det.

– Så vad du drömmer om är att bli en förtortsbo som pendlar in till ditt jobb inne i stan varje dag?

– Ja, det något sånt som jag drömmer om. Ett stort, fint hus med trädgård, inte en gigantisk herrgård med en massa mark som man måste ta hand om. Möjligtvis en swimmingpool. Så var betyder det här för oss?

Therese vacklade och kom inte på något svar igen så John drog henne närmare och kramade henne igen. När hon försökte putta bort honom så flyttade han bara händerna bakom hennes nacke i stället och försökte kyssa henne på munnen, men hon vred ansiktet så han träffade kinden i stället. Då strök han henne över håret medan han fortfarande höll om henne. Therese blev först irriterad över att han var så envis men plötsligt slog det henne att det var just det hon tyckte om med honom, att han också var stark och inte rädd för att visa det. Ändå kunde hon inte acceptera att han försökte bestämma över henne så här.

– Släpp mig nu, annars kan du glömma vår relation, sade hon skarpt.

Äntligen släppte han henne och tittade allvarligt in i hennes ögon. Hon flyttade sig några decimeter bort och väntade. Han bara satt där och tittade trånande på henne men utan att röra vid henne. Plötsligt grep hon hårt tag i hans nacke, tryckte honom mot sig och kysste honom. Han blev först lite förvirrad men besvarade sedan passionerat hennes kyss.

– Så var står vi nu då? frågade han ivrigt.

– Du vinner väl då, så länge du förstår vem det är som bestämmer. Vi är tillsammans igen. Jag sa ju att jag tycker om dig. Men sluta säga att du skall lämna dina föräldrar, för jag vill inte ha det på mitt samvete.

– Det är absolut inte det jag vill. Alltså, vinna över dig som om det är någon sorts tävling om vem som är starkast. Du är tuffare än jag, och det är därför jag gillar dig. Samtidigt finns det något mjukt med dig som jag älskar.

– Dra åt skogen. Jag är ingen mjukis som du kan hunsa runt som de andra.

– Det har jag redan förstått. Låt mig bara få fortsätta uppvakta dig, så kan vi ta det hur långsamt du vill. Allt jag ber om är en chans på dig.

– Du din stora drummel. Antar att jag inte riktigt förstått hur nere du är i mig. Kom nu, låt oss leta reda på dina föräldrar och meddela att vi är ihop igen.

John suckade av lättnad och de sökte upp Frederick och Philomena igen, med armarna om varandra. Philomena log lättat när hon såg dem komma ömt ihop-slingrade.

– Det verkar som om ni löst de problem som ni hade.

– Gissar att vi är ihop igen, svarade Therese.

– Vad var det för problem ni två hade egentligen, som ni nu har löst? frågade Frederick.

– Det är något privat mellan de två, protesterade Philomena, inget som någon annan skall behöva bry sig om.

– Jag håller med dig till hundra procent, Philomena. Du och Frederick ska hålla era nosar undan.

– Nåväl, jag antar att ni har rätt i den synpunkten, fröken Fergusson. Glöm att jag ställde frågan, och ursäkta mig för min nyfikenhet. Det skall inte hända igen.

– Men om du nödvändigt vis vill veta, så handlade det bara om att jag inte ville att någon av oss skall bli sårade när vi inser att du har rätt, Frederick, och att vi inte passar ihop. Fast det är redan för sent, eftersom Johnny tydligen blev förkrossad när jag dumpade honom. Så nu är det bara mina känslor det handlar om, och jag tål väl ett brustet hjärta ifall det går dithän.

– På något sätt tycker jag att ni förtjänar bättre, fröken Fergusson, svarade Frederick. Jag medger att mina farhågor runt ert leverne har delvis kommit på skam. Ni ger intryck av att vara ytterst sedesam idag. Dock anser jag fortfarande att er bakgrund är alltför olik Johns, så jag vill inte att ni skall umgås tillsammans. Samtidigt inser jag att det inte spelar någon roll vad jag anser, utan John kommer att göra vad han vill i alla fall. På ett sätt uppskattar jag att han vill fatta självständiga

beslut om sitt liv. Därför kommer jag att acceptera er relation, och hälsar er välkommen till vår gemenskap.

Therese visste inte riktigt hur hon skulle reagera. Visserligen var det bra att han bestämt sig för att godkänna henne och erkänt att han haft fel, men samtidigt hade han en överlägsen ton som hon hade svårt att acceptera.

– Du har helt rätt i att det inte spelar någon roll vad du tycker, jag kommer inte att gifta mig med dig. Jag kanske inte gifter mig med Johnny heller, men det får framtiden utvisa.

– Helt korrekt. Vi kan aldrig förutse framtiden. Rent statistiskt så är det sällan som så unga förälskelser håller livet ut, med det är inte omöjligt. Jag hoppas att det inte håller, men mest av allt hoppas jag på att när det tar slut så gör det så utan att någon av er far illa av det.

– Jo, det kan du ju hoppas. Tills vidare skall jag njuta av det jag har, i stället för att vara ledsen över vad jag haft eller oro mig över vad som kommer.

– Det, min unga dam, är en sund inställning som jag saluterar.

– För min del hoppas jag verkligen att ni två blir lyckliga tillsammans, sade Philomena. Nu undrar jag ifall du önskar bli hemkörd i kväll eller accepterar du min inbjudan att sova över här till i morgon?

– Det blir rätt sent ifall jag skall hem ikväll, så jag stannar gärna över natten. Johnny och jag kan åka hem med bussen i morgon.

– Nåväl, nu har min hustru lovat att ni får sova över, och jag har inget att invända mot det. Jag skall be hushållerskan att bädda åt er i ett av gästrummen.

– Det behövs inte, jag kan sova i Johnnys rum.

– Jag anser att det är synnerligen olämpligt. Det är inget besvär alls att ge er ett eget rum för att bevara dygden.

– Vill du verkligen tjafsa om en sådan löjlig sak?

Frederick visade för första gången sina känslor när han irriterat svarade.

– För oss är det här ingen ”löjlig sak”. Det är en i allra högsta grad väsentlig angelägenhet huruvida ett par med vår ställning sover tillsammans innan man är äkta makar.

– Nej, nu ger jag upp med dig och din ”ställning”, fräste Therese. Philomena, se till att jag kommer hem nu. Jag vill inte ha något med det här att göra längre.

– Jag följer med dig, sade John snabbt. Vi kan sova tillsammans i min studentlya, för min rumskamrat är inte där den här helgen.

– Frederick snälla, sade Philomena. Förstör inte det jag lyckats åstadkomma. Jag håller med om att de inte borde sova tillsammans, men hur viktigt kan det vara? De har redan erkänt att de varit intima.

– Men, kutymen bjuder att...

– Antingen går du med på Tess krav, eller också kör jag in dem båda till stan och stannar där själv på ett hotellrum!

Therese log inombords när hon såg hur Fredericks käkar malde av ilska men hur han sedan insåg att han var ensam mod alla var tre.

– Nåväl, jag antar att jag inte har något val då.

Therese kunde inte låta bli att vrida om kniven i honom lite grann.

– Det spelar ju ändå ingen roll längre, jag är redan gravid med Johnnys barn. Har han inte sagt det?

Frederick reste sig upp och såg ut som om han skulle explodera. Sedan såg han Thereses spjuveraktiga leende och insåg att hon bara drev med honom.

– Nu är vi kvitt, sade Therese. Du lurade mig och jag lurade tillbaka.

Frederick såg fortfarande lite sur ut, men Philomena fick svårt att hålla sig för skratt. Hon började verkligen tycka om den här oförvägna flickan.

– Kom nu, Johnny. Visa mig var ditt rum är så går vi och lägger oss.

Ungdomarna lämnade Frederick och Philomena arm i arm och Frederick suckade djupt men sade ingenting mera. Det fanns trots allt något rejält hos den här flickan även om han inte riktigt gillade hennes attityd.

John var överlycklig över att de var ihop igen trots att det var väldigt spänt mellan henne och Frederick. Han hoppas dock att Frederick skulle kunna lära sig att tycka om Therese han också. Therese hade svårt att somna där hon låg bredvid John i hans säng. Hon funderade på vilka känslor hon egentligen hade för John. Vilka känslor han hade för henne hade blivit plågsamt uppenbart nu. Hon kramade hans arm och kom att tänkta på hur det känts när Mia hade somnat vid hennes sida och kramat hennes arm.

Det sista hon tänkte innan hon somnade på hans arm var hur det stod till med Mia. Kunde hon sova nu när ”Tant Tess” inte var där?

✯ ✯ ✯

KAPITEL 18

Mias mamma

Mia låg i sängen och kunde inte sova. Hon hade varit väldigt ledsen när Therese hade åkt iväg i den där fina, stora bilen för att prata med Farbror Johnny. Det var Ruth som hade fått natta henne, och det hade inte alls känts så bra. Till slut kunde hon inte klara det längre utan gick in till Ruth och Ronald. Hon stod länge och tittade på dem innan hon slutligen puttade lite lätt på Ruth, som vaknade med ett ryck. Hon tittade sig förvirrat omkring och fick se Mia som stod bredvid sängen och såg ledsen ut.

– Hej, Mia. Du ser ledsen ut, kan du inte sova?

– Nej, mamma. Jag är rädd.

Ruths hjärta började bulta snabbare. Det här var första gången som Mia kallat henne för ”mamma” och det kändes fantastiskt. Hon satte sig upp och höll ut händerna mot Mia, som till hennes stora förvåning kröp upp i sängen bredvid henne och slog armarna om henne.

– Vad är du rädd för, älskade vän?

– Jag är rädd för att Tant Tess inte skall bli lycklig.

Ruth kunde inte låta bli att le.

– Varför tror du att hon inte ska bli lycklig då?

– Jag vet inte. Jag drömde att Farbror Johnny inte ville vara med henne längre. Och då blev Tant Tess så ledsen att hon inte ville leva längre. Det var hemskt!

– Det låter verkligen som en hemsk mardröm. Men, Mia, det var bara en dröm. Tess är ju hos Johnny just nu och de är säkert jättelyckliga. Och även om de bryter upp, så är ju Tess inte ensam. Hon har ju oss, inte sant?

– Mm. Kanske det. Jag saknar henne jättemycket, mamma.

– Mia, lilla älskling, det är klart att du gör. Vi saknar henne båda två. Men du förstår väl att hon inte kommer att bo här hela livet? Hon har redan en pojkvän, och innan vi vet ordet av gifter de sig med varandra och flyttar till ett eget hus.

– Tror... tror du att hon kommer att stanna för alltid hos Farbror Johnny nu?

– Nej, hon kommer säkert hem igen. Men om några år så kanske hon flyttar ut. Fast jag är helt säker på att hon aldrig kommer att glömma bort dig, utan kommer att hälsa på ibland.

Mia funderade så det knakade. Hon ville inte att Therese skulle flytta någon annanstans, men insåg att det måste hända så småningom.

– Så du tror att Tant Tess kommer att bli lycklig då?

– Det är jag övertygad om, älskade Mia. Och du kommer också att vara lycklig då, för du kommer att bo här hos mig och din nya pappa, för vi älskar dig jättemycket, ska du veta.

Mia tittade på Ruth med stora ögon och log, men hon verkade ändå orolig.

– Mamma... Kan... kan jag få sova här i natt? Jag är rädd att mardrömmen skall komma tillbaka.

– Självklart, Mia. Lägg dig bara bredvid mig så skall du se att du somnar snart.

Mia lade sig bredvid Ruth och kurade ihop sig. Det var en helt ny erfarenhet för Ruth att ha ett oroligt barn i sin säng, men det kändes fantastiskt att Mia kände sig så trygg med henne numera, att hon verkligen ville sova här när hon var rädd.

Dagen efter kom Therese hem lagom till lunch tillsammans med John, som inte var beredd att skiljas från henne än. Therese gick raka vägen in till Mias rum för att kolla hur det var med henne. Hon blev orolig när Mia inte där, så hon gick in

till köket för att fråga Ruth, som höll på att fixa lunchen. Till hennes stora förvåning så var Mia också i köket och höll på att rulla köttbullar.

– Vad i hela friden håller du på med, Mia?

– Jag hjälper mamma att laga köttbullar. Jag älskar köttbullar, ju.

– Wow, har du börjat kalla henne för ”mamma” nu?

– Jamen, det var ju du som sa att jag ska kalla henne för det.

– Visst ja, det har jag ju sagt. Behöver du någon mera hjälp med maten, Ruth? Du vet att jag gillar att laga mat.

– Du lagar fantastisk mat, Tess, men jag tror att Mia och jag har läget under kontroll. Hur gick förresten mötet med Johnnys föräldrar?

– Det var ungefär lika angenämt som att få en spik i foten.

– Ajdå, var det så jobbigt?

– Tja, Frederick är en uppblåst snobb och ställde en massa närgångna frågor som jag tvingades svara på. Det är uppenbart att han inte vill att Johnny skall uppvakta mig, det gjorde han tydligt klart för mig.

– Innebär det att det är slut mellan dig och Johnny, då? Det låter lite synd, han verkar vara en trevlig kille.

– Nej, Johnny vägrade att göra slut. Han verkar vara riktigt nerkärad i mig, mycket mer än jag i honom. Och vare sig han eller jag bryr oss om vad Frederick anser. Dessutom står han därborta och lyssnar på dig.

– Hoppsan! Hej Johnny, jag såg dig inte. Så ni två är fortfarande ett par?

– Lyckligtvis är vi det. Hej själv, Ruth. Ursäkta att jag inte annonserade min ankomst, det var lite tanklöst.

– Det gör ingenting, du är alltid välkommen hit.

Therese var just nu mest intresserad av att få Mias uppmärksamhet igen.

– Hur går det, Mia, behöver du hjälp med det där?

– Nej då, Tant Tess. Mamma har visat hur man gör. Jag klarar det fint.

– Du har inte saknat mig för mycket då? För jag har saknat dig jättemycket, ska du veta, Mia.

– Jag blev lite orolig i natt, men mamma lät mig sova i hennes säng.

Therese blev nästan lite svartsjuk när hon hörde det. Hon hade också saknat att Mia inte hade kommit springandes för att krama henne så fort hon öppnat dörren. Hon försökte skaka av sig obehagskänslan och intala sig själv att det var bra att Mia kände sig tryggare.

– Jag hoppas du stannar till maten, Johnny. Det skulle vara trevligt ifall du inte har något annat för dig.

– Tack för frågan, jag accepterar med glädje er inbjudan.

– Utmärkt. Du och Therese kan gå in i hennes rum så länge medan Mia och jag gör klart maten.

Therese och John gick in i hennes rum och John började försöka övertala henne till att tillbringa resten av dagen med honom.

– Tess, älskling, jag vet ett utmärkt aktivitetscenter inte långt härifrån. Där finns bowling, biljard, minigolf inomhus och en hel del annat trevligt. Det går också att få riktigt bra mat och till och med en relaxavdelning.

– Det låter trevligt, Johnny, men jag hade tänkt gå till ett lekland med Mia efter maten. Du måste förstå att Mia behöver mig.

– Jag trodde att du ville att Mia skulle börja umgås mera med Ruth, så att hon inte längre är så beroende av dig. Vad det inte det du sade innan?

– Kanske det, men jag gillar att vara med henne.

– Missförstå mig inte, Tess, men jag gillar också att vara med henne. Samtidigt så har du och jag aldrig egentligen varit ensamma tillsammans. Snälla, kan vi inte umgås utan Mia idag?

Therese fortsatte att protestera, men John var så envis att hon till sist gav med sig. Hon tyckte ju trots allt om hans envishet, så hon gick med på att de skulle gå

ensamma. När de satt vid bordet och åt så berättade Therese för Mia om sina planer och blev nästan besviken av att hon inte verkade bli ledsen, utan bara glatt sade:

– Mamma och jag skall gå till lekland idag. Jag har aldrig varit på lekland med mamma förut. Jag tror det skall bli jättekul!

Thereses humör föll några nivåer så hon såg lite sur ut. John såg det och försökte muntra upp henne genom att ömt lägga armen om henne och kyssa henne. Hon tinade upp lite och besvarade hans kyss. Mia tittade på dem och fnissade.

– Tant Tess, varför slickar du på Farbror Johnny?

– Han smakar så gott förstår du, Mia, och jag är hungrig nu.

Då skrattade Mia gott, och Therese stämde in. Direkt efter maten försvann hon och John iväg och snart vandrade Mia ivrigt iväg med sin nya mamma till leklandet. Ruth hade aldrig tagit något barn till ett lekland förut, så det var en helt ny upplevelse för henne. Hon blev så lycklig av att se Mia skratta och tjoa i klätterställningar, bollhav, tunnlar och rutschkanor.

– Titta på mig, tjoade Mia!

Hon kastade sig skrattande ner i ett bollhav från en klättervägg. Ruth blev alldeles matt av att springa efter henne hela tiden, men det var uppenbart för alla runtomkring att de båda var lyckliga.

– Har du sett den där mamman med sitt barn? sade en mamma till en väninna. Hon ser rätt utmattad ut. Verkar inte hon lite gammal för ett så litet barn?

– Du vet att vissa börjar så sent nuförtiden. Annat var det på min tid! Då skaffade vi barn när vi själva var unga nog för att orka med det.

– Nåja, hon verkar ändå vara rätt duktig som förälder. Sedan kan det ju vara hennes barnbarn också.

– Hennes barn kanske själv var barn när hon blev gravid. Du vet att ungdomarna börjar allt tidigare nuförtiden. Annat var det på min tid! Då visste vi att ta ansvar, och inte bara producera barn.

– Finns det någon ålder där du tycker det passar att skaffa barn, eller tycker du bara om att klaga på andra?

Ruth och Mia var lyckligt ovetande om den allt hetsigare debatten mellan kvinnorna om när det är lämpligt att skaffa barn. De var bara lyckliga tillsammans. När Ruth hörde Mias klingande skratt så bultade hennes hjärta som en stånghammare i bröstet. Hon började fantisera om att även Therese skulle skaffa egna barn, kanske tillsammans med John och då skulle hon har flera småttingar att ösa sin kärlek över.

John tyckte att söndagen gick alltför snabbt tillsammans med Therese. Det hade varit en underbar dag full av glädjeämnen för dem båda. Therese hade verkligen uppskattat att testa både bowling och minigolf för första gången. Och när de slappnade av i relaxavdelningen så kröp hon ihop riktigt nära honom, och han tyckte kändes som om Therese verkligen hade börjat älska honom också. I själva verket så saknade hon Mia och fantiserade om att John var Mia.

Det blev rätt sent när de båda kom hem och möttes i dörren av Ronald, som inte hade något alls emot att de varit ute så sent. Therese frågade oroligt efter hur det var med Mia.

– Bara lugn, Tess, svarade Ronald. Det är bara bra med Mia, hon lät Ruth borsta henne och läsa godnattsaga så hon sover nu.

Therese blev lättad samtidigt som hon kände sig irriterad på att hon kommit hem för sent.

~ ~ ~

På måndagen var det var dags att gå tillbaka till skolan. Lyckligtvis för John så hade Therese inte längre något emot att umgås med honom på rasterna, så de sågs hela tiden tillsammans ackompanjerad av hans vänners spydiga kommentarer. Men Therese kunde inte låta bli att tänka på Mia, så hon längtade för ovanlighets skull att skolan skulle ta slut för dagen, varefter hon skyndade sig hem och ivrigt öppnade ytterdörren.

– Mia, jag är hemma nu!

Det blev inget svar, och hon gick in i Mias rum men hon var inte där. Inte heller Ruth var hemma. I själva verket var huset tomt förutom hon själv. Hon kände sig riktigt besviken när hon gick in i sitt rum för att spela lite gitarr. Efter en halvtimme så hörde hon ljudet av ytterdörren som öppnades. Hon gick ut i korridoren och såg att det var Ruth och Mia som kommit tillsammans med Viola i barnvagnen. Mia skrattade och kramade Ruths hand när hon fick syn på Therese.

– Hej, Tant Tess. Mamma och jag har varit utomhus och lekt hela dagen. Det har varit jättekul fast det är så kallt!

– Det var trevligt, Mia.

Therese kände ett visst obehag, men kunde inte sätta fingret på vad som var fel. Hon borde vara glad för att Mia var så lycklig, men på något sätt kunde hon inte det. Efter maten ville Mia inte heller gå ut, eftersom hon varit ute hela dagen och ville värma sig, som hon sade. För att skingra tankarna satte sig Therese i sitt rum och fortsatte spela gitarr. Hon försökte skriva en egen sång, och blev så inne i det så hon glömde bort tiden. När hon hörde ljud från rummet bredvid så skyndade hon dit för att kontrollera hur det var med Mia. Hon låg redan i sängen medan Ruth stoppade om henne och pussade henne på kinden.

– Kom, Mia, du måste borsta tänderna innan du somnar.

– Men, Tant Tess, mamma har redan borstat och läst godnattsaga. Det är ju hon som gör det nu.

– Okey, så du vill inte att jag gör det längre.

– Du får också ge mig en go'nattpuss ifall du vill, Tant Tess.

Therese log och böjde sig över henne och pussade henne på den andra kinden.

– Godnatt, Mia, sade hon.

– Godnatt, älskling, sade Ruth.

– Godnatt båda två sade Mia och log med hela ansiktet.

Therese gick tillbaka till sitt rum och stängde dörren hårt efter sig. Ruth tittade långt efter henne och gick sedan in till Ronald som satt i vardagsrummet.

– Nu har Mia gått och lagt sig.

– Fint. Det är så skönt att hon känner sig trygg med dig numera.

– Ja, visst är det. Fast det verkar som om Tess inte var så glad i kväll. Kanske hon känner sig besviken över att Mia lät mig natta henne idag.

– Varför tror du att Tess inte gillar det? Det är ju precis det som hon hela tiden arbetat mot att lyckas med.

– Visserligen, men hon smällde igen sin dörr ganska hårt när hon gick in till sitt rum. Jag fick bara en känsla av att hon är arg. Kanske är något som hänt i skolan idag, som gjort henne arg.

– Jag går och pratar med henne, så slipper vi spekulera.

– Ta det försiktigt, bara. Hon är fortfarande rätt känslig, särskilt efter det som hände i helgen med Johnnys föräldrar.

Ronald knackade på Thereses rum och gick sedan in när hon svarade att han kunde komma in. Hon låg på sängen och verkade helt tydligt ledsen. Ronald såg att hennes ögon verkade lite röda.

– Hej, Tess, hur är det med dig idag? Ruth sade att du verkar lite arg.

– Nej, det är lugnt. Jag klarar mig, det gör jag alltid.

– Du behöver inte säga att du klarar dig, jag vet att du alltid reder dig. Men man kan ha bättre och sämre dagar, och jag har en känsla av att det här är en av de sämre dagarna.

Therese snyftade till en aning, men gjorde sitt bästa för att dölja det.

– Låt mig bara vara i fred. Det är ingenting.

Ronald lät sig inte nöja med det, utan satte sig till hennes irritation ner i stolen vid skrivbordet och fortsatte.

– Jag vet att jag inte är din pappa, Tess. Jag vet också att du inte har sett mig som en person som du kan anförtro dina hemligheter eller känslor till. Men tro mig, det kommer att kännas bra för dig ifall du är beredd att släppa in mig. Ingen är så stark att man inte mår bra av att söka stöd från andra. Det är uppenbart att

något stör dig, och bästa sättet för dig att komma över det är att få det ut ur systemet. Jag är beredd att lyssna på dig, och kanske ge dig några råd. Sedan är det upp till dig ifall du vill lyssna på mina råd eller inte.

Therese suckade djupt och tittade länge på honom. Just nu kände hon sig inte alls stark, men var samtidigt för stolt för att erkänna det. Fast både Ronald och Ruth hade alltid varit sjyssta mot henne, och aldrig dömt henne. Ronald kunde nästan se hur hennes hjärna arbetade, så han satt bara tålmodigt och väntade. Efter en lång tystnad så öppnade hon till sist munnen.

– Alltså, jag vet inte riktigt. Det känns som om hela mitt nya liv håller på att rasa samman just nu.

– Vad är det som får dig att känna det? Som jag ser det verkar allt ordna upp sig för dig, och allt går din väg. Du har redan en pojkvän som älskar dig väldigt mycket, dessutom från en fin familj. Sedan går det väldigt bra i skolan och du har framtidsplaner så din framtid verkar riktigt ljus, tycker jag. För att inte tala om att du har en ny familj just här, som älskar dig, inklusive undertecknad.

– Jo, kanske det. Men det känns som om mitt liv har en mening bara för att det finns andra som verkligen behöver mig. Det är det som fick mig att vilja ändra på mig innan. Men nu har Diana börjat stå upp för sig själv i skolan, och i kväll ville Mia knappt ens veta av mig. Ingen behöver mig längre, och det är därför som jag mår lite dåligt idag.

Therese tystnade, nästan rädd av att ha öppnat upp sig så mycket för Ronald. Han tittade på henne och nickade.

– Nu förstår jag hur du känner. Det är naturligt att man kommer ur balans när omgivningen förändras. Men har du funderat på varför Diana klarar sig själv, och varför Mia blivit trygg med Ruth?

– Nja, jag vet inte. De har mognat?

– Inte alls. Eller, kanske till viss del. Men mest av allt tack vare dig. Det är du som har smittat av dig på dem, och gett dem båda ett större självförtroende och trygghet. När du först kom hit, så var jag riktigt rädd för att du skulle försvåra allting för oss genom att vara ett dåligt inflytande över de andra. Men i själva verket

blev det precis tvärt om. Utan dig så hade inte Diana mått så bra idag, Viola hade inte varit ett så pass tryggt barn. Framför allt så hade Mia inte varit så lycklig. Du vet lika bra som jag att Mia var fullständigt trasig när vi först träffade henne. Se på henne nu! Det du gjort är ett mirakel, och jag är så stolt över dig.

– Kanske det, men jag vill inte förlora henne, för jag älskar henne faktiskt.

– Du kommer aldrig att förlora henne, tro mig. Vad du upplever är något liknande som föräldrar upplever när deras barn slutligen flyttar hemifrån och inte längre behöver dem. Samtidigt är det varje förälders mål att deras barn skall bli självständiga, inte att behöva ta hand om dem resten av deras liv. Men själva separationen är alltid jobbig.

– Jag är inte säker på det känns bättre av det. Du menar att Mia och jag inte längre kommer att vara tillsammans?

– Inte alls. Kanske var det inte så bra liknelse. Eller kanske ändå. Ens barn överger en ju inte bara för att de flyttar hemifrån. Man kommer fortfarande att ha en nära relation till dem. Vad jag menar är att Mia och du säkert alltid kommer att ha en speciell relation vad som än händer. Däremot behöver Mia inte längre ha dig som trygghet. Jag menar, om några år kommer du antagligen att flytta härifrån för att påbörja ditt vuxna liv. Vem vet, kanske du och Johnny flyttar ihop. Har du tänkt på vad som händer med Mia då? Tänker du att hon skall följa med dig och bo med dig?

– Nej, såklart inte. Det är ju ni som är hennes föräldrar nu.

– Precis. Så då är det bara bra att du har hjälpt oss att få en bra relation med Mia. Du borde vara stolt över både dig själv och över Mia i stället.

– Du har antagligen rätt i det. Jag kan väl fortfarande umgås med henne, även ifall du och Ruth också gör det, inte sant?

– Självklart. Mia behöver mer än en person som hon känner sig trygg med, precis som du behöver fler än en som tycker om dig. Visst känns det bra att ha en pojkvän som uppenbarligen gillar dig skarpt?

– Jodå, det får mig att känna mig uppskattad på ett annat sätt.

– På något sätt kan man säga att Johnny behöver dig lika mycket som Mia behövde dig innan, trots att han är så mycket äldre. Så det stämmer inte alls att du inte längre är behövd av någon bara för att Mia och Diana börjat bli mera självständiga.

– Det har du faktiskt rätt i, Ronald. Johnny blev nästan som en bebis när jag dumpade honom. Han behöver verkligen mig på något konstigt sätt. Tack, nu känns det faktiskt lite bättre ändå.

– Dessutom så lär du umgås alltmera med Johnny nu, inte sant? Då lär du får mindre tid att umgås med Mia.

– Troligen.

– Då är det väl ändå bra att hon inte bara sitter på sitt rum och gråter medan du är med honom, utan fortfarande är glad och lycklig?

– Herregud, jag har inte tänkt på det sättet.

– Du har hela ditt liv framför dig, Tess. Med killar, kärlek, framtidsdrömmar och kanske ett och annat brustet hjärta någon gång också. Säkert kommer du också i någon framtid att få egna barn att älska och bli älskad av. Missförstå mig nu inte. Lugna dig lite med egna barn tills du fått ett stabilt, eget liv.

– Egna barn. Wow! Ja, det kommer jag att skaffa. Kanske jag kan be Johnny hjälpa mig med det i morgon?

– Vad!?!

– Jag skojar bara. Först måste jag bli en gourmetkock, sedan kan jag skaffa barn. Kanske det blir med Johnny, men det får vi se då. Tack, Ronald, det känns nog faktiskt lite bättre nu.

– Föralldel, Tess. Hoppas du känner att du alltid kan komma till mig eller till Ruth ifall du har några problem, stora som små.

Ronald gick tillbaka till Ruth i vardagsrummet och berättade var det var som hade stört Therese, och att det nog var bra nu. Samtidigt hade Therese gått ut i badrummet för att borsta själv, och fick syn på Nalle där. Hon blev förskräckt, för

hon visste att Mia inte kunde sova utan den, så hon skyndade sig in till hennes rum med den. Mia tittade yrvaket på henne med ett frågade ansikte.

– Jag hittade Nalle i badrummet och tänkte att du behövde honom för att kunna sova gott.

– Men, Tant Tess. Jag har slutat sova med Nalle, ju. När jag sov i mammas säng glömde jag Nalle. Det gick bra ändå. Jag är ju inte ensam längre.

Therese visste inte hur hon skulle reagera när hon gick tillbaka till badrummet för att borsta färdigt. Det var nu helt uppenbart att Mia hade funnit trygghet här, och inte behövde vare sig henne själv eller ens sin Nalle längre. Som Ronald hade sagt så var det visserligen det som hon hade velat från början, men ändå.

Den natten var det Therese som hade svårt att somna. Skulle hon själv någonsin hitta samma totala lycka som både Mia och Diana tydligen hade funnit?

✯ ✯ ✯

KAPITEL 19

Festen

Therese stod i sitt rum och tittade på kläderna som hon tagit fram och lagt på sängen framför sig. Skulle hon använda klänning eller byxor idag? Det var fredag och hon hade lovat John att följa med till hans föräldrars herrgård för att tillbringa helgen där. Till slut valde hon byxorna. ”De får faktiskt acceptera mig som jag är”, tänkte hon. ”Jag brukar ju alltid ha byxor ifall det inte är något speciellt”.

Mia kom in i hennes rum och såg nyfiket på när Therese packade en ryggsäck med lite kläder och annat hon skulle behöva.

– Tänker du vara borta hela helgen, Tant Tess?

– Jag vill umgås med Johnny, förstår du. Men jag kommer att sakna dig så mycket. Vill du inte följa med?

– Jamen, jag tycker ju om att vara här. Min mamma är så rolig att leka med hela dagarna.

– Men du har knappt umgåtts alls med mig på ett par veckor nu. Kan du inte komma med mig? Det är bara till i morgon, sedan kommer vi hit igen.

– Jag älskar min nya mamma, men jag älskar dig också, Tant Tess. Jag vill gärna följa med, men jag är rädd för alla nya vuxna där.

– Du vet att du inte behöver vara rädd för någonting när du är med mig, Mia. Jag kommer inte att låta någon göra dig illa, det vet du väl?

– Jo, jamen ändå. Jag är ändå rädd.

Mia funderade en stund medan Therese våndades. Till slut sade hon:

– Fast jag gillar ju Farbror Johnny också, så varför inte?

Therese blev glad och kramade henne. Sedan gick hon och för att fråga Ruth ifall det gick bra för henne att Mia följde med.

– Självklart får Mia följa med ifall hon vill. Jag litar fullständigt på dig, Tess. Mia, älskling, du måste lova att vara snäll där och inte busa runt för mycket.

– Jag lovar, mamma.

– Så, kila iväg nu och packa lite kläder, tandborste och annat som du behöver. Tess kan hjälpa dig.

John var lite förvånad när han upptäckte att Mia skulle följa med. Han hade inget emot det, han hade blivit riktigt förtjust själv i den lilla flickan. Mia hade faktiskt börjat lita på honom också och lät sig bli buren av honom när hon blev trött i benen. Hon räckte blygt fram sin lilla väska till honom och han tog den och sedan tog hon handen på Therese och de gick mot busstationen.

Efter nästan två timmar kom de fram till herrgården och gick in genom ytterdörren. Frederick och Philomena kom mot dem eftersom de blivit förvarnade av Charles att de var på väg uppför uppfartsvägen. De stannade förvånat när de fick syn på Mia som tryckte sig intill Therese, rädd för det stora huset och alla främmande människor.

– Nej men se här. Vem är din lilla, gulliga vän? frågade Philomena.

– Det här är min dotter Mia, svarade Therese utan att blinka.

Mia fnissade lite men Frederick rynkade på ögonbrynen och började säga något, men hejdade sig i sista stund när han tänkte på den kris som det hade blivit sist hon varit här. Han ville verkligen veta mera om den här flickan, men ville inte riskera att det blev bråk igen. Philomena gick ner på knä och sträckte fram sina händer mot Mia, som bara gömde sig bakom Thereses ben. Lyckligtvis var Philomena klok nog att inte insistera, så hon ställde sig upp igen för att inte skrämma Mia ytterligare.

– Du behöver inte vara rädd, Mia. Jag är inte farlig och du kan känna dig helt trygg i det här huset, lovade hon.

Frederick bestämde sig för att inte fråga något om Mia just nu. I stället grubblade han på hur han skulle formulera att han absolut inte ville att Therese skulle sova med John igen. Han insåg att ifall han framförde det på fel sätt så skulle det kunna slå tillbaka och bli en upprepning av det tidigare dramat. Innan han hann formulera sig så sade Therese:

– Är det okey ifall ni visar mig vilket rum ni tänkt för mig, så jag kan lägga undan min ryggsäck?

– Visst, självklart, svarade Frederick snabbt. Vi tänkte att ni skulle få en helt egen flygel med eget badrum, fröken Fergusson. Den här vägen om jag får be, så visar jag var det är.

Snart visade han in dem alla i ett stort, pampigt rum. Det fanns en himmelssäng som så mycket skön ut, spegelbord och ett skrivbord med var sin bekväma stol, och till och med en liten soffgrupp. Allt såg lyxigt ut med tunga draperier framför det stora fönstret och djup heltäckningsmatta på golvet. Therese ville inte erkänna det, men hon blev genast förtjust i rummet. Det här verkade nästan för bra för att vara sant.

– Det här rummet blir perfekt för mig, sade hon.

– Jag måste erkänna att jag personligen har möblerat det här rummet för att få dig att känna dig riktigt välkommen hit, sade Philomena.

– Ni har spenderat massor med pengar här, antar jag, sade Therese lite surt.

– Inte alls, det här är möbler som fanns i andra delar av huset och i förråd. Jag fick hjälp att bära in dem hit av tjänstefolket, men sedan har jag gjort rummet i ordning själv. Jo, förresten, jag har kanske köpt lite nya lakan och en bordduk, men inga dyra saker. Jag tänkte att du skulle bli sur ifall jag hade gjort det.

– Det har du rätt i, Philomena, jag skulle blivit sur.

Hon tittade sig runt och fick syn på en dörr vid ena väggen och frågade:

– Vart går egentligen den där dörren?

– Den går till nästa rum, som är tomt. Kom skall jag visa dig.

Det andra rummet var nästan lika stort, med en säng av äldre modell och inte mycket andra möbler.

– Här har vi ibland gäster, liksom vi brukar ha i ditt rum, sade Philomena.

– Tror du att Mia kan sova i det här rummet?

– Inga problem, vi kan säkert hitta bättre möbler till det här rummet också.

– Visst blir det bra, Mia? Jag finns bara bakom den där dörren om du skulle bli rädd på natten.

Mia nickade lite blygt och höll fortfarande krampaktigt tag om Therese. Philomena sträckte åter ut handen mot henne och sade:

– Kom med mig, Mia lilla vän, så ska vi se ifall vi kan hitta lite möbler åt dig också.

– Johnny, du får följa med dem och hjälpa till att bära medan jag packar upp och kommer i ordning.

John förstod genast var hon menade, att Mia inte skulle våga gå själv med Philomena. Så han tog Mias hand och följde med Philomena nerför korridoren. Frederick satte sig ner i soffan och våndades över hur han skulle kunna framföra sina frågor utan att Therese skulle bli arg igen. Hon plockade in sina saker i ett skåp medan hon roat tittade mot honom när hon såg hans vånda. Till slut var hon klar och satte sig i den andra soffan och tittade stadigt på honom.

– Är det något du vill fråga om, Frederick?

– Helt korrekt iakttaget, det är ett par saker som jag rådbråkar över. Först undrar jag ifall det verkligen är sant att Mia är er dotter.

– Kallar du mig en lögnare, eller?

– Nej, inte alls. Däremot jag tror ni skojar igen. Jag räknade baklänges lite. Mia verkar vara runt fyra år och ni är fjorton. Det betyder att ni var tio när hon föddes och bara nio när hon, tja, blev till. Det verkar oerhört osannolikt att en nioåring kan bli gravid.

– Det kanske är ovanligt men inte omöjligt.

– Visserligen, men ni verkar inte särskilt... välutvecklad. Dessutom är ni båda helt olika i ansiktet, för att inte tala om att hon fnissade när ni sade att hon var er dotter. Jag har en känsla av att ni bara driver med mig. Är det så?

– Lita du på din magkänsla. Jag vet inte hur mycket jag får berätta om henne, men hon kom till familjehemmet en vecka efter att jag kom dit på grund av att hon också hade problem. Så hon blev min fostersyster, fast hon kallar mig sin ”hjärtemamma” för att vi har ett förhållande som mer liknar mamma / dotter. Hon betyder mer för mig än någon annan, inklusive Johnny. Han fick i själva verket välja mellan att acceptera Mia eller att jag dumpar honom. Det är rätt uppenbart vad han valde, och som du ser har han blivit riktigt förtjust i Mia han också.

– Hur kommer det sig att ni blev så nära till varandra?

– Jag vet inte riktigt. Det känns lite som om vi båda var helt vilse och ensamma på en liten flotte på ett stormigt, stort hav med jättevågor. Sedan träffades vi av en slump där på havet och insåg att vi behöver varandra för att överleva.

– En fantastisk liknelse ni framförde där. Det låter ytterst intressant, och riktigt trevligt. För att inte tala om att Philomena verkligen levde upp av att få in små barnfötter i huset igen. Hon kommer säkert att göra allt hon kan för att fixa till grannrummet här till en riktig barnkammare. På tal om de här rummen så blev jag glatt överraskad av att ni själv föreslog att ni ska sova i ett eget rum och inte tillsammans med John. Har jag helt fel när jag misstänker att ni förra gången ni var här krävde att sova med honom bara för att markera mot mig?

– Tja, det var en del av anledningen. Till en början var det för att jag hade dåligt samvete för att jag gjort honom ledsen, och ville kompensera för det. Sedan var det bara var för en enda natt. Det var när du reagerade som jag ville markera mot dig, och visa att du inte bestämmer över mig. Men nu är det lite mera permanent så då känns det bra att ha mina egna skåp och själv kunna känna att jag liksom är lite hemma här också. Mest är det förstås Mia jag tänker på. Det skulle vara fruktansvärt ifall hon blev orolig på natten och kom in till mig för att få tröst bara för att hitta mig naken i samma säng som Johnny.

– Jag håller med om att det skulle vara en traumatisk upplevelse för henne. Samtidigt är jag glad för att jag nu kan känna mig lite lugnare när ni inte ligger i samma säng.

– Alltså, Frederick, du skall ha en sak klart för dig. Som jag sade har vi haft sex, men det betyder inte att vi pippar som kaniner. När vi låg tillsammans i hans säng här hände ingenting mer än att vi kramades lite innan vi somnade. Så du kan lugna ner dig ett par nivåer.

– Tack för den informationen, svarade han torrt. Visserligen förstår jag vad ungdomar gör när de är tillsammans, men jag vill helst inte behöva uppleva det här i huset. Det skulle bli jobbigt att förklara för släktingar och vänner.

Innan Therese hann svara så kom Mia inrusandes från den andra dörren och kastade sig om halsen på Therese. Hon såg lyckligare ut än någonsin.

– Tant Tess. Du måste komma och titta på alla fina saker som Tant Philly har hittat. Hon sade att jag får använda alla sakerna när jag är här. Det är massor och massor av leksaker och en jättefin säng och bord med lådor fulla med kritor och papper. Det ska bli jätte jätte jättekul att få vara här. Tant Philly är så snäll också som låter mig få allt det där.

– Som jag sade, Mia, har du inte fått leksakerna, men du kan leka med dem närhelst du är här, log Philomena.

– Kallar du henne för ”Tant Philly” nu? Vad tycker du om det, Philomena?

– Det är mitt eget förslag, Tess. Jag vet att ”Philomena” är svårt att säga om man är så ung som Mia.

– Jag är däremot inte så förtjust i att det börjar kännas som om ni vill köpa min vänskap. Ni måste båda två lära er att jag inte är till salu, vare sig till er, till Johnny eller till någon annan.

– Det är absolut inte det vi försöker göra, invände Frederick. Vi vill bara att ni båda två skall känna er som hemma här, så att ni vill fortsätta komma hit.

Resten av förmiddagen blev trevlig. Mia lekte med alla roliga leksaker medan Philomena passade henne. När Therese såg att Mia inte verkade vara rädd för

Philomena längre, så bad hon John visa henne runt på gården och han presenterade henne för de flesta av tjänstefolket. När det var dags för lunch så tappande han bort henne för en stund, men snart dök hon upp igen och de samlades alla runt matbordet för att äta. Kokerskan hette Marjorie, och log lite tvetydigt när hon serverade maten. Philomena tog en smakbit och utbrast:

– Wow, Marjorie, det här smakar fantastiskt. Är det ett nytt recept, för jag känner inte alls igen det?

– Det är faktiskt fröken Tess som har lagat det. Hon kom in i köket för en halvtimme sedan och bad om att få hjälpa till.

– Utsökt det här, sade Frederick efter att också ha smakat. Ni har talang för att laga mat, fröken Fergusson.

– Tack för det, jag har nog inte berättat för er om mitt mål att bli kock på en fin restaurang när jag är klar med skolan. Jag bara älskar att laga mat.

– Jag kommer definitivt att bli stamkund på den restaurangen, det kan ni tro. Marjorie, min vän. Sätt dig ner med oss och ät du också.

Therese såg gillande på när Marjorie hämtade en tallrik och satte sig ner bredvid henne. Hon tyckte att det var ett bra tecken att en anställd behandlades som en familjemedlem så här. Frederick satt tyst och tittade begrundande på Therese medan han funderade på det han grubblat på under senaste veckorna.

– Fröken Fergusson. Jag skulle vilja säga en sak till er ifall jag får.

– Visst får du det, Frederick, men bara om du börjar kalla mig ”Tess” som alla andra gör.

– Nåväl, Tess, som du önskar. Det är så här. Jag har funderat lite under dessa veckor som varit på vad jag önskar från en framtida svärdotter. Du vet ju att fröken Nathalie var Johns flickvän förut. Hennes föräldrar är våra goda vänner och av en väldigt fin familj också. Så Nathalie är därmed en flicka med en perfekt bakgrund för vår son. Tyvärr lärde jag mig att hon inte har en lika fläckfri karaktär. I själva verket kunde hon ljuga om saker som inte betyder något, bara för att framstå i bättre dager.

– Det låter inte så trevligt.

– Du, däremot, satt mittemot mig och mötte mina ögon medan du berättade obekväma sanningar. Du försökte inte ens att utelämna sådant som satte dig i dålig dager utan uppvisade en brutal ärlighet. Den karaktären är exakt det jag önskar hos min svärdotter in spe. Visserligen gör din bakgrund dig olämplig, men om jag måste vänta på en flicka med din karaktär och samtidigt med fin bakgrund, som dessutom är ledig och intresserad av John, så lär jag bli gammal och grå innan jag får uppleva hans bröllop.

– Vad är det egentligen du försöker säga?

– Det jag försöker säga är att jag bestämt mig för att du troligen är det bästa jag kan begära, och från och med nu kommer jag inte att kritisera dig längre, utan i stället försvara Johns val av dig ifall det någonsin skulle bli nödvändigt.

Therese tuggade maten medan hon försökte avgöra ifall hon skulle bli glad eller irriterad över hans kommentar, men bestämde sig för att det första troligen var det bästa.

– Jag lovar dig att jag skall försöka bli en så fin flicka som du vill ha. Det är omöjligt att ändra min bakgrund, men jag kan påverka min framtid. Vem vet, ifall jag försöker uppföra mig som ”fint folk”, så kanske jag börjar gilla det.

– Missförstå mig nu inte. Jag önskar inte att du ändrar på din personlighet, den är helt utmärkt. Möjligen kan det finnas några detaljer i din etikett som kan behöva justeras något.

Therese funderade resten av måltiden på vad han tänkte på för ”detaljer”, men valde att inte fråga. Hon såg ingen mening i att söka konflikt med Frederick. Efter maten så samlade hon ihop alla tallrikar och bar dem ut till köket trots att Marjorie insisterade på att det var hennes jobb egentligen.

– Det spelar ingen roll, Marjorie. Du får gärna diska ifall du vill det.

Efter maten så ville Frederick att de alla skulle sätta sig en stund i salongen och prata. Både John och Therese misstänkte att han trots allt inte var helt nöjd med Therese och fick lite onda aningar, men de följde med ändå.

– Jo, Tess. Jag har några flera frågor som jag skulle vilja ställa dig. Det handlar inte om din bakgrund längre, utan snarare om din framtid tillsammans med oss. Du kanske redan känner till att John fyller sjutton år om cirka en månad.

– Jo, han har berättat det.

– Nu är det så att han kommer att ha en födelsedagsfest här på lördagen efter sin födelsedag, och ifall han inte har något emot det skulle jag gärna vilja att du kommer på festen. Har du något att invända mot det, John?

– Egentligen inte, bara det att jag är inte säker på att Tess kommer att tycka det är en rolig fest. Du förstår, Tess, det är en mycket formell fest med frack och balklänning och så. En massa vuxna kommer att gå omkring och dricka sherry med spretande lillfinger och prata om aktiemarknaden och sånt.

– Du behöver inte bestämma dig nu, sade Frederick. I själva verket behöver du inte lova någonting alls, utan ifall du vill komma så är du välkommen. Det är dock bra ifall John vet ifall du kommer, så att han inte blir besviken ifall han tror du skall komma, och sedan inte gör det. Jag kommer däremot inte att bli besviken ifall du inte vill komma, jag förstår att det inte är den typ av fest som du är van vid att gå på.

– Jag behöver inte fundera, jag kommer på festen.

– Fantastiskt. Du är så välkommen, sade Philomena. Jag vill att du också skall veta att du alltid är välkommen att hälsa på här, utan att fråga i förväg. Vi vill så gärna lära känna dig mera, så jag hoppas verkligen att du kan tänka dig att tillbringa helgerna här, särskilt som John brukar vara här då.

– Det låter trevligt. Johnny och jag har inte umgåtts så mycket på helgerna eftersom han varit här, så om jag följer med honom så träffas vi oftare. Samtidigt kan jag lära känna er två bättre då.

– På tal om det så är det ett par andra saker jag skulle vilja fråga dig med anledning av att du accepterat vår inbjudan till Johns födelsedagsfest. Jag inser att de här frågorna kan uppfattas som respektlösa, och att jag får vara speciellt försiktig. Det sista jag vill är att göra dig ledsen eller upprörd nu när jag accepterat dig fullt ut. Så jag ber dig om att inte reagera negativt på mina frågor.

– Sluta springa som en katt runt gröten, Frederick. Jag kan nog hantera vad är du vill fråga, det borde du upptäckt vid det här laget.

– Första frågan gäller om du skulle kunna tänka dig att få lite handledning av till exempel min hustru när det gäller vad som förväntas i form av etikett på den sådan här formell tillställning.

– Menar du att jag inte vet hur jag skall uppföra mig? frågade Therese med ett argt tonfall. Jag är alltså i alla fall inte fin nog, eller?

– O nej, jag det absolut inte det jag menar, jag försäkrar.

– Du är rädd för att jag skall göra något som du får skämmas över, fortsatte hon ilsket. Så jag måste alltså lära mig hur man dricker sherry med lillfingret spretandes?

Frederick började bli allt mera orolig över att han orsakat ett stort bråk igen och försökte förtvivlat släta över.

– Jag är inte alls orolig, det handlar mer om att jag inte vill att du skall må dåligt genom att du inte rimligen kan veta vilka oskrivna regler som finns.

– Och du förstår fortfarande inte när jag skojar, sade hon i samma arga tonfall.

Frederick tittade osäkert på henne och drog sedan en suck av lättnad när Therese inte längre klarade av att hålla masken.

– Wow, du skrämde mig där. Du är inte arg på riktigt, eller?

– Nej då, inte alls. Jag förstår att jag inte vet hur man ska uppföra sig på en sån där fest. Det skulle kännas tryggare ifall Philomena kan ge mig en liten etikettskola i förväg. Inte för att jag nödvändigtvis kommer att göra allt rätt, men det vore skönt att veta hur jag förväntas göra.

– Det låter fantastiskt. Slutligen en sak till rörande den här festen. Klädkoden för kvinnorna är aftonklänning, och det betyder en särskilt fin och därmed dyr klänning. Jag skulle inte ens drömma om att påstå att den klänning du hade på dig senast är undermålig, eller att det skulle gälla de kläder du har idag. Men en aftonklänning är en helt annan klass som jag inte kan begära att du skall bekosta

själv bara för att jag bjudit dig till en högklassig fest. Så jag tycker inte att det är mer än rätt att jag betalar för aftonklänningen, som du naturligtvis väljer själv.

– Även ifall det känns frestande att få dig att betala dyrt för en fin klänning så tackar jag ändå nej. Du förstår, jag vill verkligen inte att någon skall tro att jag är intresserad av Johnny för att hans föräldrar är rika. Så jag vill inte ha något från dig. Ta inte illa upp, men det är viktigt för mig.

– Nåväl, jag förstår och accepterar. Bara av ren nyfiken undrar jag ifall du därmed också skulle tacka nej ifall John som en del av sin uppvaktning av dig vill ge dig en present? Låt säga att han ger dig ett snyggt armband eller ett par örhängen. Skulle du vägra att ta emot det från honom, trots att det är sådant som vi män brukar göra för den kvinna vi älskar och uppvaktar?

– Alltså, om Johnny skulle ge mig något så tar jag förstås emot det. Jag menar, restaurangerna som han bjudit ut mig till är inte billiga precis.

– Detta trots att du naturligtvis inser att de pengar han spenderar kommer från den månadspeng han får av mig?

– Spelar det någon roll hur han fått pengarna? Det viktiga är väl ändå att han väljer att använda sina pengar för att göra mig glad, inte sant?

– Helt korrekt. Så ifall John skulle erbjuda sig att betala för din aftonklänning så skulle du anse att det är helt i sin ordning? Det är dock hans fest egentligen.

– Jo, jag antar att det skulle vara okey.

– Gott, då bestämmer vi så, sade Frederick med ett belåtet leende.

– Visst, om det gör dig glad.

Therese såg Fredericks belåtna min och insåg plötligt att hon blivit lurad.

– Vänta ett ögonblick! Du visste att jag skulle säga nej till att du betalar min aftonklänning, men frågade ändå för att bana väg för att få mig att acceptera att Johnny betalar med dina pengar. De var bara en trick, och jag gick på det. Igen. Du din rackare!

– Jag ber dig att inte ta illa upp. Du är inte det första som jag övertalat till något, jag har ingått affärsuppgörelsen hela mitt yrkesverksamma liv. Jag har inte lurat dig, det gör jag aldrig, utan snarare påverkat dig att ge mig vad jag vill, en fin klänning. Du tänker väl inte ändra dig nu, hoppas jag?

– Har jag sagt något så står jag för det. Jag är ju en kvinna också, så tanken på en fin klänning känns väldigt lockande samtidigt.

Philomena suckade av lättnad. Hon hade varit lite orolig för att konflikten skulle blossa upp igen, men Therese verkade denna gång fullständigt avslappnad och inte alls så påstridig som senast. Mia hade blivit uttråkad av samtalet, och hade somnat i Johns knä med kinden mot hans mage. Therese lyfte hennes ben så att Mia låg bekvämt över deras båda knän och John strök försiktigt håret från Mias ansikte och lade sedan sin andra arm runt Therese.

Philomena log inombords när hon såg de två ungdomarna sitta bredvid varandra med ett barn i knät. Det såg så otroligt fint ut att se hur de tre kröp ihop tillsammans. Philomena var fullständigt överraskad men samtidigt helt begeistrad av att se sin egen son mysa med ett litet barn och hennes låtsasmamma och såg framför sig hur han bildade familj och skaffade henne barnbarn. Hon insåg att hon fick lugna sig, John var ju trots att bara sexton år än. I stället frågade hon, halvt till Therese halvt till sin man:

– Så vad tycker du ärligt om det här att jag kan ge dig lite tips inför festen, Tess? Säkert att du inte har något emot det?

– Det är lugnt, ”Tant Philly”. Jag vill själv lära mig vad som förväntas av mig så jag inte behöver vara nervös på festen.

– Gott. Vi kan börja i eftermiddag.

~ ~ ~

Therese klev ut ur bilen och tackade Ruth för att hon hade kört henne. Nu var det alltså dags för hennes första fest! Hon gick uppför trappan till herrgården med viss möda på grund av den voluminösa klänningen som hon hade på sig. På utsidan var hon sitt vanliga självsäkra jag, men i själva verket var hon nervös på gränsen till livrädd. Vad skulle hända ifall hon glömde bort allt som Philomena hade

försökt lära henne? Charles stod och väntade på henne vid porten och eskorterade henne till festlokalen där de stannade båda två bredvid varandra just innanför dörren. Allas ögon vändes mot henne medan Charles högtidligt presenterade henne med en kraftig stämma.

– Miss Therese Fergusson.

Det blev precis så pinsamt som Philomena hade varnat för eftersom Therese enligt etiketten var tvingad att stå stilla och vänta tills hennes kavaljer kom för att eskortera henne in i salen. På grund av att John var huvudpersonen på festen så var han tvingad att vara på plats när festen började, så var det inte möjligt för dem att komma tillsammans, vilket annars hade varit det naturliga. Therese hade försäkrat Philomena om att hon inte var rädd för att stå i centrum, men det kändes ändå som en evighet att stå där medan alla stirrade på henne samtidigt som de viskade till varandra.

John stod tillsammans med sina föräldrar och pratade. Han insåg först inte att den där ljuvligt vackra damen som just kommit in faktiskt var Therese. Philomena puttade honom i sidan.

– John, skall du inte gå och möta din flickvän därborta?

Han gick fram till Therese med hakan i golvet av förvåning. Visserligen hade han varit med när hon köpte den där klänningen, men att se den på henne och med håret upplagt och ansiktet sminkat gjorde honom alldeles hänförd. Han var fullt medveten om att alla tittade på dem så han var noga att följa etiketten. Therese bestämde sig däremot för att bryta mot den viktigaste regeln som Philomena hade lärt henne, att inte ta fysisk kontakt. Hon ville markera sin egenvilja, så hon tog tag om nacken på John och gav honom en rejäl kyss på munnen, till övriga gästers stora överraskning och i vissa fall förfäran.

– Hej, Johnny, sade hon sedan glatt.

Han blev överraskad men besvarade kyssen. Sedan samlade han sig och sade:

– Hej, Tess. Välkommen hit. Om jag får be...?

Nu stack hon sin hand bakom hans armbåge och lät honom leda henne fram till Frederick och Philomena. De hade samtalat med flera nära släktingar och log när det unga paret kom fram till dem. Johns farbror var den första som talade.

– Bra jobbat, Johnnyboy. Skaffat en flickvän redan? Och en helt bedårade snygg tjej dessutom. Hej, Therese. Jag heter Alfred och är Fredericks odåga till bror.

Han räckte fram handen och Therese försökte artigt ta den men han ryckte snabbt undan den sekunden innan hon nådde fram.

– Ops, för långsam, sade han med ett leende.

Therese log tillbaka och kände sig redan lite bättre till mods. Hon pekade på hans slips och sade:

– Du verkar ha spillt något på din slips där.

När han reflexmässigt tittade ner så förde hon snabbt upp handen och knäppte till honom på näsan.

– Jag fick dig att titta!

Alfred såg först förvånad ut men skrattade sedan glatt. Han puttade John i sidan och sade till honom:

– Wow, Johnnyboy. Du har fått en tjej med skinn på näsan. Lycka till att rida på den vildhästen. Inte bokstavligt menat, naturligtvis. Vem vet, hon kanske till och med kan få lite vett in i din skalle?

– Jag gör mitt bästa, log Therese. Men det lär inte bli en enkel uppgift.

– Du har mitt fullständiga stöd, unga dam.

Therese började slappna av allt mer. Det kändes alltmera som om den här festen inte skulle bli så jobbig iallafall. Nathalie kände precis tvärtom där hon stod med sina föräldrar och försökte göra sig så osynlig som möjligt. Hennes föräldrar hade blivit bjudna eftersom de var goda vänner till Frederick och Philomena, och de hade insisterat på att även Natalie skulle följa med trots hennes protester.

– Kom, Natalie. Vi går fram till John och hans flickvän och gratulerar honom till hans nya relation.

– Nej, snälla. Räcker det inte att jag är närvarande och att jag gratulerade honom på födelsedagen när jag kom?

– Nu kommer du med och visar att du är en Lady. Herregud, älskling, det är över ett halvår sedan du gjorde slut med honom. Det minsta du kan göra nu är att visa att du inte har något emot att han klarat av att komma över dig och gå vidare.

Natalie kände sig skräckslagen över vad Therese skulle säga, om hon skulle avslöja att hon bråkat med henne. Dessutom hade hon ljugit för sina föräldrar när hon sagt att det var hon som hade gjort slut med John och inte tvärt om. Ändå tvingades hon klistra på ett leende när de kom fram till gruppen runt John.

– Hej, John. Jag får gratulera dig till din nya flickvän. Det värmer mig sannerligen att se dig med en annan. Inget ont blod mellan oss, hoppas jag?

Hon tilltalade John men sneglade mot Therese när hon avslutade meningen. Therese log och förstod precis vad Natalie menade och gladdes i hemlighet när hon såg den andras vånda.

– Hoppas att du och jag är okey också, sade Therese. Jag menar, det är väl inte så att jag stal din pojkvän från dig, för det är väl rätt länge sedan ni gick skilda vägar, inte sant?

– Visst, svarade Nathalie snabbt. Inget problem mellan oss alls. Inte för något, eller hur?

– Just det. Det är bara så att dina föräldrar råkar vara kompisar med Johnnys föräldrar, så du och jag har egentligen inget med varandra att göra.

Nathalie andades ljudligt ut och hennes mamma tittade fundersamt på henne. Hon fick en odefinierad känsla av att det fanns något som de dolde. Men när Philomena bytte samtalsämne och i stället började diskutera andra saker så försökte hon skaka av sig tankarna.

Therese började gilla den här festen. Det hade inte alls blivit så tråkigt som hon trott det skulle bli. Hon uppskattade till och med hela konceptet att gå runt och

småprata om oväsentligheter med personer som hon aldrig träffat förut. John var inte alls lika entusiastisk, men höll god min eftersom han var van. Snart var det dags för maten, så alla flyttade in till en stor sal med långbord och slog sig ner. Therese tyckte att maten var oväntat god och ansträngde sig att äta fint och följa alla de regler som hon blivit lärd.

Samtalstonen runt bordet var behaglig till dess att en person som hon aldrig pratat med frågade med hög röst:

– Frederick, hur kommer det sig att du låter en sämre bemedlad person fraternisera sig med ditt eget kött och blod? Är det bara jag som reagerar på det olämpliga i situationen?

Rummet blev fullständigt tyst medan Philomena tittade på Frederick som irriterat rynkade på ögonbrynen. John reagerade starkt och tittade på Therese som dock såg oväntat lugn ut när hon svarade i Fredericks ställe:

– Du pratar om mig, antar jag. Har jag gjort något för att misshaga dig?

– Jag har pratat med Max och han berättade om din bakgrund. Sannerligen inte en bakgrund som vi önskar att besudla vårt fina familjenamn med. Det finns tjänare och det finns herrefolk, och de skola aldrig beblandas.

Det hade blivit pinsamt tyst runt bordet. Frederick öpnade munnen för att protestera men hann inte förrän Therese fortsatte, uppmuntrad av att de flesta runt bordet såg ut som om de ogillade kommentarerna.

– Jag skulle vilja fråga dig en sak. Du vet säkert inte om detta, men jag har bestämt mig för att bli en gourmetkock. Så om några år kanske du går på en restaurang och tycker att maten är oväntat god och du säger till servitrisen att du vill ge dina komplimanger till kocken. När jag sedan står där framför dig och du framför din uppskattning över maten som jag har lagat, så är det ingen tvekan om att jag är din tjänare, inte sant?

– Utan minsta tvivel.

– Då undrar jag en sak. Vem av oss har störst rätt att känna stolthet i just det ögonblicket? Är det jag, som föddes av en spritmissbrukare utan minsta chans att

få en bra uppväxt men som överkommit alla problemen av egen kraft och skaffat mig ett hederligt jobb som kan tillfredsställa fint folk som du? Eller är det du som har störst rätt att känna stolthet som föddes till rikedom och inte behövt lyfta ett finger för att uppnå det du har?

Mannen blev pionröd i ansiktet av lika delar irritation som skam. Han förberedde sig för ett högfärdigt svar, men hann bara öppna munnen.

– Vi vet alla svaret på den frågan, svarade Alfred. Du borde skämmas, Chadwick, som har mage att kritisera flickvännen till denna fests huvudperson.

– Jag måste instämma med Alfred, sade Frederick. Du borde be om ursäkt till fröken Fergusson, Chadwick. För din information så känner jag till allt om hennes bakgrund, och har inga problem att acceptera den eftersom den inte är självvald. Det enda som betyder något är vad hon väljer att göra idag och i framtiden. Om du inte kan acceptera det, så föreslår jag att du lämnar denna fest, Chadwick.

Chadwick började protestera med blev överröstad av flera andra som inte heller uppskattat hans attityd. Therese kände sig riktigt nöjd över att det verkade som om alla, eller i varje fall de flesta, redan verkade acceptera henne. Hon kunde inte låta bli att svara spydigt:

– Vad har hänt, lille Chadwick? Har du fått tunghäfta nu?

– Jag antar att jag får be om ursäkt, det var inte ett uppförande värdigt en gentleman, svarade Chadwick sammanbitet och inte särskilt villigt.

– Vad säger du, Tess? frågade Frederick. Är du nöjd med den ursäkten? Själv är jag lite tveksam till om det räcker.

– Jag antar att det är det bästa man kan begära från en som inte har tillräckligt mycket vett för att veta hur man uppför sig.

– Kabong, Chadwick. Där fick du så du teg. Heja på, bara, unga dam. Men, Johnnyboy, hur kommer det sig att du inte försvarade din egen flickvän? Du brukar inte vara den som håller tyst annars.

– Som du redan märkt, Albert, så behöver Tess inte någon som försvarar henne, hon är fullt kapabel att försvara sig själv. Det är därför jag älskar henne, inte för att hon haft en jobbig uppväxt.

Middagen fortsatte och flera personer började prata med Therese som kände att hon börjat få flera vänner än hon någonsin haft förut. Hon började verkligen trivas nu, och insåg att Johns familj och deras vänner inte alls var så stela och snobbiga som hon trott, utan visade en värme mot henne som hon inte förväntat sig.

Efter maten så började gästerna troppa av. Nathalies föräldrar tog Therese åt sidan eftersom Nathalies mamma inte kunna glömma sin känsla av att det fanns mer att veta om deras dotters relation till Therese.

– Alltså, ursäkta mig ifall jag tränger mig på, Therese. Det är bara det att jag har en känsla av att du känner Nathalie mer än du vill göra sken av. Är det något problem mellan er två?

Nathalie stod bredvid och såg väldigt obekväm ut. Men Therese valde att följa Philomenas råd om återhållsamhet och valde att försöka släta över.

– Nja, inte nu i alla fall. Det var lite olämpligt beteende förut. Nathalie gav sig på mig eftersom jag var ny på skolan, som man ofta gör. Jag utmanade hennes auktoritet och förnedrade henne framför hennes vänner, så vi började tjafsa och utsätta varandra för spratt. Men visst var det du, Nathalie, som till slut sade att vi skulle ha vapenvila i stället?

– Det stämmer fullständigt, Tess, svarade hon snabbt. Och du svarade att fred är bättre eftersom vapenvila låter så tillfälligt.

– Exakt så var det. Sedan dess har vi inte bråkat med varandra, och det finns ingen anledning till varför vi skulle börja med det heller.

Nathalies föräldrar var nöjda med det svaret, och gick ut för att ta farväl av värdparet. Nathalie var lättad över att inte hela sanningen kommit fram nu heller. Innan Therese hann lämna sidorummet så kom Johns farfar in i rummet och tittade strängt på henne.

– Jag har hört en del om dig och din bakgrund idag, och jag skulle vilja ställa dig en frank fråga, unga dam. Med ålderns rätt tar jag mig friheten att vara fullständigt rak mot dig.

– Vad är det ni undrar, farfar?

– Det jag undrar bygger inte på något som du har gjort, eller som jag misstänker att du planerar göra, utan på vad andra har gjort. Är du en lycksökare som endast vill ha en bättre framtid genom att gifta dig rikt?

– En rak fråga som kräver ett rakt svar. Nej, jag är inte en lycksökare.

– Gott. Inte för att det vore särskilt egendomligt eller ens omoraliskt ifall det vore sant. Jag önskar bara att du gör mitt barnbarn lyckligt, hoppas du förstår det.

– Jag förstår fullständigt din oro, som skulle kunna vara berättigad. Faktiskt är det snarare tvärt om. Johnnys fina bakgrund är ett problem för mig och inte en fördel. Det är han som jagar mig medan jag dumpar honom.

Frederick kom just in i rummet och råkade höra den sista kommentaren från Therese.

– Vad är det jag hör, skall du dumpa John igen? Vad har du sagt till henne, far? Jag som äntligen lyckats övertala henne till att stanna med honom.

– Ta det lugnt, Frederick. Din pappa har bara ställt en rak fråga och fått ett rakt svar. Jag uppskattar faktiskt folk som uttrycker exakt vad de känner och inte lindar in det de vill säga i en massa lull.

– Som jag gör, menar du, log Frederick. Är du på väg hem nu, far?

– Ja, nu är dags för mig att åka hem. Du bor i stan, eller hur unga dam? Vill du följa med i vår bil, jag kan be vår chaufför släppa av dig hemma?

– Nej tack, jag tänkte stanna här. Jag har redan ombyte här, så jag kan åka hem tillsammans med Johnny i morgon i stället.

– Sover ni redan tillsammans? frågade han med rynkade ögonbryn.

– Nej, far, Therese har fått husera själv i västra flygeln. Hon använder mitt rum från när jag var barn medan Johns rum ligger där det alltid legat.

– Utmärkt, utmärkt. Då tar jag farväl, unga dam. Hoppas verkligen att vi får träffas igen i en snar framtid. Gör mitt barnbarn lyckligt nu, så gör du samtidigt en gammal man lycklig.

– Det lovar jag, farfar.

Frederick kunde inte låta bli att le när han hörde henne säga ”farfar”. Det lät så trevligt och familjärt. Han började verkligen gilla den här flickan. De tre hade kommit till entrén där John och Philomena väntade och Therese neg artigt när hon tog farväl och Frederick nickade uppskattande när han såg det. Han hade sannerligen blivit positivt överraskad över hur denna kväll hade gått. Inte nog med att Therese hade varit precis så fin i kanten som han önskat med inte vågat drömma om, hon hade dessutom tagit hand om de konflikter som uppstått som en riktig Lady. Nu var han helt övertygad om att hon skulle kunna bli en riktigt bra svärdotter i framtiden. Han kunde inte låta bli att säga det.

– Tess, jag har en sak jag skulle vilja säga till dig framför John och min kära hustru. Som du vet är jag en slipad affärsman och jag brukar sällan ha fel. När jag träffade dig så ansåg jag att du inte passade in här, utan jag såg helst att John slutade umgås med dig. Du är direkt olämplig som min svärdotter, var jag övertygad om. Nu måste jag säga att även jag kan ha fel ibland, och när jag har fel så har jag det rejält. För idag visade du med skärpa att du på alla sätt och vis passar in här. Så jag ber om ursäkt från djupet av mitt hjärta för att jag tvivlade på dig förut. Jag gillade särkilt mycket hur du hanterade Chadwick.

– Tja, det var inte så svårt att hantera. Han gjorde bara bort sig själv direkt. Men jag håller med dig, Frederick, att det faktiskt känns helt rätt att vara här nu. Jag tyckte till och med att den här festen var riktigt trevlig.

– Jag tyckte också det var trevligt, älskling, sade John. Men inte själva festen för den var lika urtråkig som alltid, men kvällen blev jättetrevlig eftersom du var här.

– Kom hit din stora drummel, så får du en kyss!

Hon kysste John intensivt till Frederick och Philomena förtjusning. Just nu verkade det uppenbart att det bara var en tidsfråga innan hon blev deras svärdotter.

– Godnatt nu, allesammans! Jag är helt utmattad och går och lägger mig.

– Godnatt, Tess, sade alla tre med en mun.

Snart låg Therese i den stora, bekväma sängen i sitt rum i den västra flygeln. Hon funderade på hur kvällen hade varit och tänkte att hon lätt skulle kunna vänja sig vid det här livet, även om det kändes ovant just nu. Samtidigt verkade John själv lite obekväm, så de skulle troligen inte gå på den här typen av stela fester hela tiden.

Det tog lång tid innan Therese kunde somna. Hon funderade på allt som hade hänt den senaste tiden. Mia hade tydligt visat att hon fortfarande tyckte om henne, och ville vara med henne men samtidigt inte behövde henne längre. Frederick hade inte bara accepterat henne, utan till och med backat fullständigt och verkade vilja att hon skulle bli en del av den här familjen. Själv började hon också alltmer känna att all hennes oro att det här så kallade ”fina folket” skulle vara snobbiga också kommit på skam. Den värme och empati som hon fått av de flesta på den här festen hade hon aldrig känt förut. Tja, det fanns ju några undantag, med det var bara några få.

– Tant Tess!

Therese tittade förvånat mot dörren till rummet bredvid. Inte var väl Mia med här idag? Hon insåg att det bara var hennes fantasi som löpte amok för att hon älskade Mia så mycket.

Och John. ”Ja, hur känner jag egentligen för Johnny”, tänkte hon. Hon blev alldeles varm i kroppen av tanken. ”Jag måste vara kär i honom på riktigt nu, varför skulle jag annars bli så darrig bara jag tänker på honom?”, fortsatte hon tänka. Slutligen försökte hon lista upp alla sina problem för sitt inre. Problemet var att hon inte kunde komma på några problem längre. Och om det skulle dyka upp i framtiden, så visste hon att hon kunde hantera dem, som det där med Chadwick och Nathalie idag.

Det kändes som om alla hennes bekymmer var över nu och att hon äntligen kunde slappna av på riktigt. Hon somnade med ett lyckligt leende på sina läppar.

Epilog

Therese gjorde slut med John kort efter festen för att hon kom på honom att ibland titta på andra tjejer. Då upptäckte hon att inte bara John bönade om att hon skulle ge honom ännu en chans, utan både Philomena och Frederick försökte få henne att acceptera att Johns hjärta var helt förlorat till henne, trots att hans ögon ibland vandrade andra vägar. Hon bestämde sig för att kanske inte vara så kategorisk, så de försonades bara för att en tid senare bråka igen. Men för varje bråk följde en ny försoning och till slut växte deras relation så stark så att John bestämde sig för att gå hela vägen.

Så därför friade till henne trots att de inte hunnit fylla arton än. Till hans förtvivlan så svarade Therese ”nej”, eftersom hon först ville uppnå ett oberoende från hans pengar för att visa att hon minsann inte var en lycksökare. Efter att ha utbildat sig till kock så fick hon anställning som souschef på en lyxrestaurang i centrum. Då chockade hon John genom att det var hon som friade till honom i stället. Han blev förstås överförtjust och tackade ”ja” trots att hon krävde att det var hon som skulle försörja honom tills han blev klar med universitetet. Bröllopet blev naturligtvis en särskilt stor fest, varefter de flyttade in i en villa tillsammans.

Dianas förhållande med Leonard överlevde dock inte när hon började på det lokala universitet medan Leonard började på en högskola i andra ändan av landet i stället. Hon var inte alltför ledsen över det, för hon hade börjat känna att det inte räckte med att det var han som hjälpt henne när hon hade det svårt. Egentligen hade hon inte så djupa känslor för honom, och Leonard’s förälskelse i henne svalnade också, men de fortsatte vara vänner resten av sina liv. På universi-

tetet vidareutvecklade hon sin nyfunna självsäkerhet och började dejta andra killar från skolan. Hon ansågs som tuff, eftersom hon redan hade en dotter. Det dröjde inte länge förrän hon hittade sann kärlek, och förlovade sig med en kille som hette Phillip. Efter examen så flyttade de ihop och började diskutera äktenskap. Phillip blev också väldigt fäst vid Viola, som besvarade känslan. Hon växte upp och blev också populär när hon så småningom började skolan, eftersom hon var så trygg med sig själv.

Mia glömde inte bort sin ”Tant Tess”, men började verkligen älska sina nya föräldrar också. Hon var så lycklig över sitt nya liv, och växte upp till en tuff och självrådig tjej. Hennes tidiga erfarenhet av att tvingas ta hand om sig själv hade verkligen gjort att hon aldrig blev handfallen utan alltid hittade på råd. Tack vare det så blev hon en av de populäraste flickorna i klassen när hon började i skolan, både bland sina klasskamrater och hos lärarna.

Alla tre före detta fosterbarnen fortsatte att träffa varandra. Therese och Ruth turades om att bjuda de andra till jul och andra högtider. Ruth och Ronald hade slutat ta emot fosterbarn och nöjde sig med att bara ha Mia. De trevligaste stunderna var när de umgicks med Diana, Viola, Therese och Mia. Av alla deras fosterbarn så var det dessa som hade kommit dem närmast. Eller som Ruth sade en gång när de träffades.

– Det här är den bästa familjen som finns, trots att ingen av oss egentligen är släkt! Ni har gjort mig och Ronald så lyckliga!

– Ingenting emot vad ni båda gjort för oss, svarade Diana och Therese med en mun.

Mia nickade instämmande och de slog armarna om varandra i en gruppkram.

